

การศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาจีน
หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง
มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ

A Study of Mistakes in Thai Writing of Chinese Students Majoring in
Communication in Thai as the Second Language of
HuachiewChalermprakiet University

วชิรา เจริญจิตร

การวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนจากมหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ
ปีการศึกษา 2561

ชื่อเรื่อง	การศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาจีน หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็น ภาษาที่สอง มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ
ผู้วิจัย	วชิรา เจริญจิตร
สถาบัน	มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ
ปีที่พิมพ์	2563
สถานที่พิมพ์	มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ
แหล่งที่เก็บรายงานฉบับสมบูรณ์	มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ
จำนวนหน้างานวิจัย	152 หน้า
คำสำคัญ	ข้อบกพร่องในการเขียน การเขียนภาษาไทย นักศึกษาจีน
ลิขสิทธิ์	มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ

บทคัดย่อ

การศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาจีน หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยด้านการใช้คำ และการสร้างประโยค ของนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ระดับปริญญาตรี ปีการศึกษา 2560 เพื่อศึกษาสาเหตุของข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยด้านการใช้คำและการสร้างประโยคของนักศึกษาชาวจีนของนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ระดับปริญญาตรี ปีการศึกษา 2560 และเพื่อหาแนวทางแก้ไขปัญหาการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาจีนให้ดีขึ้น

ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาจีนมีข้อบกพร่องในด้านการเขียนเรื่องการใช้คำ 4 ด้าน ได้แก่ การใช้คำผิด การสะกดการันต์ผิด การเว้นวรรคตอนผิด และการใช้เครื่องหมายวรรคตอนผิด ซึ่งการใช้คำผิดพบ 3 ลักษณะคือการใช้คำผิดไวยากรณ์ การใช้คำผิดความหมาย การใช้ภาษาพูดในภาษาเขียน การสะกดการันต์ผิดพบว่า มีข้อบกพร่องด้านการสะกดการันต์ผิดทั้งในเรื่องการใช้สระพยัญชนะ วรรณยุกต์ เขียนส่วนของคำสลับกัน และเขียนตัวการันต์ผิด การเว้นวรรคตอนผิดพบ 2 ลักษณะ คือเว้นวรรคตอนโดยแยกพยางค์ออกจากกัน และเว้นวรรคตอนโดยแยกคำออกจากกัน การใช้เครื่องหมายวรรคตอนผิดพบ 3 เครื่องหมาย คือ เครื่องหมายยัติภังค์ เครื่องหมายมหัพภาค และเครื่องหมายไม้ยมก ข้อบกพร่องด้านการสร้างประโยคพบข้อบกพร่อง 3 ลักษณะ ได้แก่ ประโยคตามหลักไวยากรณ์พบ 2 ลักษณะ ได้แก่ การเรียงลำดับคำหรือกลุ่มคำในประโยคไม่ถูกต้อง และการเขียนประโยคไม่สมบูรณ์ ประโยคสื่อความหมายพบ 3 ลักษณะ คือ การเขียนประโยคไม่จบ กระแสความ การใช้คำเกิน และการเว้นวรรคผิด ประโยคสละสลวยเกิดจาก 2 สาเหตุคือ การใช้คำไม่คงที่ และการใช้คำต่างระดับ ในด้านการวิเคราะห์ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาจีนและอาจารย์ผู้สอนพบว่า นักศึกษาจีนส่วนใหญ่มีปัญหาในการเขียนภาษาไทยเนื่องจากขาดความรู้ความเข้าใจเรื่องหลักภาษาไทย สับสนเรื่องการออกเสียงคำและการจดจำคำศัพท์ การเทียบเคียงกับภาษาแม่คือภาษาจีนซึ่งมีโครงสร้างต่างกับภาษาไทย การใช้สื่ออิเล็กทรอนิกส์ค้นหาความรู้มากเกินไป ซึ่งมี

แนวทางแก้ไขปัญหที่สำคัญคือด้านผู้เรียนต้องมีความรู้ความเข้าใจเรื่องหลักภาษาไทย หมั่นค้นคว้าหาความรู้เรื่องคำศัพท์ต่าง ๆ ผู้สอนปรับปรุงวิธีการสอนให้น่าสนใจโดยใช้สื่อประกอบ ตรวจงานและแก้ไขข้อบกพร่องของภาษาทุกครั้ง ด้านหลักสูตรควรบังคับให้นักศึกษาทุกกลุ่มเรียนหลักภาษาไทย ทั้งนี้ควรมีปัจจัยที่มีส่วนสนับสนุนให้นักศึกษาจีนมีทักษะการเขียนให้ถูกต้องด้วย

Research Title	A Study of Mistakes in Thai Writing of Chinese Students Majoring in Communication in Thai as the Second Language of HuachiewChalermprakiet University
Researchers	Wachira chareanjit
Institution	Huachiew Chalermprakiet University
Year of Publication	2020
Publisher	Huachiew Chalermprakiet University
Source	Huachiew Chalermprakiet University
No. of Pages	152 pages
Keywords	mistakes in writing, Thai writing, Chinese students
Copyright	Huachiew Chalermprakiet University

ABSTRACT

This research aimed to find out mistakes in Thai writing, word usage and sentence structure levels, of undergraduate Chinese students of HuachiewChalermprakiet University in 2017 academic year in order to trace to their causes.

The findings were as the following. Four aspects of mistakes in the word usage level were: 1) using wrong words; 2) incorrect orthography; 3) wrong spacing; and 4) wrong punctuations. Mistakes in using wrong words included using incorrect parts of speech; using wrong meaning words; and using informal words in writing. For incorrect orthography, mistakes were found in all three elements of a word, consonants; vowels; and intonation marks. Incorrect word orders and misspelling of voiceless alphabets were also found. Two wrong spacing were noted, which were spacing between a syllable and between a word. Three wrong punctuations included wrong using of the hyphen, the period and the repeating word marks. For the sentence structure level, three types of sentences were studied, including 1) basic structural sentences; 2) communicative sentences; and 3) composing sentences. Mistakes in using incorrect word orders and incomplete sentences were found in basic structural sentences writing. For communicative sentences, unclear sentences; redundant words; and wrong spacing were mistakes found. Two main mistakes in composing sentences included inconsistent word usage and mixing levels of language.

From group discussion between students and lecturers, problems in Thai writing of Chinese students were traced to four main causes, including 1) insufficient

knowledge in structures of Thai language; 2) incorrect pronunciation; 3) influence from students' first language, Chinese, in memorizing definition of words; and 4) inefficient electronic sources of knowledge that students mostly relied on. Suggested solutions noted from the research were: knowledge of structures of Thai language and vocabulary were necessary for students; efficient teaching materials and writing exercises and feedbacks from lecturers were required; and core-courses of structures of Thai language and Thai writing could form sufficient basis for the students.

กิตติกรรมประกาศ

การศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนของนักศึกษาจีนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ได้รับทุนสนับสนุนจาก มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ปีการศึกษา 2561

ผู้วิจัยขอขอบคุณรองศาสตราจารย์ ธิดา โมสิกรัตน์ อาจารย์ ดร.พัชรินทร์ บุรณะกร และ อาจารย์ ดร.ณัฐา คำชู ที่กรุณาตรวจเครื่องมือวิจัยและให้ข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ต่อการทำวิจัยในครั้งนี้

ขอขอบคุณอาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ และนักศึกษาปริญญาตรีหลักสูตร ศศ.บ. การสื่อสารภาษาไทย เป็นภาษาที่สอง มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ปีการศึกษา 2562 ที่ร่วมแสดงความคิดเห็นในการสนทนากลุ่มย่อย

ขอขอบคุณนักศึกษาปริญญาตรี หลักสูตร ศศ.บ. การสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ปีการศึกษา 2560 ที่ให้ข้อมูลแก่ผู้วิจัย

ขอขอบคุณอาจารย์ ดร. พัชรินทร์ บุรณะกร และผู้ช่วยศาสตราจารย์ วิไล ธรรมวาจา ที่ช่วยแนะนำและเป็นกำลังใจในการทำวิจัยครั้งนี้จนสำเร็จ

ผู้วิจัยหวังว่าผลที่ได้รับจากการศึกษาวิจัยในครั้งนี้จะเป็นแนวทางสำหรับผู้สอนภาษาไทย ให้แก่ชาวต่างชาติในการปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องด้านการเขียนและการใช้ภาษาของนักศึกษาชาวจีน อีกทั้งยังก่อให้เกิดแนวคิดในการพัฒนาหลักสูตร รายวิชา และการจัดการเรียนการสอนภาษาไทย เป็นภาษาที่สองสำหรับชาวต่างชาติที่ศึกษาภาษาไทยในสถาบันการศึกษาต่าง ๆ ต่อไป

วชิรา เจริญจิตร
มิถุนายน 2563

สารบัญ

เรื่อง	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ค
กิตติกรรมประกาศ	จ
สารบัญ	ฉ
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย	3
1.3 ขอบเขตของการวิจัย	3
1.4 ข้อตกลงเบื้องต้น	4
1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ	4
1.6 ระเบียบวิธีวิจัย	5
1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	5
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	7
2.1 เอกสารและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการเขียน	7
2.2 เอกสารและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับลักษณะภาษาไทย	9
2.3 เอกสารและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับข้อบกพร่องหรือปัญหาในการเขียนภาษาไทย	18
2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับข้อบกพร่องหรือปัญหาการเขียนภาษาไทย	21
บทที่ 3 การดำเนินการวิจัย	26
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	26
3.2 กรอบแนวคิดการวิจัย	27
3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	28
3.4 การพิทักษ์สิทธิของผู้เข้าร่วมวิจัย	29
3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย	29
3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล	30

สารบัญ (ต่อ)

เรื่อง	หน้า
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	31
4.1 ข้อบกพร่องเรื่องการใช้คำ	31
4.1.1 การใช้คำผิด	31
4.1.2 การสะกดการันต์ผิด	40
4.1.3 การเว้นวรรคตอนผิด	69
4.1.4 การใช้เครื่องหมายวรรคตอนผิด	70
4.2 ข้อบกพร่องด้านการสร้างประโยค	75
4.2.1 ประโยคตามหลักไวยากรณ์	75
4.2.2 ประโยคสื่อความหมาย	85
บทที่ 5 ความคิดเห็นในการสนทนากลุ่มย่อยนักศึกษาจีนและอาจารย์ผู้สอน ภาษาไทยแก่ชาวต่างชาติ	98
5.1 ปัญหาการเขียนของนักศึกษาจีน	98
5.2 สาเหตุที่ทำให้เกิดข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย	99
5.3 แนวทางการแก้ไขปัญหาการเขียนภาษาไทย	101
5.4 ปัจจัยที่มีส่วนสนับสนุนให้นักศึกษาจีนมีทักษะการเขียนให้ถูกต้อง	104
5.5 การกำหนดแนวทางในการพัฒนาทักษะการเขียน ภาษาไทยให้แก่นักศึกษาจีน	106
5.6 ความคิดเห็นเสนอแนะเพิ่มเติม	108
บทที่ 6 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	110
6.1 สรุปผลการวิจัย	111
6.2 อภิปรายผล	115
6.3 ข้อเสนอแนะ	117
บรรณานุกรม	118
ภาคผนวก	122
ก เอกสารรับรองคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัย	123
ข รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ	125
ค เครื่องมือวิจัย	128
ง รายชื่อกลุ่มตัวอย่าง	136
จ ตัวอย่างงานเขียนของนักศึกษาจีน	140
ฉ ประวัติย่อผู้วิจัย	151

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันการเรียนภาษาไทยเป็นที่นิยมมากสำหรับชาวต่างชาติ ดังจะเห็นได้จากมหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติได้จึงเปิดหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิตสาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง เพื่อรับเฉพาะนักศึกษาชาวต่างชาติเข้าศึกษาต่อ ซึ่งตั้งแต่ดำเนินการเปิดหลักสูตรมาตั้งแต่ปีการศึกษา 2551 จนถึงปีการศึกษา 2560 นักศึกษาที่เข้ามาศึกษาในหลักสูตรส่วนใหญ่เป็นชาวจีน ซึ่งมีทั้งที่มีความรู้ด้านภาษาไทยมาก่อนเข้าศึกษาและไม่มีความรู้ด้านภาษาไทยมาก่อนเข้าศึกษา การเรียนภาษาไทยของนักศึกษาชาวต่างชาตินั้นจะฝึกทักษะทางภาษาทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ การพูด การฟัง การอ่าน และการเขียน การใช้ภาษาไทยในด้านต่าง ๆ รวมทั้งศึกษาวรรณกรรมและวรรณคดีด้วยการเขียนเป็นทักษะหนึ่งที่มีความสำคัญในด้านการสื่อสารแต่ก็มีความยุ่งยากอย่างยิ่งสำหรับผู้ใช้ ดังที่ วลัยรัตน์ อติแพทย์ (2533 : 1) ได้กล่าวถึงทักษะการเขียนสรุปได้ว่า การเขียนเป็นทักษะที่ยุ่งยาก กว่าทักษะด้านอื่น เพราะต้องอาศัยความรู้ ความคิด ต้องมีการค้นคว้าอย่างกว้างขวาง การที่ผู้เขียนจะสามารถเขียนได้อย่างมีศิลปะ ถูกต้องชัดเจนได้นั้นต้องอาศัยความเข้าใจ รวมทั้งต้องมีการประสบการณ์ในเรื่องที่เขียน มีความรู้ทางภาษาด้วยจึงจะนำไปสู่การเขียนที่มีประสิทธิภาพ นอกจากนี้การเขียนยังเป็นการใช้ทักษะที่ต้องอาศัยถ้อยคำและประสบการณ์ต่าง ๆ มาเรียบเรียงลำดับของความคิดให้ต่อเนื่องกัน ผู้เขียนจึงต้องมีความพิถีพิถัน ต้องเลือกใช้ภาษาและคำต่าง ๆ ให้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์

ปัญหาด้านการเขียนไม่เพียงแต่เป็นปัญหาของชาวต่างชาติเท่านั้น แต่ยังเป็นปัญหาของเจ้าของภาษาอย่างคนไทยอีกด้วย แม้ว่าจะศึกษาในระดับสูงแล้วก็ตาม ดังจะเห็นได้จากงานวิจัยของ ภณิดา จิตนุกูล (2551) ได้วิจัยเรื่อง ลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ปีที่ 1 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา ปีการศึกษา 2550 ได้ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ นักศึกษามีข้อผิดพลาดตั้งแต่การใช้คำ การใช้รูปแบบการเขียน และการใช้โครงสร้างของประโยค ซึ่งมาจากหลายสาเหตุ เช่น นักศึกษาไม่ทราบความหมายที่แท้จริงของคำในภาษาไทย มาตรฐาน ไม่มีความแม่นยำในการใช้พยัญชนะสะกดตามมาตรา พยัญชนะต้น สระ วรรณยุกต์ และการันต์ ไม่เข้าใจหลักการใช้คำตามชนิดของคำ ไม่ทราบหลักการใช้ลักษณนาม ไม่ทราบคำย่อที่ถูกต้อง ใช้คำย่อในคำที่ไม่ควรใช้ไม่เข้าใจโครงสร้างของประโยคที่ถูกต้อง เป็นต้น ซึ่งผลการวิจัยดังกล่าวแสดงให้เห็นถึงข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยที่สอดคล้องกับสมพร มันทสูตร (2525 : 89 – 90) ได้กล่าวถึงสาเหตุของการใช้ภาษาบกพร่องไว้ว่า “สาเหตุสำคัญยิ่งในการใช้ภาษาบกพร่องคือ ความไม่รู้ระเบียบของภาษา ความไม่ระมัดระวังใน การเขียน การพูด และคำนิยมผิด ๆ ในทางภาษา ซึ่งข้อบกพร่องในการเขียนส่วนใหญ่เกิดจากการขาดความเอาใจใส่ในกฎเกณฑ์ทางภาษา”

นอกจากนี้ ดุษฎีพร ชานีโรศานต์ (2523:35) ได้กล่าวถึงปัญหาการเขียนไว้ว่า ปัญหาการเขียน ส่วนมากเป็นเรื่องการสะกดตัวการันต์ และการเว้นวรรคตอน ปัญหาการเลือกใช้คำ ซึ่งอาจจำแนกออกเป็นหัวข้อย่อย ๆ คือ การใช้คำผิดไปจากความหมายเดิม ทั้งนี้เพราะผู้ใช้มิได้สังเกตความแตกต่างของความหมายของคำแต่ละคำ จึงเกิดความสับสนในการใช้ หรือปัญหาการบัญญัติศัพท์

ใหม่ ๆ ขึ้นใช้ในวิชาแขนงใดแขนงหนึ่งโดยเฉพาะ บุคคลทั่วไปไม่รู้จัก ใช้ไม่เป็น เมื่อได้อ่านได้ฟังก็ไม่เข้าใจหรือการสร้างคำหรือสำนวนใหม่ ๆ ในการโฆษณาประชาสัมพันธ์ เป็นต้น

ปัญหาการเขียนภาษาไทยไม่เพียงแต่พบในเจ้าของภาษาเท่านั้น สำหรับนักศึกษาชาวต่างชาติเองก็พบปัญหาด้านการเขียนภาษาไทยเช่นกัน ดังจะเห็นได้จากงานวิจัยเรื่องปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาชาวต่างชาติในระดับอุดมศึกษาหลายแห่ง ดังเช่นงานวิจัยของ ภาสพงศ์ ผิวพอใช้ (2550) ได้วิจัยเรื่อง “การศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาลาวระดับบัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยอุบลราชธานี” ผลวิจัยสรุปได้ว่า การเขียนภาษาไทยของนักศึกษาลาวมีความบกพร่องด้านสะกดคำมากที่สุด รองลงมาคือการใช้คำไม่ถูกต้องตามความหมายและการเรียงคำเข้าประโยคไม่ถูกต้อง หรืองานวิจัยของ ศิวริน แสงอาวุธ (2560) ได้วิจัยเรื่อง วิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนของนักศึกษาจีนที่เรียนสาขาวิชาภาษาไทย ในมณฑลยูนนาน ประเทศจีน ผลวิจัยสรุปได้ว่า ผลการวิจัยพบว่า ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาจีนที่เรียนสาขาวิชาภาษาไทย ในมณฑลยูนนาน ประเทศจีนมี 3 ประเด็นดังต่อไปนี้ 1. ข้อผิดพลาดในการเขียนสะกดคำมี 5 ลักษณะ ได้แก่ การเขียนพยัญชนะต้นผิด การเขียนสระผิด การเขียนพยัญชนะท้ายผิด การเขียนวรรณยุกต์ผิด และการเขียนตัวสะกดการันต์ผิด 2. ข้อผิดพลาดในการใช้คำมี 6 ลักษณะ ได้แก่ การใช้คำนามผิด การใช้คำสรรพนามผิด การใช้คำกริยาผิด การใช้คำขยายผิด การใช้คำลักษณนามผิด และการใช้คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษแทนคำไทย 3. ข้อผิดพลาดในการสร้างประโยค มี 9 ลักษณะ ได้แก่ การสร้างประโยคผิดโดยขาดคำที่จำเป็น การสร้างประโยคผิดโดยเพิ่มคำที่ไม่จำเป็น การสร้างประโยคผิดโดยการวางลำดับคำไม่ถูกต้อง การสร้างประโยคผิดโดยขาดตัวเชื่อม การสร้างประโยคผิดโดยใช้คำเชื่อมผิด การสร้างประโยคผิดโดยขาดคำลักษณนาม การสร้างประโยคผิดโดยไม่จบกระแสความ การสร้างประโยคผิดโดยไม่สื่อความ และการสร้างประโยคผิดโดยใช้ลักษณะประโยคแบบภาษาของตนเอง ส่วนผลการวิเคราะห์สาเหตุของข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาจีนที่เรียนสาขาวิชาภาษาไทย ในมณฑลยูนนาน ประเทศจีนมี 8 ประเด็น ดังต่อไปนี้ 1. เขียนผิดเพราะออกเสียงผิด 2. เขียนผิดเพราะไม่รู้หลักภาษาไทย 3. เขียนผิดเพราะไม่เข้าใจการใช้คำ 4. เขียนผิดเพราะรู้คำศัพท์จำกัด 5. เขียนผิดเพราะไม่เข้าใจการเขียนคำทับศัพท์ 6. เขียนผิดเพราะไม่เข้าใจระบบไวยากรณ์ไทย 7. เขียนผิดเพราะไม่เข้าใจการใช้ประโยค 8. เขียนผิดเพราะใช้รูปภาษาจีน

จากงานวิจัยดังกล่าวแสดงให้เห็นว่านักศึกษาชาวต่างชาติที่มาศึกษาด้านภาษาไทยต่างก็มีปัญหาด้านการเขียนแตกต่างกันในหลายลักษณะ นักศึกษาชาวต่างชาติของมหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติก็มีปัญหาด้านการเขียนเช่นกัน ดังจะเห็นได้จากงานวิจัยของ ธิดา โมสิกรัตน์ และคณะ (2558) ซึ่งได้วิจัยเรื่องการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีน : กรณีศึกษาปัญหาการเขียนของนักศึกษาจีน หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สองของมหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาจีนมีปัญหาการใช้ภาษาไทยในด้านการเขียน คือใช้คำไม่ถูกต้อง ในด้านการสะกดการันต์ การเลือกใช้คำ การเว้นวรรคตอน และการใช้เครื่องหมายต่าง ๆ ปัญหาการใช้ประโยคในด้านการเขียนรูปประโยคตามหลักไวยากรณ์ ใช้ภาษาพูดและใช้ระดับภาษาไม่ถูกต้อง ใช้รูปประโยคภาษาต่างประเทศ เขียนประโยคไม่สละสลวยและใช้คำฟุ่มเฟือย ปัญหารูปแบบการเขียนในด้านการเขียนย่อหน้าและข้อความที่ขาดเอกภาพ สัมพันธภาพ และสารัตถภาพ

การเขียนเรื่องมีองค์ประกอบไม่สมบูรณ์ สารเนื้อหาที่เขียนไม่ชัดเจน การลำดับความคิดและการให้เหตุผลไม่เป็นระบบทำให้เข้าใจยาก

การเขียนของนักศึกษาจีนในระดับปริญญาตรีหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิตสาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สองก็มีข้อบกพร่องด้านการเขียนเช่นกัน โดยปัญหาด้านการเขียนของนักศึกษาจีนในระดับปริญญาตรีนั้นปรากฏทั้งในนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทยมาแล้ว 2-3 ปี และนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทยมาแล้วอย่างน้อย 1 ปี หรือนักศึกษาจีนที่เพิ่งเริ่มเรียนภาษาไทย ซึ่งปัญหาด้านการเขียนของนักศึกษาจีนมีตัวอย่างดังนี้

กระผมก็มีประสบการณ์พาคนอื่นไปเที่ยวหลาย ๆ ครั้ง คนอื่นพอใจมากเที่ยวได้ดีใจมาก

กระผมพิมพ์ดีดได้ภาษาจีนเร็ว

ดิฉันขมุนมवाद ทำงานฝีมือได้ดีมาก

ดิฉันพิมพ์ดีดได้ภาษาอังกฤษและภาษาจีน

การแสดงที่งานราตรีในโรงเรียน

สามพันเมตรวิ่งของมหาวิทยาลัยกีฬาประจำปีกิจกรรม ฯลฯ

จากตัวอย่างการเขียนดังกล่าวจะเห็นว่า นักศึกษาจีนมีปัญหาด้านการเขียนหลายอย่าง เช่น การสะกดคำผิด การใช้คำผิดความหมาย การเรียงประโยคผิด เป็นต้น

จากปัญหาดังกล่าวนี้ผู้วิจัยในฐานะที่สอนภาษาไทยให้ชาวต่างชาติและได้ประจักษ์กับปัญหาดังกล่าวด้วยตนเอง จึงมีความสนใจอย่างยิ่งที่จะศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนของนักศึกษาจีนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ระดับปริญญาตรี ปีการศึกษา 2560 เพื่อเป็นประโยชน์ในการแก้ไขปัญหาข้อบกพร่องในด้านการเขียนของชาวต่างชาติต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ดังนี้

1.2.1 เพื่อศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยด้านการใช้คำและการสร้างประโยคของนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ระดับปริญญาตรี ปีการศึกษา 2560

1.2.2 เพื่อหาสาเหตุของข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยด้านการใช้คำและการสร้างประโยคของนักศึกษาชาวจีนของนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ระดับปริญญาตรี ปีการศึกษา 2560

1.2.3 เพื่อหาแนวทางแก้ไขปัญหาการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาจีนให้ดีขึ้น

1.3 ขอบเขตของการวิจัย

1.3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.3.1.1 ประชากร เป็นนักศึกษาจีน หลักสูตร ศศ.บ.การสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ในปีการศึกษา 2560 จำนวน 204 คน

1.3.1.2 กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักศึกษาจีนที่ศึกษาภาษาไทยมาแล้วอย่างน้อย 1 ปี ในหลักสูตร ศศ.บ.การสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ซึ่งเลือกจาก 2 กลุ่มคือกลุ่มที่ศึกษาในหลักสูตร

4 ปี และกลุ่มที่ศึกษาสาขาวิชาภาษาไทยมาแล้ว 2 ปีและมาศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติอีก 2 ปี (2+2) ซึ่งเลือกแบบเจาะจงเป็นนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนในปีการศึกษา 2560 จำนวน 58 คน โดยแบ่งเป็น นักศึกษากลุ่ม 4 ปี รหัส 57 จำนวน 1 คน นักศึกษากลุ่ม 4 ปี รหัส 58 จำนวน 13 คน นักศึกษากลุ่ม 4 ปี รหัส 59 จำนวน 9 คน นักศึกษาเทียบโอนจากมหาวิทยาลัยอื่นในประเทศไทยมาเรียนต่อที่มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติรหัส 60 จำนวน 11 คน นักศึกษากลุ่มชนชาติกว้างซีซึ่งศึกษาภาษาไทยที่ประเทศจีนมาแล้ว 2 ปีและมาศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติอีก 2 ปี (2+2) รหัส 60 จำนวน 22 คนและนักศึกษากลุ่มจีนโจวซึ่งศึกษาภาษาไทยที่ประเทศจีนมาแล้ว 2 ปีและมาศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติอีก 2 ปี (2+2) รหัส 60 จำนวน 2 คน

1.3.2 เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย ผลงานการเขียนที่เป็นกิจกรรมการเรียนการสอนของนักศึกษาจีนทุกประเภท เช่น การเขียนตอบคำถาม การเขียนข้อความสนทนาโต้ตอบ การเขียนแสดงความคิดเห็น การเขียนเอกสารชนิดต่าง ๆ เป็นต้น ของหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ในปีการศึกษา 2560

1.3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ

แบบคำถามที่ใช้ในการสนทนากลุ่มของอาจารย์และนักศึกษาชาวจีนในการสนทนากลุ่มที่มีต่อการพัฒนาความสามารถในการเขียนของนักศึกษาจีนในหลักสูตร ศศ.บ.การสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

1.4 ข้อตกลงเบื้องต้น

การวิเคราะห์ข้อมูลข้อบกพร่องในด้านการเขียนของนักศึกษาจีน ผู้วิจัยกำหนดขอบเขตในการศึกษาข้อมูลของกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

1.4.1 การอ้างอิงข้อมูลผู้วิจัยกำหนดรหัสข้อมูลผลงานการเขียนของนักศึกษาจีนที่นำมารายงานผลการวิเคราะห์ โดยใช้ตัวเลขกำกับผลงานเขียนของกลุ่มตัวอย่าง ใช้เป็นเลขเรียงลำดับตามรายชื่อของนักศึกษาที่ได้ลงทะเบียนเรียนในปีการศึกษา 2560 (ดูรายชื่อนักศึกษาในภาคผนวก จ) เช่น กำหนดรหัสข้อมูลการวิเคราะห์เป็น 60/1 หมายถึง ผลงานการเขียนของนักศึกษากลุ่มตัวอย่างลำดับที่ 1 ตามบัญชีรายชื่อที่ได้ลงทะเบียนเรียนปีการศึกษา 2560

1.4.2 ตัวอย่างข้อมูลที่น่าเสนอเป็นผลการวิเคราะห์ ผู้วิจัยยกตัวอย่างผลงานการเขียนโดยพิมพ์ข้อมูลตามการเขียนสะกดคำในต้นฉบับที่นักศึกษาจีนได้เขียนไว้

1.4.3 ข้อเสนอแนะการแก้ไขปัญหาการเขียนของนักศึกษาจีน ผู้วิจัยได้เสนอแนะการปรับแก้ไขการเขียน โดยพิมพ์การสะกดคำภาษาไทยที่ถูกต้องตามหลักภาษาไทย

1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ

การวิจัยเรื่องนี้ ได้นิยามศัพท์เฉพาะ ดังนี้

1.5.1 ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย คือ ความผิดพลาดในการใช้คำที่ผิดความหมาย การเขียนคำสะกดผิด การใช้คำผิดหน้าที่ การใช้คำที่ไม่ชัดเจน การใช้คำที่ไม่สละสลวย ตลอดจนเรื่องการสร้างประโยคที่ไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ ซึ่งปรากฏในผลงานการเขียนจาก

แบบฝึกหัดและกิจกรรมการเรียนรู้ในรายวิชาต่าง ๆ เช่น TC 2053 ภาษาไทยธุรกิจ TC 2033 หลักภาษาไทย TC 2043 อิทธิพลภาษาต่างประเทศในภาษาไทย TC 2103 ภาษาศาสตร์ภาษาไทย และ TC 3153 ภาษาไทยเพื่องานเลขานุการ เป็นต้น

1.5.2 การสร้างประโยค หมายถึง การเขียนประโยคภาษาไทยออกมาในรูปแบบต่าง ๆ ทั้งเรื่องส่วนประกอบของประโยค ชนิดของประโยคและการเรียงคำในประโยค

1.5.3 การใช้คำ หมายถึง การใช้คำมาสร้างประโยค ทั้งในด้านความหมายและหน้าที่ของคำ

1.5.4 นักศึกษาจีน หมายถึง นักศึกษาเชื้อชาติจีนที่เข้าศึกษาในหลักสูตร ศศ.บ.การสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ที่ลงทะเบียนเรียนในปีการศึกษา 2560

1.6 ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยการวิเคราะห์ข้อมูลการเขียนของกลุ่มตัวอย่าง นักศึกษาจีน มีรายละเอียดดังนี้

- 1) ศึกษาค้นคว้าเรื่องหลักภาษาไทยและลักษณะการใช้ภาษาไทย ปัญหาการเขียนภาษาไทยจากเอกสาร หนังสือ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
- 2) สืบหาข้อมูลประชากรและคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง รวบรวมข้อมูลที่เป็นผลงานการเขียนของนักศึกษาจีนที่ทำแบบฝึกหัด และกิจกรรมการเรียนการสอนที่เกี่ยวข้องกับการเขียนในปีการศึกษา 2560
- 3) สร้างเครื่องมือที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูลจำนวน 1 ฉบับ คือ แบบคำถามที่ใช้ในการสนทนากลุ่มของอาจารย์และนักศึกษาชาวจีนในการสนทนากลุ่มย่อย ที่มีต่อการพัฒนาความสามารถในการเขียนของนักศึกษาจีนในหลักสูตร ศศ.บ.การสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง โดยนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 คน เพื่อตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ และนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ จัดพิมพ์ฉบับสมบูรณ์สำหรับใช้วิเคราะห์ข้อมูลต่อไป
- 4) วิเคราะห์ข้อมูล ใช้งานเขียนภาษาไทยของนักศึกษาจีนมาวิเคราะห์ข้อบกพร่อง 2 ด้าน ได้แก่ การใช้คำ และการสร้างประโยค โดยใช้หลักภาษาไทยของพระยาอุปกิตศิลปสารและหลักภาษาไทยของกำชัยทองหล่อมาใช้เป็นแนวทางในการวิเคราะห์
- 5) ศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง จำนวน 20 คน และผู้สอนภาษาไทยแก่นักศึกษาชาวจีน จำนวน 7 คน โดยจัดสนทนากลุ่มย่อย ใช้แบบคำถามเป็นเครื่องมือการวิจัย
- 6) สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ เรียบเรียงเป็นรายงานวิจัยแบบพรรณนาวิเคราะห์
- 7) พิมพ์ฉบับสมบูรณ์และส่งรายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์

1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.7.1 เห็นข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยด้านการใช้คำและการสร้างประโยคของนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ระดับปริญญาตรี ปีการศึกษา 2560

1.7.2 ทราบสาเหตุของข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยด้านการใช้คำและการสร้างประโยคของนักศึกษาชาวจีนของนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ระดับปริญญาตรี ปีการศึกษา 2560

1.7.3 นำผลที่ได้ไปใช้ในการแก้ไขข้อบกพร่องด้านการเขียนของนักศึกษาจีนต่อไป

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง “การศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนของนักศึกษาจีน หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ” ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง มีหัวข้อดังนี้

- 2.1 เอกสารและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการเขียน
- 2.2 เอกสารและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับลักษณะภาษาไทย
- 2.3 เอกสารและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับข้อบกพร่องหรือปัญหาการเขียนภาษาไทย
- 2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับข้อบกพร่องหรือปัญหาการเขียนภาษาไทย

2.1 เอกสารและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการเขียน

การวิจัยเรื่องนี้มีขอบข่ายการศึกษาเกี่ยวกับทักษะหรือความสามารถในการเขียนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาจีน มีสาระสำคัญที่เป็นพื้นฐานความรู้ความเข้าใจในการวิจัย ดังที่นักวิชาการได้อธิบายไว้ ดังนี้

2.1.1 ความหมายของการเขียน

นักวิชาการหลายท่านได้อธิบายความหมายของการเขียนไว้ ดังนี้

กอบกาญจน์ วงศ์วิสิทธิ์ (2551 : 202) อธิบายว่า การเขียน คือ กระบวนการถ่ายทอดสารอันได้แก่ ความรู้ ความรู้สึก ความคิด หรือข้อมูลอื่น ๆ ที่ต้องการจะถ่ายทอดไปสู่ผู้อ่าน โดยใช้ลายลักษณ์อักษรเป็นสื่อที่จะส่งสารอันมีความหมายไปยังผู้รับสาร ซึ่งต้องอาศัยทั้งศาสตร์และศิลป์เพื่อสื่อความหมายให้ผู้รับสารเข้าใจ ศาสตร์และศิลป์ดังกล่าว เช่น กลวิธีการนำเสนอ การเลือกสรรถ้อยคำ รูปแบบงานเขียน เป็นต้น

ภาคภูมิ วรรณภา(2554 : 37) ได้ให้ความหมายของการเขียนไว้ว่า การเขียน หมายถึง การถ่ายทอดสิ่งต่าง ๆ เช่น ความรู้ ความคิด ทศนคติ อารมณ์ จินตนาการ ข่าวสารจากผู้เขียนไปยังผู้อ่าน โดยสื่อสารผ่านตัวอักษรในการสื่อความหมาย

ศิริพร ลิ้มตระการ (2534 : 18) กล่าวว่า การเขียน คือกระบวนการแห่งความคิดในการแสดงออกเพื่อให้ผู้อื่นได้รับรู้ ในการเขียนมีองค์ประกอบต่าง ๆ เข้ามาเกี่ยวข้อง คือ ไวยากรณ์หรือโครงสร้างภาษา ทักษะการเขียนเป็นทักษะในการสื่อความหมายเช่นเดียวกับการพูด แต่การเขียนอาศัยตัวหนังสือหรือสัญลักษณ์ในการสื่อความหมายแทนเสียงพูด เราสามารถถ่ายทอดความรู้ ประสบการณ์ และความนึกคิดต่าง ๆ ผ่านนำมาเขียนได้อย่างถูกต้อง

สมพร มั่นตะสูตร แพ่งพิพัฒน์ (2540 : 3) ให้ความหมายว่า การเขียน คือ การสื่อสารความรู้ ความคิด ทศนคติ และอารมณ์เป็นตัวอักษรจากผู้เขียนถึงผู้อ่าน

จากนักวิชาการหลายท่านได้กล่าวมาแล้วนั้นสามารถสรุปได้ว่า การเขียน หมายถึง กระบวนการถ่ายทอดความรู้ ความคิด ทักษะคติ ประสบการณ์ อารมณ์ความรู้สึก รวมทั้งข้อมูลต่าง ๆ ของผู้เขียนด้วยตัวอักษรเพื่อสื่อสารไปสู่ผู้อ่าน

2.1.2 ความสำคัญของการเขียน

นักวิชาการหลายท่านได้อธิบายถึงความสำคัญของการเขียน ไว้ดังนี้

สำเนียง ฟ้ากระจ่าง (2554 : 118) กล่าวว่า การเขียนเป็นทักษะที่ยากที่สุดในการเรียน การสอนภาษา คนที่จะเขียนได้ดีนั้นจะต้องมีทักษะในการฟัง การพูด และการอ่านมาก่อน การเขียนมีความสำคัญคือ เป็นการสื่อสารที่เป็นหลักฐานมั่นคง อ้างอิงตรวจสอบได้ การเขียนจึงมีความสำคัญต่อบุคคลทุกอาชีพ เพราะการเรียนรู้ทักษะการเขียนจะช่วยพัฒนาบุคคลให้สามารถใช้งานการเขียนเป็นสื่อกลางในการติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวัน

กองทัพ เคลือบพนิชกุล (2542 : 124-125) สรุปความสำคัญของการเขียนไว้ดังนี้

1. เป็นเครื่องมือสื่อสารและสร้างความสัมพันธ์อันดีต่อกันในสังคม
2. เป็นเครื่องวัดความเจริญทางด้านอารยธรรมทางภาษาของมนุษย์
3. เป็นเครื่องถ่ายทอดมรดกทางสติปัญญาของมนุษย์
4. เป็นอาชีพสุจริตที่สำคัญอย่างหนึ่งในปัจจุบัน
5. เป็นเครื่องมือในการศึกษาค้นคว้าของนักเรียนนักศึกษา
6. เป็นเครื่องจรรโลงใจแก่สังคมมนุษย์ที่จะให้ความเพลิดเพลินแก่คนเราทุกเพศทุกวัย

นพดล จันทร์เพ็ญ (2539 : 35) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียน สรุปได้ดังนี้คือ

1. การเขียนเป็นการสื่อสารของมนุษย์
2. การเขียนเป็นเครื่องถ่ายทอดความรู้ และสติปัญญาของมนุษย์
3. การเขียนสามารถสร้างความสามัคคีในมนุษย์ชาติ
4. การเขียนเป็นเครื่องระบายออกทางอารมณ์ของมนุษย์
5. การเขียนสามารถทำให้มนุษย์ประสบความสำเร็จในชีวิต เช่น การเล่าเรียน เป็นต้น

คณะอาจารย์ภาควิชาภาษาไทย สถาบันราชภัฏธนบุรี (2536 : 83) ได้อธิบายถึงความสำคัญของการเขียนไว้ดังนี้

“การเขียนเป็นวิธีการสื่อสารที่ต้องอาศัยพื้นฐานความรู้จากการฟัง การพูด และการอ่าน เพราะจากพื้นฐานดังกล่าวจะทำให้ผู้เขียนมีความรู้ มีข้อมูล มีประสบการณ์เพียงพอที่จะทำให้เกิดความคิดจนสามารถเรียบเรียงและถ่ายทอดความคิดความรู้ที่ออกมาเป็นงานเขียนที่มีคุณค่า...”

กล่าวโดยสรุปการเขียนมีความสำคัญคือ

1. การเขียนเป็นการถ่ายทอดความรู้อันเป็นผลจากการศึกษาและประสบการณ์เพื่อให้ผู้อ่านได้ศึกษา อันเป็นการส่งเสริมสติปัญญา ช่วยพัฒนาคุณภาพชีวิตต่อไป

2. การเขียนเป็นการถ่ายทอดความรู้สึก ความคิด และจินตนาการ ซึ่งไม่แต่จะทำให้ผู้เขียนมีความเพลิดเพลินเจริญใจเท่านั้น แต่ยังทำให้ผู้อ่านได้รับบรรณรส มีความเพลิดเพลินเจริญใจเช่นกัน

3. การเขียนเป็นการถ่ายทอดวัฒนธรรมและดำรงรักษาวัฒนธรรมเอาไว้
สนิท ตั้งทวี (2538 : 118) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนไว้ดังนี้

1. เป็นเครื่องแสดงออกของความรู้ ความคิด และความรู้สึกของมนุษย์
2. เป็นเครื่องมือสำคัญในการวัดความเจริญหรืออารยธรรมของมนุษย์ในแต่ละยุคแต่ละสมัย
3. เป็นเครื่องมือใช้สำหรับสื่อสาร ทั้งเรื่องในอดีต ปัจจุบัน และอนาคต
4. เป็นเครื่องมือที่ใช้สนองความปรารถนาของมนุษย์ เช่น ความรักและความเข้าใจ
5. เป็นเครื่องมือสำคัญทางวัฒนธรรมที่ถ่ายทอดมรดกทางด้านสติปัญญาของมนุษย์
6. เป็นสื่อที่ช่วยแพร่กระจายความรู้ความคิดให้กว้างไกลและรวดเร็ว
7. เป็นสื่อกลางที่ให้ความรู้ ความคิด และความเพลิดเพลินแก่คนทุกเพศทุกวัย
8. เป็นบันทึกทางสังคมที่ให้คุณประโยชน์แก่คนรุ่นปัจจุบันและอนาคต
9. เป็นงานอาชีพที่สำคัญอย่างหนึ่งในปัจจุบัน

สรุปได้ว่า การเขียนมีความสำคัญต่อการดำรงดำเนินชีวิต และการประกอบอาชีพ โดยช่วยให้เกิดความเพลิดเพลินเจริญใจ เกิดความรู้และความเข้าใจระหว่างคนในสังคม ก่อให้เกิดความสามัคคี รวมทั้งยังจะช่วยเสริมสร้างและพัฒนาสติปัญญาและอารมณ์ของบุคคลด้วย

2.2 เอกสารและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับลักษณะภาษาไทย

1) ชนิดของคำและการใช้คำ

อุปทิศศิลปสาร (2546 : 70) ได้แบ่งชนิดของคำในภาษาไทยไว้ดังนี้

1. คำนาม เป็นคำบอกชื่อคน สัตว์ สิ่งของ เป็นต้น
2. คำสรรพนาม เป็นคำใช้แทนชื่อต่าง ๆ
3. คำกริยา เป็นคำบอกอาการของคน สัตว์ สิ่งของ เป็นต้น
4. คำวิเศษณ์ เป็นคำประกอบคำอื่นให้มีความแตกต่างออกไป
5. คำบุพบท เป็นคำสำหรับนำหน้านามและสรรพนาม
6. คำสันธาน เป็นคำเชื่อมคำหรือความให้ติดต่อกัน
7. คำอุทาน เป็นคำบอกเสียงต่าง ๆ

มีข้อน่าสังเกตคือ คำภาษาไทยเรามักเป็นคำโดด ๆ ไม่มีที่สังเกตแน่นอนว่าเป็นคำชนิดใด คำชนิดหนึ่งจะนำไปใช้เป็นคำอีกชนิดหนึ่งก็ได้ แล้วแต่รูปของประโยค ทำนองเดียวกับภาษาจีนซึ่งอยู่ในตระกูลคำเดี่ยวเช่นเดียวกับภาษาไทย

กำชัย ทองหล่อ (2547 : 215-291) ได้แบ่งชนิดของคำไทยไว้ 7 ชนิด ดังนี้

1. คำนาม คือคำที่เป็นชื่อคน สัตว์ สิ่งของและกริยาอาการต่าง ๆ แบ่งเป็น 5 ชนิด คือ สามานยานาม วิสามานยนาม ลักษณะนาม สมุหนามและอาการนาม

2. คำสรรพนาม คือคำที่ใช้แทนนามหรือข้อความที่กล่าวมาแล้ว เพื่อไม่ต้องกล่าวนามหรือข้อความนั้นซ้ำอีก แบ่งเป็น 6 ชนิด คือ บุรุษสรรพนาม ประพันธสรรพนาม วิภาคสรรพนาม นิยมสรรพนาม อนิยมสรรพนาม ปุจฉาสรรพนาม

3. คำกริยา คือคำที่แสดงอาการของนามและสรรพนาม หรือแสดงการกระทำของประธาน แบ่งเป็น 5 ชนิด คือ สกรรมกริยา อกรรมกริยา วิกรรตกริยา กริยานุเคราะห์ กริยาสภามาลา

4. คำวิเศษณ์ คือคำที่ทำหน้าที่ประกอบค่านาม คำสรรพนาม คำกริยา และคำวิเศษณ์ แบ่งเป็น 10 ชนิด คือ ลักษณะวิเศษณ์ กาลวิเศษณ์ สถานวิเศษณ์ ประมาณวิเศษณ์ นิยมวิเศษณ์ อนิยมวิเศษณ์ ปุจฉาวิเศษณ์ ประติชญาวิเศษณ์ ประติเชธวิเศษณ์ ประพันธวิเศษณ์

5. คำบุพบท คือคำที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างคำหรือประโยค เพื่อให้รู้ว่าคำหรือประโยคที่อยู่หลังบุพบทนั้นมีหน้าที่เกี่ยวข้องกับคำหรือประโยคที่อยู่ข้างหน้าอย่างไร

6. คำสันธาน คือคำที่ทำหน้าที่เชื่อมคำกับคำ ประโยคกับประโยค ข้อความกับข้อความ หรือเชื่อมความให้สละสลวย

7. คำอุทาน คือคำที่แสดงถึงเสียงที่เปล่งออกมาในเวลาจิตใจ เสียใจ ตกใจ ประหลาดใจ เป็นต้น

ไพบูลย์ ดวงจันทร์ (2545 : 29-48) อธิบายเกี่ยวกับการใช้คำไว้ดังนี้

1) การสะกดคำให้ถูกต้อง การเขียนที่มุ่งเผยแพร่ต่อสาธารณชนหรือการเขียนระหว่างบุคคลที่คุ้นเคยกัน ถ้าหากมีคำที่สะกดผิดก็อาจทำให้เกิดความเข้าใจคลาดเคลื่อน ทำให้การสื่อสารไม่บรรลุผลที่พึงประสงค์ สาเหตุสำคัญที่ทำให้สะกดคำผิดมีอยู่หลายประการ เช่น ผู้เขียนเอง ละเลยไม่สนใจ ไม่ตระหนักในความสำคัญของการสะกดคำให้ถูกต้อง ขาดการสังเกตจนทำให้เกิดแนวเทียบผิดเช่นเขียนคำว่า “ดำรง” เป็น “ดำรงค์” เพราะเทียบกับคำว่า “องค์”

2) การใช้คำโดยคำนึงถึงความหมาย ความหมายของคำอาจจำแนกได้ 2 ลักษณะใหญ่ ๆ คือ ความหมายเฉพาะคำกับความหมายเทียบเคียงกับคำอื่น

ก) ความหมายเฉพาะคำพิจารณาได้ 3 ทางคือความหมายเฉพาะตามตัว ความหมายเชิงอุปมา และความหมายนัยประหวัด

ข) ความหมายเทียบเคียงกับคำอื่น ได้แก่ คำที่มีความหมายเหมือนกัน คำที่มีความหมายตรงข้าม คำที่มีความหมายร่วมกันหรือใกล้เคียงกัน คำที่มีความหมายแคบกว้างกว่ากัน

3) การใช้คำโดยคำนึงถึงบริบททางสังคมและวัฒนธรรม ซึ่งมีข้อที่ควรคำนึงหลายประการ ดังนี้

ก) ใช้คำให้ถูกต้องตามสถานภาพของบุคคล

ข) การใช้คำให้เหมาะสมตามระดับ

4) การใช้คำให้ถูกต้องตามสถานการณ์ ภาษาไทยมีคำจำพวกหนึ่งที่มีความหมายทำนองเดียวกันแต่อาจใช้แทนกันไม่ได้ สถานการณ์จะเป็นตัวบ่งชี้ว่าจะเลือกใช้คำใดจึงจะถูกต้องเหมาะสม

5) การใช้ภาษาอย่างมีสัมมาคารวะ การใช้ภาษาอย่างสุภาพอ่อนน้อม มีสัมมาคารวะก็จะช่วยให้การติดต่อสื่อสารเป็นไปอย่างสะดวก ผู้ใช้ภาษาต้องพิจารณาเลือกใช้ให้เหมาะสมได้แก่

- ก) คำทักทาย คำแสดงความขอบคุณ คำขอร้อง คำขอโทษ คำสั่ง เป็นต้น
- ข) คำลงท้าย
- ค) คำไม่สุภาพ คำตำหนิคำหยาบต้องพิจารณาสถานการณ์การใช้ให้รอบคอบ

หรือพึงหลีกเลี่ยง

6) การใช้คำโดยคำนึงถึงมนุษยสัมพันธ์ คือ รู้จักเกรงใจ ให้ความนับถือ ไม่ก้าวร้าวใคร ผูกไมตรี ดังนั้นถ้อยคำจำพวกที่ให้ความรู้สึกไม่ดีควรหลีกเลี่ยงให้มากที่สุด

7) การใช้คำตามความนิยม การใช้คำเราต้องใช้ตามที่สังคมยอมรับกันว่าถูกต้อง นอกจากนี้ยังไม่ควรใช้คำเก่าที่เลิกใช้ไปแล้ว และไม่ควรใช้คำใหม่ที่คนทั่วไปยังไม่เข้าใจกัน

8) การใช้คำให้สิ้นกระแสความ ในการเขียนผู้ส่งสารไม่ได้อยู่เฉพาะหน้ากับผู้รับสาร ไม่สามารถเน้นเสียง ไม่สามารถแสดงสีหน้าท่าทาง หรือไม่มีบริบทอื่นใดที่จะช่วยให้เข้าใจความหมายได้ เราจึงต้องใช้คำให้สิ้นกระแสความ มิฉะนั้นความหมายอาจกำกวมได้

9) การใช้คำให้คงที่ การเขียนในบางกรณีโดยเฉพาะคำหลักหรือคำสำคัญ(Key Words) ต้องใช้ให้คงที่เป็นอย่างเดียวกันตลอด เพื่อป้องกันการสับสน เช่น ราษฎร ประชาชน พลเมือง ชาวบ้าน ประชากร เป็นต้น

10) การซ้ำคำให้กะทัดรัด โดยเฉพาะในภาษาเขียน ซึ่งสาเหตุที่ไม่กะทัดรัดมี 3 ประการคือ ใช้คำฟุ่มเฟือย ใช้คำอธิบาย ให้รายละเอียดมากเกินไป

11) การใช้คำเชื่อมให้เหมาะสม

12) การใช้คำลักษณนามให้ถูกต้อง

13) การใช้คำชี้แนะส่วนสำคัญ สามารถเลือกใช้ให้เหมาะสมกับเนื้อความได้ตามต้องการ เช่น ข้อควรตระหนัก-ข้อพึงระวัง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง-เหตุผลที่มีน้ำหนักที่สุด เป็นต้น

14) การวางคำที่มักใช้บ่อยให้ชัดเจน คำจำพวกที่มักใช้บ่อยๆ กันเสมอ เช่น คำว่า “ลดลง” “เพิ่มขึ้น” ไม่ควรวางแยกกันเพราะจะทำให้ข้อความสละสลวยสวยงามชัดเจนไม่ได้

15) การไม่ใช้คำซ้ำซาก ควรหลีกเลี่ยงด้วยวิธีการหลากหลาย (Elegant Variation) คือ เอาคำอื่นที่มีความหมายทำนองเดียวกันมาใช้แทนบ้างหรือโดยใช้วิธีสัมพันธ์ประโยค

16) การไม่ใช้คำภาษาต่างประเทศโดยไม่จำเป็น ซึ่งในที่นี้หมายถึงภาษาอังกฤษที่เพิ่งเข้ามาปะปนในภาษาไทยจึงดูเป็นคำใหม่ ยังไม่รู้จักกันทั่วไป เมื่อสังคมยังมีความรู้สึกเช่นนี้เราจึงควรหลีกเลี่ยงโดยใช้ภาษาไทยที่มีบัญญัติเป็นคำภาษาไทย เว้นแต่ศัพท์บัญญัตินั้นไม่เป็นที่นิยม เราก็ใช้คำทับศัพท์ไปตามที่สังคมนิยมกัน

ดวงใจ ไทยอุบุญ (2556 : 125-142) ได้กล่าวถึงการใช้อ้อยคำให้ถูกต้องตามชนิดของคำไว้ดังต่อไปนี้

1) การใช้คำลักษณนาม คำลักษณนามจะอยู่ท้ายคำคุณศัพท์บอกจำนวนนับหรือบอกปริมาณ คำลักษณนามไว้หน้าคำบอกจำนวนนับหรือคำคุณศัพท์บอกความชี้เฉพาะ ใช้คำลักษณนามโดยละคำบอกจำนวนนับ การละลักษณนาม

2) การใช้อาการนาม อาการนามคือนามที่เกิดจากคำกริยาหรือคำวิเศษณ์ โดยการเติม การ ข้างหน้าคำกริยา หรือ ความ ข้างหน้าคำกริยาหรือคำวิเศษณ์ แต่บางครั้งได้รับอิทธิพลจากต่างประเทศ ทำให้ใช้คำอาการนามโดยไม่จำเป็น เช่น เขาให้การดูแลเอาใจใส่ฉันเป็นอย่างดี ควรใช้ว่า เขาดูแลเอาใจใส่ฉันเป็นอย่างดี

3) การใช้คำบุพบท คำบุพบทแบ่งเป็น 10 ชนิดคือ

ก) นำหน้าคำที่เป็นเครื่องมือเครื่องใช้ ได้แก่ ด้วย กับ เพราะ โดย เช่น ได้ เห็นกับตา เห็นด้วยตา

ข) นำหน้าคำที่เป็นเครื่องประกอบ ได้แก่ ทั้ง กับ เช่น กินกับขนมปัง อยู่กัน ห้างบ้าน

ค) นำหน้าคำวิเศษณ์ คำนามหรือบุพบท ได้แก่ โดย ตาม ด้วย เช่น เธอควรทำตามฉันแต่โดยดี

ง) นำหน้าคำที่เกี่ยวกับการให้ ได้แก่ แก่ แต่ ต่อ เพื่อ สำหรับ เฉพาะ

จ) นำหน้าคำบ่งสถานที่ ได้แก่ จาก แต่ ตั้งแต่

ฉ) นำหน้าคำที่มาเปรียบเทียบ ได้แก่ กว่า

ช) นำหน้าคำที่บอกสถานที่ ได้แก่ บน ล่าง ใน นอก หน้า หลัง เหนือ ใต้ ภายใน ภายนอก ข้างนอก ข้างใน ข้างหลัง กลาง ริม ข้างบน ข้างล่าง ไกล ที่ ตรง

ซ) นำหน้าคำที่บอกเวลา ได้แก่ ใน ภายใน นอก ใกล้ หน้า หลัง ภายหลัง

ฌ) นำหน้าคำที่บอกทิศทาง ได้แก่ สู่ ถึง ยิ่ง

ญ) นำหน้าคำแสดงความเป็นเจ้าของ ได้แก่ ของ แห่ง

4) การใช้คำเชื่อม คือคำที่ใช้แสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุการณ์หรือสิ่งต่าง ๆ เป็นการเชื่อมคำกับคำ ประโยคกับประโยค และเชื่อมความกับความ

การเขียนเพื่อการสื่อสารนั้น นอกจากจะต้องพิจารณาเรื่องการใช้คำแล้ว เครื่องหมายต่าง ๆ ที่ใช้ประกอบการเขียนเพื่ออธิบายความหมายอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือช่วยให้ตีความหมายง่ายขึ้น ก็นับว่าเป็นเรื่องสำคัญที่ควรให้ ความใส่ใจใช้ให้ถูกต้อง วรวรรธน์ ศรียาภัก (2555: 21-22) อธิบายหลักการใช้เครื่องหมาย การเว้นวรรค และการตัดคำดังรายละเอียดต่อไปนี้

1) การใช้เครื่องหมาย เครื่องหมายต่าง ๆ ที่ประกอบการเขียนสารต่าง ๆ เพื่อสื่อสารจากผู้ส่งสารไปยังผู้รับสารนั้นต้องใช้ให้ถูกต้องด้วย เพราะนอกจากอาจส่งผลให้การสื่อสารความผิดพลาดแล้ว ยังเป็นการใช้ภาษาที่ผิด ซึ่งสะท้อนถึงภาพลักษณ์ในแง่ลบคือความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ของผู้ส่งสาร หลักการใช้เครื่องหมายต่าง ๆ มีดังนี้

1.1) ไปยาลน้อย (๓) ปัจจุบันมีการใช้ไปยาลน้อยในการเขียนเพื่อการสื่อสารผิดกันมากหลายลักษณะ เช่น สำนักงานฯ บริษัทฯ โครงการฯ ซึ่งเป็นการใช้ผิดเพราะรู้เท่าไม่ถึงการณ์ โดยไม่รู้หรือไม่แน่ใจว่าคำลักษณะดังกล่าวเป็นคำสาบานนามทั่วไป เช่นเดียวกับคำต่าง ๆ เช่น วัด ปลา ปู เมื่อเขียนไม่ต้องใช้ ๓ เครื่องหมายไปยาลน้อยต้องใช้กับสิ่งเดียวกันที่เขียนไม่จบ เช่น พระนาม นามสกุล ชื่อเฉพาะของหน่วยงาน จะเขียนชื่อแล้วไปยาลน้อยนามสกุลไม่ได้ เพราะชื่อกับนามสกุลเป็นคนละสิ่ง หากใช้กับนามสกุลใช้ได้ก็ต่อเมื่อนามสกุลนั้นเขียนไม่จบ เช่น มนตรีกุล ณ อยุธยา เขียนว่า มนตรีกุลฯ (เมื่ออ่านต้องอ่านให้เต็ม)

1.2) อัญประกาศ (“...”) อัญประกาศหรือเครื่องหมายคำพูด ใช้เมื่อต้องการคัดลอกข้อความมากล่าว หรือเน้นข้อเฉพาะ ข้อความสำคัญ เช่น ตามมาตรา... ระบุว่า “...”

1.3) สัญลักษณ์ (___) ใช้เมื่อต้องการเน้นข้อความสำคัญ เช่น ขอเชิญประชุมในวันที่ 15 ธันวาคม 2554

1.4) ยัติภังค์ หรือขีดสั้น (-) ใช้ในกรณีตัดคำระหว่างบรรทัด เช่น เชียง-ราย, หัว-ไทร และคำ 2 คำ ที่เกี่ยวข้องกัน เช่น รายรับ-รายจ่าย ยัติภังค์ไม่ควรใช้แทนตัวเลขหัวข้อย่อย แต่ส่วนใหญ่มักจะใช้ในลักษณะดังกล่าวทั้งนี้เพราะเข้าใจว่าใช้ได้ ลำดับของหัวข้อย่อย ภาษาไทยมีตัวเลขอยู่แล้ว ก็ควรใช้ตัวเลขแทนจุดภาค หรือจุดลูกน้ำ(,) โดยทั่วไปในภาษาไทยไม่ควรใช้เครื่องหมายดังกล่าว เพราะมีการเว้นวรรคตอนเพื่อแสดงการแบ่งข้อความอยู่แล้ว จุดภาคควรใช้เฉพาะที่จำเป็น ซึ่งหากไม่ใช่อาจเข้าใจผิดพลาดได้ เช่น ตัวเลขหลายหลัก ชื่อ นามสกุล นามปากกา ที่อาจปะปนกัน หรือข้อความที่แบ่งคำ วลี หรือวรรคตอนเชิงซ้อน ถ้าใช้จุดภาคคั่นก็ป้องกันมิให้เกิดความสับสนก็ควรใช้ เช่น ว. วินิจฉัยกุล, กฤษณา อโศกสิน, เรียมเอง, ทมยันตี

2) หลักการเว้นวรรค เรื่องการเว้นวรรคตอนในการเขียนเพื่อการสื่อสารเป็นปัญหาอย่างหนึ่งที่พบอยู่ประจำ ลักษณะของการเว้นวรรคนั้น มีวรรคอยู่ 2 ชนิด คือ วรรคเล็ก เท่ากับ 1 ตัวอักษร และวรรคใหญ่ เท่ากับ 2 ตัวอักษร แต่ในการพิมพ์ด้วยคอมพิวเตอร์ การวรรค 1 เคาะจะเล็กเกินไปแทนสังเกตไม่เห็น ฉะนั้นโดยประมาณแล้ววรรคเล็กใช้ 2 เคาะ เพราะเท่ากับ 1 ตัวอักษร ส่วนวรรคใหญ่อาจใช้ 4 เคาะ เพราะเท่ากับ 2 ตัวอักษร ส่วนวรรคเคาะเดียว ควรใช้ระหว่างเครื่องหมาย เช่น ไ้ม้มก ยัติภังค์ และไปยาลใหญ่ การเว้นวรรคทั้งวรรคเล็กและวรรคใหญ่มีแนวทางการเว้นดังนี้

2.1) วรรคเล็ก ใช้เว้นวรรคก่อนและหลังคำบางคำ เช่น คือ ได้แก่ อาทิ และเว้นวรรคก่อนและหลังเครื่องหมายต่าง ๆ เช่น ฯลฯ “...” หากไม่วรรคจะทำให้เครื่องหมายเหล่านี้มองไม่เห็นชัด นอกจากนี้ยังใช้วรรคระหว่างประโยคย่อยด้วย

2.2) วรรคใหญ่ ใช้วรรคระหว่างข้อความที่ยังไม่จบแต่ยาวมากหรือประโยคที่จบสมบูรณ์แล้ว แล้วขึ้นประโยคใหญ่ประโยคใหม่ ผู้เขียน ผู้พิมพ์ และผู้ตรวจร่างควรพิถีพิถันในการจัดวรรคตอนให้ถูกต้อง เพราะภาษาไทยไม่มีการเว้นวรรคระหว่างคำเหมือนภาษาอังกฤษ ถ้าใช้วรรคตอนไม่ถูกต้องก็อาจทำให้เข้าใจความหมายจะคลาดเคลื่อนไปได้

3) หลักการตัดคำ ในการเขียนเพื่อการสื่อสารมีหลักการที่สรุปได้ 2 ลักษณะ ดังนี้

3.1) การตัดคำโดยไม่คำนึงถึงความเสมอของบรรทัดด้านขวามือ กรณีนี้ด้านแนวตั้งของตัวอักษรด้านขวามือจะไม่เสมอกัน เอกสารจะไม่สวยงาม มีหลักการตัดคำดังนี้

3.2) ไม่ตัดคำที่เป็นหน่วยเดียวกัน เช่น คำประสม คำซ้ำ คำซ้อน อาทิ แม่-น้ำ นักการ-ศึกษา, บ้าน-เมือง, หนังสือ

3.3) ไม่ตัดคำที่ออกเสียงเชื่อมกันของคำสมาสและสนธิ เช่น ราช-การ, วัฒน-ธรรม, ศิลป-วัฒนธรรม

3.4) ไม่ตัดคำที่หน่วยวลีสั้น ๆ เช่น ยก-ตัวอย่าง, กล่าว-ว่า, เรื่อง-นี้, ดิม-น้ำ

3.5) การตัดคำโดยคำนึงถึงความเสมอของบรรทัดด้านขวามือ กรณีนี้เน้นความสวยงามของงานเขียนที่พิมพ์เสร็จเรียบร้อยแล้ว โดยบรรทัดในแนวตั้งทั้งด้านซ้ายและด้านขวามือจะเสมอกันโดยตลอด จะได้หนังสือหรืองานเขียนที่สวยงาม หลักการตัดคำกรณีดังกล่าวสรุปได้ดังนี้

3.6) ทุกครั้งต้องใส่เครื่องหมายยัติภังค์ ในลักษณะ –

3.7) ให้กระทำเฉพาะหน่วยภาษาที่ยาว เช่น คำประสมหลายคำ คำซ้อนหลายคำ หรือวลียาว ๆ เช่น ผู้จำหน่าย-หนังสือพิมพ์, เด็ก-ชายพวงมาลัย, ตัวอย่างที่กล่าว-มา, ประเด็น-ดังกล่าว

สรุปได้ว่า การเขียนเรื่องราวต่างๆ ผู้เขียนต้องรู้จักใช้ถ้อยคำที่มีความหมายถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์และเรื่องราวที่ต้องการจะสื่อ ใช้เครื่องหมายในการสื่อความให้ถูกต้องชัดเจน การเว้นวรรคตอนต่าง ๆ ตลอดจนการเลือกใช้คำให้ถูกต้องตามหน้าที่และสื่อความหมายได้ตรงตามเจตนาของผู้เขียน

2) การใช้และการผูกประโยค

ดวงใจ ไทยอุบุญ (2556 : 163-174) ได้กล่าวถึงการใช้ประโยคในการเขียนไว้ดังนี้

1. หลักการใช้ประโยคที่ดีในการเขียน มี 3 ประการคือ

1) ประโยคถูกต้องตามหลักภาษา ได้แก่ ประโยคความเดียว ประโยคความซ้อน ซึ่งประโยคที่ถูกต้องตามหลักภาษานั้นไม่ควรมีลักษณะดังนี้

- ก) ขาดคำ
- ข) คำเกิน
- ค) เรียงคำผิดลำดับ
- ง) ประโยคไม่จบ

2) ประโยคกะทัดรัด ประโยคกะทัดรัดมีลักษณะดังนี้

- ก) ไม่ใช่คำซ้ำ ๆ กันในประโยค
- ข) ตัดคำที่ไม่จำเป็นทิ้ง
- ค) ประโยคต้องไม่ยาวเกินไป

3) เขียนประโยคให้ชัดเจน ประโยคที่ไม่ชัดเจนแบ่งได้เป็น 2 ประเภทคือ

- ก) ประโยคไม่กระจ่าง เนื่องจาก
 - ผู้เขียนใช้คำที่ไม่แพร่หลาย
 - อย่าเขียนหรือใช้คำที่มีความหมายกว้างเกินไป
 - ผู้เขียนใช้คำที่มีความหมายไม่แน่นอน
 - ผู้เขียนใช้คำที่มีความหมายขัดแย้งกันเอง

ข) ประโยคกำกวม เกิดขึ้นได้หลายประการ คือ การใช้คำ การใช้คำสรรพนาม ประโยคกำกวม

2. การผูกประโยค คือ การนำคำต่าง ๆ มาเรียงกันให้เป็นประโยคตามต้องการ การผูกประโยคต้องคำนึงถึง คือ

- ก) ผูกประโยคให้กระชับรัดกุม

- ข) ผูกประโยคให้กะทัดรัดชัดเจน
- ค) ผูกประโยคให้มีน้ำหนัก
- ง) ผูกประโยคให้มีการขัดความ
- จ) ผูกประโยคให้ชวนความ

วรวรรณ ศรียาภัย (2555 : 18-20) อธิบายแนวทางการใช้ประโยคไว้ 5 ประการดังนี้

1. ใช้ประโยคถูกต้องตามโครงสร้าง โครงสร้างประโยคในภาษาไทยมี 3 ลักษณะ ได้แก่ ประโยคสามัญ ประโยคซ้อน และประโยครวม ประโยคทั้ง 3 ลักษณะนี้มีหลักการใช้ ดังนี้

1) ประโยคสามัญ มีโครงสร้างคือ ประธาน + กริยา + กรรม มีใจความเดียว หรือเนื้อความเดียว หรือมุ่งกล่าวถึงสิ่งใดสิ่งหนึ่งเพียงสิ่งเดียว ใช้เพื่อบอกความที่ไม่ซับซ้อน อาจมีส่วนขยายที่เป็นวลีสั้น ๆ

2) ประโยครวม เป็นประโยคที่เกิดจากเอาประโยคความเดียว 2 ประโยคมา รวมเข้าด้วยกัน โดยมีคำเชื่อมเชื่อมให้เนื้อความกลมกลืนกัน ใช้ในกรณีต้องการอธิบายเนื้อความ บอกรายละเอียด ชี้แจง หรืออธิบายให้ชัดเจน

3) ประโยคซ้อน มีโครงสร้างหลักเช่นเดียวกับประโยคความเดียว แต่มีส่วนขยายเป็นประโยค ขยายประธาน กริยา หรือกรรม ส่วนใดส่วนหนึ่ง เพื่ออธิบายความเฉพาะส่วน นั้นให้ชัดเจนขึ้น ใช้ประโยคความซ้อนในกรณีที่ต้องการสื่อความที่ซับซ้อนขึ้น แต่ไม่ถึงขั้นที่มี รายละเอียดที่มากเกินไป อาจใช้เพื่อบอกลักษณะสำคัญ ๆ ของสิ่งที่กล่าวถึง

2. ใช้ประโยคให้ถูกต้องตามจุดประสงค์ในการสื่อสารแต่ละครั้ง ประโยคแต่ละประเภทย่อมมีวัตถุประสงค์ที่แตกต่างกัน จึงต้องใช้ประโยคให้สามารถบรรลุวัตถุประสงค์ในการ สื่อสาร ประโยคดังกล่าวสามารถใช้ได้ 9 ลักษณะตามประเภทของประโยคตามเจตนาในการสื่อสาร ได้แก่ บอกให้ทราบ เสนอแนะ สั่ง ห้าม ชักชวน ขู่ ขอร้อง คัดคะเน และถาม

3. ใช้ประโยคสั้น เป็นประโยคที่ไม่ใช้คำเชื่อมมาก และควรใช้ประโยคความเดียว มากกว่าประโยคความรวมหรือประโยคความซ้อน ความยาวของแต่ละประโยคไม่ควรเกิน 1 บรรทัด ไม่ใช้คำฟุ่มเฟือย ซ้ำซาก ได้แก่ คำในลักษณะคำซ้อน คำซ้ำ และคำขยายที่ไม่จำเป็น ซึ่งจะทำให้ ประโยคยาวโดยไม่จำเป็น

4. ใช้ประโยคชัดเจน คือ ประโยคมีความหมายเดียว ไม่คลุมเครือ อ่านเข้าใจได้ทันที ไม่ต้องอ่านทวนหรือตีความ

5. ใช้ประโยคสละสลวย มีความสุภาพ ชวนอ่าน และชวนปฏิบัติ โดยปกติของการ สื่อสารจะเน้นความชัดเจนและตรงไปตรงมา อย่างไรก็ตามก็ควรพยายามไม่ให้อ่านเกิดความรู้สึก ทางลบ โดยเฉพาะการตักเตือน กำชับ ควรใช้ประโยคที่สุภาพเสมอ

กำชัย ทองหล่อ (2547 : 414-422) ได้กล่าวถึงเรื่องประโยคสรุปได้ดังนี้

ประโยค คือ กลุ่มคำที่มีความเกี่ยวข้องกันเป็นระเบียบและมีเนื้อความครบบริบูรณ์

โดยปรกติ ประโยคจะต้องมีบทประธานและบทกริยาเป็นหลักสำคัญ

บท หมายถึง คำ วลี หรือประโยคที่ใช้ส่วนต่าง ๆ ของประโยค จำแนกเป็น 7 ชนิด

ได้แก่

1. บทประธาน คือบทที่เป็นหัวหน้าของประโยค และทำหน้าที่คุมบทกริยาให้มีลักษณะเป็นประโยคต่าง ๆ จะใช้คำ วลีหรือประโยค
 2. บทขยายประธาน คือบทที่ทำหน้าที่ประกอบหรือแต่งบทประธานให้ได้ความดียิ่งขึ้นจะใช้คำ วลี หรือประโยคก็ได้
 3. บทกริยา คือบทที่แสดงความเป็นไปของบทประธานให้รู้ว่าบทประธานนั้นเป็นผู้ทำ ผู้ถูก หรือผู้ถูกใช้ จะใช้คำหรือวลีก็ได้
 4. บทขยายกริยา คือบทที่ทำหน้าที่ประกอบหรือแต่งบทกริยาให้ได้ความดียิ่งขึ้นจะใช้คำ วลี หรือประโยคก็ได้
 5. บทกรรม คือบทที่ทำหน้าที่เป็นผู้ถูก จะใช้คำ วลี หรือประโยคก็ได้
 6. บทขยายกรรม คือบทที่ทำหน้าที่ประกอบหรือแต่งบทกรรมให้ได้ความดียิ่งขึ้นจะใช้คำ วลีหรือประโยคก็ได้
 7. บทเชื่อม คือคำหรือวลีที่ไม่มีความเกี่ยวข้องกับส่วนใดส่วนหนึ่งของประโยคตามวิธีของสัมพันธ์ คือจะเป็นบทชนิดใดชนิดหนึ่งใน 6 บทข้างต้นไม่ได้ แต่เป็นบทที่ทำหน้าที่เชื่อมบทกับบท ประโยคกับประโยค หรือทำหน้าที่เสริมความให้เด่นขึ้น คำหรือวลีที่ใช้เป็นบทเชื่อมชนิดของประโยค จำแนกเป็น 3 ชนิดดังนี้
 1. เอกรรณประโยค คือประโยคสามัญที่มีบทกริยาสำคัญเพียงบทเดียว และเป็นกระแสดความเดียวที่มีความหมายครบบริบูรณ์
 2. อเนกรรณประโยค คือประโยคใหญ่ที่มีใจความสำคัญอย่างน้อย 2 ใจความรวมกันและใจความสำคัญนั้น ๆ จะต้องมิลักษณะเป็นประโยคโดยมีสันธานเป็นบทเชื่อมหรือละสันธานไว้ในฐานที่เข้าใจ
 3. สังกรประโยค คือประโยคใหญ่ที่มีประโยคเล็กตั้งแต่ 2 ประโยคขึ้นไปรวมกัน แต่มีประโยคหัวหน้าหรือประโยคหลักที่มีใจความสำคัญเพียงประโยคเดียว นอกนั้นเป็นประโยคเล็กที่ทำหน้าที่แต่งหรือประกอบประโยคหลัก
 สังกรประโยคแตกต่างกับอเนกรรณประโยคคือ ประโยคเล็กของสังกรประโยค มีใจความสำคัญแต่เพียงประโยคหัวหน้าประโยคเดียว ส่วนประโยคเล็กของอเนกรรณประโยคมีใจความสำคัญด้วยกันทุกประโยค
- สันต์ สุวทันพรกุล (2544 : 101-102) ได้แบ่งประโยคในภาษาไทยตามโครงสร้างประโยคเป็น 3 ชนิด ดังนี้
1. ประโยคความเดียว คือ ประโยคที่มีใจความสำคัญเพียงใจความเดียวกล่าวคือกล่าวถึงสิ่งหนึ่งสิ่งใดเพียงสิ่งเดียว
 2. ประโยคความรวม คือ ประโยคที่ประกอบด้วยประโยคความเดียวตั้งแต่ 2 ประโยคขึ้นไป มารวมเป็นประโยคเดียวกัน โดยมีคำสันธานเป็นตัวเชื่อม เมื่อแยกประโยคออกจากกันแล้ว จะได้ประโยคความเดียวที่มีเนื้อความเป็นอิสระต่อกัน เรียกว่า ประโยคย่อย โดยประโยคความรวมแบ่งได้เป็น 4 ประเภท ดังนี้
 - ประโยคที่มีใจความคล้อยตามกัน มีคำสันธาน ได้แก่ ทั้ง และ กับ
 - ประโยคความรวมที่มีใจความขัดแย้งกัน มีคำสันธาน ได้แก่ แต่ ส่วน

- ประโยคความรวมที่มีใจความให้เลือกเอาอย่างใดอย่างหนึ่ง มีคำสันธาน ได้แก่ หรือไม่ ไม่ก็ หรือไม่ก็
- ประโยคความรวมที่มีใจความเป็นเหตุเป็นผลกันมีคำสันธาน ได้แก่ ฉะนั้น จึง เพราะฉะนั้น ดังนั้น

3. ประโยคความซ้อน คือ ประโยคที่ประกอบด้วยประโยคความเดียว 1 ประโยค เป็นประโยคหลัก (मुख्यประโยค) และมีประโยคย่อย (อนุประโยค) ซึ่งเป็นประโยคความเดียวอื่น ๆ เสริมออกมา อาจหาหน้าที่ขยายประธาน ขยายกริยา หรือขยายกรรมก็ได้

พระยาอุปกิตศิลปสาร (2546 : 192-193) ได้ให้ความหมายของประโยคไว้ว่า ประโยคคือถ้อยคำที่มีเนื้อความสมบูรณ์ ประโยคหนึ่ง ๆ แบ่งออกเป็นสองภาคดังนี้

1) ภาคประธาน หมายความว่า ส่วนที่ผู้อ้างกล่าวขึ้นก่อน เพื่อให้ผู้ฟังรู้ว่า อะไรเป็นข้อความสำคัญของข้อความ ภาคนี้โดยมากมักเป็นคำนาม หรือสรรพนามเป็นส่วนใหญ่ ซึ่ง ผู้พูดหรือผู้เขียนกล่าวขึ้นก่อน เช่น ตาสี บ้าน ฉันทน์ เขา เป็นต้น ซึ่งทราบได้แต่เพียงว่าเป็นใครหรือ อะไรเท่านั้น

2) ภาคแสดง หมายถึง คำที่แสดงอาการของภาคประธานให้ได้ความครบว่า แสดงอาการอย่างนั้นอย่างนี้ เช่น ตาสี-นอน บ้าน-งาม ฉันทน์-กินข้าว เขา-เป็นนายอำเภอ ฯลฯ ภาค ที่อยู่ท้ายประธานนี้เรียกว่า ภาคแสดง

นิตยา กาญจนะวรรณ (2542 : 117-118) ได้กล่าวถึงการเรียงลำดับคำในประโยคไว้ ดังนี้

ภาษาไทยเป็นคำโดด คำแต่ละคำไม่มีการเปลี่ยนแปลงภายในศัพท์ หรือท้ายศัพท์เพื่อ แสดงหน้าที่ของคำ และแสดงหน้าที่ที่สัมพันธ์กันระหว่างคำในประโยค ทั้งคำหนึ่ง ๆ อาจมีความหมายได้หลายอย่างทำหน้าที่ก็ได้หลายอย่างด้วย จะรู้หน้าที่และความหมายของคำได้ก็ด้วย ตำแหน่งที่เรียงอยู่ในประโยค ถ้าเรียงผิดตำแหน่งความหมายก็อาจจะผิดไปด้วย การเรียงลำดับจึงมีความสำคัญยิ่ง

คำในประโยคแบ่งเป็นภาคได้ 4 ภาค คือ

1. ภาคผู้แสดงหรือผู้ทำ เรียกว่าประธาน
2. ภาคแสดง เรียกว่า กริยา
3. ภาคผู้ถูกกระทำ เรียกว่า กรรม
4. ภาคขยาย แบ่งเป็น 2 พวก คือ
 - ก. ขยายผู้ทำหรือผู้ถูก เรียกว่า คุณศัพท์
 - ข. ขยายกริยา เรียกว่า กริยาวิเศษณ์

ภาคผู้ทำหรือประธานต้องอยู่หน้าคำกริยา แต่ส่วนจะอยู่ที่ใดของประโยคก็ได้ภาค แสดงหรือกริยา ตามธรรมดาจะอยู่หลังประธาน และอยู่หน้ากรรม แต่จะไม่มีกรรมก็ได้ กริยาอาจจะ มีมากกว่าหนึ่งก็ได้

ภาคผู้ถูกกระทำหรือกรรม ต้องอยู่หลังกริยา

ภาคขยาย คุณศัพท์ ขยายประธานอยู่หลังประธาน ขยายกรรมอยู่หลังกรรม ส่วน กริยาวิเศษณ์ขยายกริยาอยู่หลังกริยา

นอกจากนี้ยังมีวลีที่ขยายกริยาหรือประธาน อาจมีบุรพบท(บุพบท)กับนามมา ด้วยกันบุรพบท(บุพบท)จะต้องอยู่หน้านามที่เกี่ยวข้องด้วย

อย่างไรก็ตามอาจจะมีบางประโยคที่ไม่เป็นไปตามนี้ก็ได้ เช่น อาจจะมีผู้ทำ ผู้ถูก อาจจะมีหน้าคำกริยา คำขยายบางคำอาจจะอยู่ข้างหน้า คำลักษณนามอาจจะละไว้

สรุปได้ว่า การเขียนเรียบเรียงถ้อยคำเป็นประโยค หรือการผูกประโยค ผู้เขียน จะต้องใช้ประโยคถูกต้องตามโครงสร้างประโยคของหลักภาษาไทย ประโยคต้องสื่อความชัดเจน ตรงตามเจตนาของผู้เขียน รวมทั้งการผูกประโยคต้องสละสลวยชวนอ่านด้วย

2.3 เอกสารและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับข้อบกพร่องหรือปัญหาในการเขียนภาษาไทย

นักวิชาการหลายท่านได้ศึกษาข้อบกพร่องหรือปัญหาของการเขียนภาษาไทยไว้ดังนี้

ดวงใจ ไทยอุบุญ (2556 : 9-10) กล่าวถึงข้อผิดพลาดหรือข้อบกพร่องของการใช้ภาษา เขียนซึ่งยังเป็นปัญหาที่พบในปัจจุบัน สรุปได้ดังนี้

1. การใช้คำ กลุ่มคำ และสำนวนผิด คือ การใช้คำที่มีเสียงหรือความหมายใกล้เคียงกัน ผิด ใช้คำผิดความหมาย ใช้คำผิดหน้าที่ ใช้คำและกลุ่มคำไม่คงที่ ใช้คำและกลุ่มคำฟุ่มเฟือย ใช้ภาษา พูดในภาษาเขียน ใช้สำนวนการเปรียบเทียบผิด ใช้สำนวนต่างประเทศในการเขียน ใช้คำผิด กาลเทศะ

2. การใช้ประโยคผิด คือ การเรียงลำดับคำและลำดับความผิด ขาดคำ กลุ่มคำ หรือ ข้อความที่จำเป็นในประโยค ใช้ประโยคไม่สมบูรณ์ ใช้ประโยคเกินความจำเป็น

3. การสะกดการันต์ผิด คือ ใช้พยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ และตัวการันต์ผิด เขียนส่วนของ คำขาด เขียนคำซ้ำผิด

4. การใช้เครื่องหมายวรรคตอนผิด เพราะไม่รู้แน่ชัดว่า เครื่องหมายวรรคตอนต่าง ๆ นั้น ใช้อย่างไร เช่น เครื่องหมายจุลภาค เครื่องหมายปรัศนี เครื่องหมายอัศเจรีย์ ไม้มัก ไปยาลน้อย และการเว้นวรรคในที่ ๆ ไม่ควรเว้น

5. การใช้อักษรย่อผิด โดยใช้อักษรย่อที่ไม่ควรใช้ และใช้อักษรย่อผิดจากที่นิยมใช้

สุนันทา โสรัจจ์ (2542) ได้แสดงความเห็นว่า ความบกพร่องในการใช้ภาษาไทยของคน ไทยปัจจุบันมีหลายลักษณะในด้านปัญหาการใช้คำกับความหมายไว้ 5 ประเด็นคือ

1. การใช้คำไม่ตรงความหมาย ได้แก่ คำที่มีรูปและเสียงคล้ายกัน คำที่มีความหมาย โดยนัย การใช้สำนวนไม่ตรงความหมาย

2. การใช้คำตามศักดิ์ของคำ คำบางคำเป็นศัพท์สูงมีความสำคัญแต่ผู้ใช้ภาษานำมาใช้ อย่างไม่สมศักดิ์ศรีของคำ

3. การใช้คำที่เป็นทางการ ในการเขียนที่เป็นทางการผู้ใช้ภาษาต้องเลือกใช้คำที่เป็นแบบแผนเพื่อให้เกิดความรู้สึกที่ดีในการสื่อสาร

4. การใช้คำเกิดใหม่ คำใหม่ที่เกิดขึ้นในวงการต่าง ๆ ทำให้ภาษามีชีวิตชีวาน่าสนุก การ ใช้ต้องเลือกให้เหมาะสมกับงานเขียน

นอกจากนี้สุนันทา โสรัจจ์ ยังได้กล่าวถึงปัญหาเรื่องการใช้ประโยคไว้ดังนี้

การเรียงลำดับคำในประโยคมีความสำคัญมาก คำหนึ่ง ๆ อาจมีความหมายได้หลายอย่าง ทำหน้าที่ได้หลายอย่าง ผู้ใช้ภาษาต้องรู้หน้าที่และความหมายของคำจากการดูตำแหน่งของคำที่เรียงอยู่ในประโยค ถ้าเรียงผิดความหมายก็อาจผิดไป การใช้ประโยคที่เปลี่ยนแปลงไปจากกฎเกณฑ์ทางภาษาย่อมเป็นปัญหา ได้แก่ประโยคที่มีลักษณะดังนี้

1. การใช้ประโยคกรรมวาก คำว่า “ถูก” ในภาษาไทยจะใช้ในเรื่องไม่ตี
2. การผูกประโยคเพราะอิทธิพลภาษาอังกฤษ เช่น การใช้ประโยคที่มีสรรพนาม “มัน” ขึ้นต้น การใช้บุพบท “ภายใต้” “ต่อ” “สำหรับ” เป็นต้น
3. การรับเอาถ้อยคำภาษาอื่นมาใช้ปะปนในภาษาไทยส่วนใหญ่จะใช้ภาษาพูดที่ไม่เป็นทางการ
4. การทำคำกริยาให้เป็นคำนาม ได้แก่ การใช้ “ทำการ” “มีความ” “ให้การ” ซึ่งทำให้ประโยคไม่กระชับ

เอกฉันท จารุเมธีชน (2539 : 120) กล่าวว่า “การสะกดคำเป็นเรื่องสำคัญ ในการเขียน ผู้เขียนจะต้องระมัดระวังไม่ให้เกิดความผิดพลาด ซึ่งจะทำลายศรัทธาหรือเกิดสื่อ ความหมายไม่ชัดเจนได้” และกล่าวเพิ่มเติมว่า การสะกดคำผิดพลาดเกิดจากสาเหตุสำคัญ 2 ประการ ซึ่งสรุปได้ดังนี้

1. สะกดคำผิด ได้แก่ ใช้พยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ และตัวการันต์ผิด
2. สะกดไม่เหมือนกันในข้อเดียวกัน เกิดจากคำที่สามารถใช้เขียนได้หลายอย่าง เช่น สมมุติ สมมติ มนต์ มนตร์ ซึ่งควรใช้แบบใดแบบหนึ่งในงานเขียนเดียวกัน การเขียน ผิดพลาดอาจเกิดจากผู้เขียนไม่สังเกต ไม่เอาใจใส่

สนิท ตั้งทวี (2538 : 335-338) กล่าวถึงข้อบกพร่องทางการเขียนสรุปได้ดังนี้

1. ใช้ภาษาไม่เหมาะสม ได้แก่ ใช้คำต่างระดับ ใช้คำไม่เหมาะสมกับภาษาเขียนและใช้คำไม่เหมาะสมกับโวหาร
2. ใช้ภาษาไม่กระชับ ได้แก่ ใช้คำที่มีความหมายไม่ชัดเจน ใช้คำที่มีความหมายขัดแย้งกัน ใช้ประโยคกำกวม ใช้ประโยคไม่ต่อเนื่อง ใช้สำนวนไม่เหมาะสมและใช้ภาพพจน์ สื่อความหมายไม่ชัดเจน
3. ใช้ภาษาไม่สละสลวย ได้แก่ ใช้คำเกิน ใช้คำขาด ใช้คำไม่คงที่ ลำดับคำไม่เหมาะสม ใช้ภาพพจน์ไม่เหมาะสมและใช้ประโยคที่มีลักษณะไม่เป็นภาษาไทย
4. เว้นวรรคตอนไม่ถูกต้อง ได้แก่ เว้นวรรคในที่ไม่ควรเว้น ไม่เว้นวรรคในที่ควรเว้น
5. ย่อหน้าไม่ถูกต้อง เกิดจากไม่ทราบว่าย่อหน้ามีความสำคัญอย่างไร

เอมอร ชิตตะโสภณ (2529 : 29-38) ได้กล่าวถึงลักษณะความผิดพลาดด้านการเขียน โดยแบ่งเป็นเรื่องของการเขียนที่ผิดพลาด และการเขียนที่บกพร่องตามลำดับ

1. การเขียนผิดพลาด ความผิดในลักษณะนี้เป็นความผิดที่ต้องการแก้ไข เพื่อความถูกต้องและชัดเจนในการสื่อความหมาย ได้แก่ การใช้คำผิดไวยากรณ์ การใช้คำผิดความหมาย การเว้นวรรคตอนที่ไม่ถูกต้อง การสะกดการันต์ผิด และการใช้อักษรย่ออย่างไม่ถูกต้อง

ก. การใช้คำผิดไวยากรณ์ หมายถึงความผิดพลาดที่เกิดขึ้นจากการใช้คำที่ทำหน้าที่ต่าง ๆ ในประโยคและการจัดลำดับกลุ่มคำที่ทำหน้าที่ต่าง ๆ ในประโยคผิดระเบียบของภาษา ได้แก่

การใช้คำลักษณนามผิด การใช้คำเชื่อม (สันธานหรือบุพบทหรือแม้แต่คำประพันธ์สรรพนาม) ผิด การใช้คำหรือสำนวนผิดรูปแบบ และการเรียงลำดับคำ หรือกลุ่มคำในประโยคผิด

ข. การใช้คำผิดความหมาย หมายถึง ความผิดพลาดอันเนื่องด้วยผู้เขียนไม่

อาจสื่อสารที่ต้นต้องการให้บังเกิดผล ได้แก่ การใช้คำ ที่ไม่ตรงความหมายบ้าง ความหมายขัดแย้งกันบ้าง ความหมายไม่ชัดเจนบ้าง ความหมายซ้ำบาง ความไม่สัมพันธ์กันบ้าง หรือบางครั้งความหมายก็ไม่สมบูรณ์

ค. การสะกดการันต์ผิด ความผิดพลาดในลักษณะนี้เป็นไปในการเขียนแบบตก ๆ หล่น ๆ และการเขียนผิดเพราะไม่รู้

ง. การเว้นวรรคตอนไม่ถูกต้อง ความผิดพลาดในลักษณะนี้เกิดจากการที่นักศึกษาเว้นวรรคในที่ที่ไม่ควรจะเว้นวรรคและไม่เว้นวรรคในที่ที่ควรจะเว้น การเว้นวรรคตอนให้ถูกต้องนั้นควรจะทำเมื่อจบประโยคถ้าจะเว้นวรรคระหว่างคำในอนุพยางค์เดียวกัน จะต้องไม่แยกองค์ประกอบอนุพยางค์ที่ทำหน้าที่เดียวกันออกจากกัน

จ. การใช้อักษรย่อไม่ถูกต้อง ความผิดพลาดในลักษณะนี้เกิดขึ้นเพราะนักศึกษารีบร้อนที่จะเขียนให้สำเร็จอย่างรวดเร็ว บางครั้งก็ใช้ตัวอักษรย่อที่เป็นที่ยอมรับ แม้กระนั้นก็ไม่ควรใช้เวลาเขียนเรียงความ บางครั้งก็ย่อเองอย่างไม่ถูกต้อง

ฉ. การใช้ภาษาไม่สละสลวย ความบกพร่องในลักษณะนี้ ได้แก่ การใช้ถ้อยคำฟุ่มเฟือย การลำดับคำ และกลุ่มคำไม่เหมาะสม

2. การเขียนบกพร่อง การเขียนบกพร่อง หากดูเผิน ๆ ก็พอจะสื่อความเข้าใจได้แม้จะไม่แก้ไข แต่เมื่อคำนึงถึงมาตรฐานของภาษาก็ควรที่จะต้องเขียนเสียใหม่ให้เรียบร้อย

สมพร มั่นตะสูตร (2525 : 89-90) กล่าวถึงสาเหตุการเขียนภาษาไทยผิดพลาดไว้ สรุปได้ว่า สาเหตุสำคัญในการเขียนภาษาไทยผิดพลาด คือ ความไม่รู้ระเบียบภาษา ไม่ระมัดระวังในการเขียน การพูดและคำนิยมผิด ๆ ทางภาษา ลักษณะข้อผิดพลาดที่สำคัญพบว่า มี 2 ประเภท คือ ข้อผิดพลาดในระบบการเขียนและข้อผิดพลาดในระบบการใช้ภาษา ดังนี้

1. ข้อผิดพลาดในระบบการเขียน ส่วนใหญ่เกิดจากการขาดความเอาใจใส่ในกฎเกณฑ์ทางภาษา ลักษณะของข้อผิดพลาดได้แก่ การสะกดการันต์ การใช้อักษรย่อ การใช้เครื่องหมายต่าง ๆ การเว้นวรรคตอน การแยกคำหรือการฉีกคำ การใช้คำภาษาต่างประเทศ

2. ข้อผิดพลาดในระบบการใช้ภาษา เกิดจากความเคยชินในการใช้คำ ถ้อยคำสำนวน ข้อผิดพลาดในการใช้คำสุภาพหรือคำราชาศัพท์ ข้อผิดพลาดในด้านโครงสร้างของประโยคและการเรียบเรียงเนื้อความ

ลดาวลัย ศรีวงษ์ (2543 : 1-21) กล่าวถึง ข้อบกพร่องในการใช้คำในงานเขียนว่า เกิดจากสาเหตุต่าง ๆ สรุปได้ดังนี้ 1. การใช้คำไม่ถูกต้องตามหลักภาษาไทย ได้แก่ การใช้คำลักษณนามผิด การใช้ บุพบทผิด การใช้คำสันธานผิด การใช้คำอาการนามผิด 2. การใช้คำราชาศัพท์ผิด 3. การใช้คำผิดความหมาย ได้แก่ ใช้คำผิดเพราะคำมีรูปและเสียง หรือความหมาย ใกล้เคียงกัน หรือเพราะผู้ใช้ภาษาไม่รู้จักความหมายหรือความหมายแฝงของคำ 4. การใช้คำต่างประเทศในภาษาไทย 5. การใช้สำนวนต่างประเทศในภาษาไทย 6. การเรียงลำดับคำหรือข้อความผิดตำแหน่ง 7. การใช้คำกำกวม 8. การใช้คำและกลุ่มคำฟุ่มเฟือย

สรุปได้ว่า ข้อบกพร่องหรือปัญหาของการเขียนภาษาไทยมีสาเหตุมาจากการเขียนผิด เช่น เขียนสะกดคำผิด เขียนคำที่มีตัวการันต์ผิด การใช้คำผิดหน้าที่ เป็นต้น การใช้คำไม่ตรงความหมาย ใช้คำไม่เหมาะสม การใช้คำไม่สละสลวย การเว้นวรรคตอนผิด การใช้คำที่ไม่สื่อความหมายและไม่สอดคล้องกับลักษณะการเขียนภาษาไทย

2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับข้อบกพร่องหรือปัญหาการเขียนภาษาไทย

2.4.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับข้อบกพร่องหรือปัญหาการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาไทย

ทัศนีย์ ทานตวนิช (2557) ศึกษาวิจัยเรื่อง ข้อผิดพลาดในการเขียนเชิงวิชาการของนิสิต สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยบูรพา ผลการศึกษาพบข้อผิดพลาด 3 ด้าน ได้แก่ 1) ข้อผิดพลาดด้านการเขียนเนื้อหา คือความผิดพลาดในการเขียนข้อความในหัวข้อต่าง ๆ ของเค้าโครงการศึกษา ค้นคว้า เริ่มตั้งแต่การตั้งชื่อเรื่อง ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา วัตถุประสงค์ ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ ขอบเขตของการศึกษา วิธีการดำเนินการ นิยามศัพท์เฉพาะ และเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ซึ่งความผิดพลาดในหัวข้อต่าง ๆ ล้วนเกิดมาจากการขาดความรู้ด้านวิธีเขียนเนื้อหาในหัวข้อต่าง ๆ ขาดความเข้าใจปัญหาและประเด็นที่ศึกษาอย่างถ่องแท้ ขาดการค้นคว้าเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่เขียนให้กว้างขวางและลึกซึ้ง ขาดทักษะการอ่านงานวิชาการ ขาดความสามารถในการคิด และขาดทัศนคติที่ดีต่อการเขียนเชิงวิชาการ 2) ข้อผิดพลาดด้านการใช้ภาษา ได้แก่ การเขียนคำสะกด การใช้คำ การเขียนประโยค การเขียนย่อหน้า และการใช้เครื่องหมายวรรคตอนและตัวเลขซึ่งมีสาเหตุมาจากการขาดความรู้ด้านการใช้ภาษา ขาดความรู้ด้านการใช้เครื่องหมายวรรคตอน ขาดทักษะการเขียนงานวิชาการ ขาดเอกสารที่ใช้ค้นคว้าด้านการใช้ภาษาเพื่อยึดเป็นแนวทางที่ถูกต้องและขาดทัศนคติที่ดีต่อการใช้ภาษาที่ถูกต้อง และ 3) ข้อผิดพลาดด้านรูปแบบ ได้แก่ ระบบหัวข้อ การอ้างอิงในเนื้อหา และบรรณานุกรม ซึ่งมีสาเหตุมาจากการขาดความรู้ด้านรูปแบบการอ้างอิง ขาดความรู้ด้านรูปแบบการเขียนบรรณานุกรม ขาดการค้นคว้ารูปแบบที่ถูกต้อง ขาดทักษะในการเขียนรูปแบบงานวิชาการ และขาดทัศนคติที่ดีต่อการเขียนรูปแบบที่ถูกต้อง ทั้งนี้การแก้ไขความผิดพลาดดังกล่าวสามารถทำได้ 3 แนวทาง ได้แก่ การเสริมสร้างความรู้ การพัฒนาทักษะ และการปลูกฝังทัศนคติ

ภณิดา จิตนุกูล (2551) ศึกษาวิจัยเรื่อง ลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ปีที่ 1 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา ในปีการศึกษา 2550 มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ปีที่ 1 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา ในปีการศึกษา 2550 ใน 3 ประเด็น คือ การใช้คำ การใช้โครงสร้างของประโยค และการใช้รูปแบบของการเขียน ผลการศึกษาพบข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยเรียงลำดับจากมากไปน้อย ได้แก่ การใช้คำ การใช้รูปแบบการเขียน และการใช้โครงสร้างของประโยค ซึ่งสาเหตุที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย ได้แก่ นักศึกษาไม่ทราบความหมายที่แท้จริงของคำในภาษาไทยมาตรฐาน ไม่มีความแม่นยำในการใช้พยัญชนะสะกดตามมาตรา พยัญชนะต้น สระ วรรณยุกต์ และการันต์ ไม่เข้าใจหลักการใช้คำตามชนิดของคำ ขาดประสบการณ์ในการเลือกใช้คำ ทำให้ใช้คำไม่ถูกต้องและไม่เหมาะสม ได้รับอิทธิพล

ของภาษาถิ่นที่ใช้ในชีวิตประจำวัน ไม่ทราบหลักการใช้ลักษณะนาม ไม่ทราบคำย่อที่ถูกต้อง ใช้คำย่อในคำที่ไม่ควรใช้ ไม่เข้าใจโครงสร้างของประโยคที่ถูกต้อง และไม่มีความแม่นยำในรูปแบบการเขียน

วิยะดา มีศรี และคณะ (2550) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ปัญหาการใช้ภาษาไทยในการเขียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ล้านนา เขตพื้นที่เชียงราย สรุปผลการศึกษาด้านปัญหาการใช้ภาษาไทยได้ว่า ปัญหาข้อบกพร่องในการเขียนเรียงความจากเรื่องที่กำหนดให้ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ล้านนา เขตพื้นที่เชียงราย มีปัญหาข้อบกพร่องที่พบเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยได้ดังนี้คือ ปัญหาที่พบมากที่สุดคือปัญหาด้านการใช้ภาษา รองลงมาคือด้านการสะกดคำ ด้านการผูกคำเป็นประโยค ด้านการลำดับความคิด ด้านรูปแบบการเขียน และด้านที่พบน้อยที่สุดคือด้านการสื่อความ ซึ่งลักษณะของปัญหาข้อบกพร่องที่พบมากที่สุดในแต่ละด้านมีดังนี้คือ ด้านการใช้ภาษาได้แก่ การใช้ภาษาพูด ด้านการสะกดคำได้แก่ การใช้วรรณยุกต์ผิด ด้านการผูกคำเป็นประโยค ได้แก่การฉีกคำ ด้านการลำดับความคิดได้แก่ การลำดับความไม่เป็นเหตุเป็นผลกัน ด้านรูปแบบการเขียนได้แก่ ข้อความทั้ง 2 ส่วนหรือ 3 ส่วน ไม่สอดคล้องสัมพันธ์กัน และด้านการสื่อความ ได้แก่ สื่อความได้แต่ไม่สอดคล้องกับชื่อเรื่องที่กำหนด

ปิยนิษฐ์ เปี่ยมงาม และคณะ (2544) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การศึกษาลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ปีที่ 1 ในสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพิษณุโลก ปีการศึกษา 2544 จากข้อมูลการตอบแบบทดสอบเพื่อการวิจัยของประชากรจำนวน 445 คน ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยเรียงลำดับจากมากไปน้อย ได้แก่ ลักษณะข้อผิดพลาดในการใช้คำ การใช้ถ้อยคำสำนวน การใช้โครงสร้างของประโยคการใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการใช้รูปแบบการเขียน ซึ่งสาเหตุที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย ได้แก่ การที่นักศึกษาไม่ทราบความหมายของคำ ไม่มีความแม่นยำในการใช้สระ วรรณยุกต์ การันต์ พยัญชนะต้น และพยัญชนะสะกดตามมาตรา ไม่เข้าใจหลักการใช้คำตามชนิดของคำ ขาดประสบการณ์ในการเลือกใช้คำให้เหมาะสม ไม่ทราบคำย่อที่ถูกต้อง ใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน ใช้คำพ้องเสียงและใช้คำที่มีความหมายไม่เกี่ยวข้องกัน การได้รับอิทธิพลภาษาต่างประเทศ การเพิ่มหรือตัดคำบางคำ การใช้ถ้อยคำและสำนวนภาษาพูด การใช้ถ้อยคำและสำนวนผิดความหมาย และใช้สำนวนเปรียบเทียบต่างไปจากที่เคยใช้แต่เดิม การไม่ทราบสัญลักษณ์และวิธีใช้เครื่องหมายวรรคตอน ไม่มีความแม่นยำในการเลือกรูปแบบให้เหมาะสมถูกต้องกับงานเขียนแต่ละประเภท

พะยอม ธนมี (2541 : 45) ได้ศึกษาลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ปีที่ 1 ในวิทยาลัยเทคนิคนครราชสีมา ปีการศึกษา 2539 ผลการวิจัยปรากฏว่า ลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยมี 5 ลักษณะ ดังนี้

1. ข้อผิดพลาดในการใช้คำ เกิดจากการไม่ทราบความหมายของคำ ไม่แม่นยำในการใช้สระ วรรณยุกต์ การันต์ พยัญชนะต้นและพยัญชนะสะกดตามมาตรา ไม่เข้าใจหลักการใช้คำชนิดของคำ ไม่ทราบคำย่อและได้รับอิทธิพลของภาษาจีน

2. ข้อผิดพลาดในการใช้ถ้อยคำและสำนวนเกิดจากนักศึกษาเปลี่ยน เพิ่มตัดคำ บางคำใช้ถ้อยคำและสำนวนสำหรับภาษาพูดและสำนวนภาษาต่างประเทศทั้งใช้สำนวนผิดความหมาย

3. ข้อผิดพลาดในการใช้โครงสร้างของประโยค เกิดจากการไม่เข้าใจโครงสร้างของประโยคที่ถูกต้อง
4. ข้อผิดพลาดในการใช้เครื่องหมายวรรคตอน นักศึกษาไม่ทราบสัญลักษณ์และวิธีใช้เครื่องหมายวรรคตอน
5. ข้อผิดพลาดในการใช้รูปแบบของการเขียน นักศึกษาไม่มีความแม่นยำในการใช้รูปแบบการเขียน

2.4.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับข้อบกพร่องหรือปัญหาการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาต่างชาติ

จิตา โมสิกรัตน์ และคณะ (2561) ศึกษาวิจัยเรื่อง การใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีน : กรณีศึกษาปัญหาการเขียนของนักศึกษาจีนหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาจีนมีปัญหาการใช้ภาษาไทยในด้านการเขียน คือใช้คำไม่ถูกต้อง ในด้านการสะกดการันต์ การเลือกใช้คำ การเว้นวรรคตอน และการใช้เครื่องหมายต่าง ๆ ปัญหาการใช้ประโยคในด้านการเขียนรูปประโยคตามหลักไวยากรณ์ ใช้ภาษาพูดและใช้ระดับภาษาไม่ถูกต้อง ใช้รูปประโยคภาษาต่างประเทศเขียนประโยคไม่สละสลวยและใช้คำฟุ่มเฟือย ปัญหารูปแบบการเขียนในด้านการเขียนย่อหน้าและข้อความที่ขาดเอกภาพ สัมพันธภาพ และสารัตถภาพ การเขียนเรื่องมีองค์ประกอบไม่สมบูรณ์ สาระเนื้อหาที่เขียนไม่ชัดเจน การลำดับความคิดและการให้เหตุผลไม่เป็นระบบที่สื่อสารที่เข้าใจได้ง่าย ในด้านการวิเคราะห์ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาจีนและอาจารย์ผู้สอนพบว่า ทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นสอดคล้องว่า นักศึกษาจีนมีทัศนคติที่ดีต่อภาษาไทย ได้เรียนระดับปริญญาตรีในประเทศไทยจึงต้องการเรียนต่อระดับสูง สาเหตุของปัญหาการเขียนเพราะขาดความรู้หลักการใช้ภาษาไทยและไม่ได้ฝึกทักษะภาษาด้านต่าง ๆ เพียงพอ แนวทางการแก้ไขปัญหาการเขียนของนักศึกษาจีน คือการจัดการเรียนการสอนที่บูรณาการทักษะภาษาทั้ง 4 ด้านและสอดแทรกหลักการใช้ภาษาในรายวิชาต่าง ๆ ส่งเสริมการอ่านและการทำกิจกรรมการเขียนประเภทต่าง ๆ จากง่ายไปหายาก ทั้งนี้อาจารย์ผู้สอนมีข้อเสนอแนะว่า มหาวิทยาลัยควรมีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมความสามารถในการเขียนของนักศึกษาจีนโดยจัดกิจกรรม “เพื่อนช่วยเพื่อน” “หมอลาษา” รวมทั้งสนับสนุนงบประมาณด้านการวิจัยและการผลิตสื่อการเรียนการสอน

ศิวริน แสงอาวุธ (2560) ศึกษาวิจัยเรื่อง วิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาจีนที่เรียนสาขาวิชาภาษาไทยในมณฑลยูนนาน ประเทศจีน ผลการวิจัยพบว่า ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาจีนที่เรียนสาขาวิชาภาษาไทย ในมณฑลยูนนานประเทศจีนมี 3 ประเด็นดังต่อไปนี้ 1. ข้อผิดพลาดในการเขียนสะกดคำมี 5 ลักษณะ ได้แก่ การเขียนพยัญชนะต้นผิด การเขียนสระผิด การเขียนพยัญชนะท้ายผิด การเขียนวรรณยุกต์ผิด และการเขียนตัวสะกดการันต์ผิด 2. ข้อผิดพลาดในการใช้คำมี 6 ลักษณะ ได้แก่ การใช้คำนามผิด การใช้คำสรรพนามผิด การใช้คำกริยาผิด การใช้คำขยายผิด การใช้คำลักษณนามผิด และการใช้คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษแทนคำไทย 3. ข้อผิดพลาดในการสร้างประโยคมี 9 ลักษณะ ได้แก่ การสร้างประโยคผิดโดยขาดคำที่จำเป็น การสร้างประโยคผิดโดยเพิ่มคำที่ไม่จำเป็น การสร้างประโยคผิดโดยการวางลำดับคำไม่ถูกต้อง การ

สร้างประโยคผิดโดยขาดคำเชื่อม การสร้างประโยคผิดโดยใช้คำเชื่อมผิด การสร้างประโยคผิดโดยขาดคำลักษณนาม การสร้างประโยคผิดโดยไม่จบกระแสความ การสร้างประโยคผิดโดยไม่สื่อความ และการสร้างประโยคผิดโดยใช้ลักษณะประโยคแบบภาษาแม่ จากผลการวิจัยพบข้อผิดพลาดทั้งหมดจำนวน 686 แห่ง โดยพบข้อผิดพลาดในการเขียนสะกดคำมากที่สุดจำนวน 435 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 63.42 รองลงมาคือข้อผิดพลาดในการสร้างประโยคจำนวน 140 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 20.40 และพบข้อผิดพลาดในการใช้คำน้อยที่สุดจำนวน 111 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 16.18

ฉุนพาง ไป (2555) ศึกษาเรื่อง การใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีน : กรณีศึกษางานเขียนเรียงความของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยชนชาติยูนนาน เมืองคุนหมิง ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการใช้ภาษาไทยด้านการใช้คำ ด้านการใช้ประโยค ด้านการใช้สำนวนไทย และด้านการใช้โวหารในงานเขียนเรียงความของนักศึกษาจีน ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาจีนมีความสามารถในการเลือกใช้คำ ประโยค สำนวนไทย และโวหารในการเขียนเรียงความภาษาไทยได้อย่างดี แต่ยังพบข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทยในด้านต่าง ๆ แบ่งเป็น 2 ลักษณะ ได้แก่ ข้อบกพร่องด้านการใช้คำ คือ การใช้คำผิดความหมาย การสะกดคำผิด การใช้คำฟุ่มเฟือย และการใช้ภาษาพูดในการเขียน และข้อบกพร่องด้านการใช้ประโยค คือ การเรียงลำดับคำและลำดับความคิด ขาดคำ กลุ่มคำ หรือข้อความที่จำเป็นในประโยค และการใช้ภาษาในประโยคยังไม่สละสลวย

อริศรา แก้วชนะเนตร (2554) ศึกษาเรื่อง การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนสะกดคำของนักศึกษาจีนที่เรียนเอกภาษาไทย ชั้นปีที่ 4 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์ การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้จำแนกความผิดออกเป็นประเด็นและแจกแจงนับข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นพบว่า มีข้อผิดพลาดทั้งสิ้น 593 จุด จากการสะกดถูกทั้งหมด 1,800 จุด และจากนั้นได้นำข้อมูลมาประมวลผล ผู้วิจัยพบว่า นักศึกษามีข้อผิดพลาดในการเขียนสะกดพยัญชนะผิดมากที่สุด พบทั้งสิ้น 241 จุด คิดเป็นร้อยละ 40.64 รองลงมาคือ การเขียนสะกดผิดทั้งคำ พบทั้งสิ้น 196 จุดคิดเป็นร้อยละ 33.05 และการเขียนสะกดสระผิดพบทั้งสิ้น 139 จุดคิดเป็นร้อยละ 23.44 ส่วนการเขียนสะกดที่ผิดน้อยที่สุดคือการเขียนสะกดวรรณยุกต์ผิดพบทั้งสิ้น 17 จุด คิดเป็นร้อยละ 2.86 ผู้วิจัยสรุปผลได้ว่าการเขียนสะกดคำผิด น่าจะมีสาเหตุจากไม่สนใจในการเขียนว่าจะผิดหรือถูก เมื่อเกิดความสงสัยก็ไม่เคยใช้พจนานุกรมเพื่อตรวจสอบความถูกต้องของการสะกดคำและความหมายที่ถูกต้องอีกทั้งยังขาดการฝึกฝนอีกด้วย

ภาสพงศ์ ผิวพอใช้ (2550) ศึกษาเรื่องการศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาลาวระดับบัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยอุบลราชธานี การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาลาวระดับบัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยอุบลราชธานี ข้อมูลที่นำมาใช้ในการศึกษาวิเคราะห์ คือผลงานด้านการเขียนของนักศึกษาลาวในช่วงปี 2548-2549 จำนวน 21 คน คนละ 2 เรื่อง รวมทั้งสิ้น 42 ชิ้นงานผลการวิจัยสรุปได้ว่า การเขียนภาษาไทยของนักศึกษาลาวมีความบกพร่องด้านการสะกดคำมากที่สุด รองลงมาคือ การใช้คำไม่ถูกต้องตามความหมายและการเรียงคำเข้าประโยคไม่ถูกต้อง

ชนิกา คำพุ่ม (2545) ศึกษาเรื่อง การศึกษาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีนวิชาเอกภาษาไทยชั้นปีที่ 4 สถาบันชนชาติยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาข้อบกพร่องการใช้ภาษาไทยด้านการพูดและการเขียนของนักศึกษาจีนวิชาเอกภาษาไทยชั้นปีที่ 4

สถาบันชนชาติยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน ผลการศึกษาพบข้อบกพร่องในการพูด เรื่องการออกเสียงพยัญชนะผิด การออกเสียงสระผิด และการออกเสียงวรรณยุกต์ผิด ตามลำดับ ส่วนข้อบกพร่องในการเขียนมี 2 ประเด็น ได้แก่ (1) การใช้ภาษาไทยด้านการเขียนของนักศึกษาจีน มีความบกพร่องของการเขียนพยัญชนะต้นผิดมากที่สุด โดยเฉพาะการเขียนพยัญชนะต้น “ด” เป็น “ต” รองลงมาคือพยัญชนะต้น “ต” เป็น “ค” พยัญชนะต้น “บ” เป็น “ป” และพยัญชนะต้น “ป” เป็น “บ” ส่วนการเขียนพยัญชนะท้ายผิด พบมากที่สุดคือ “แม่งง” เป็น “แม่งน” และ “แม่งน” เป็น “แม่งง” และการเขียนสระผิด คือ นักศึกษาจีนมักเขียนผิดพลาดคือ จากสระเสียงสั้นเป็นสระเสียงยาว สระเสียงยาวเป็นสระเสียงสั้น และสระประสมเป็นสระเดี่ยว และ (2) การใช้ประโยคในการเขียน พบปัญหามากที่สุดคือ การใช้คำไม่ถูกต้องตามหน้าที่และความหมายในประโยค รวมทั้งการใช้คำเกิน การขาดคำ และการเรียงคำเข้าประโยคไม่ถูกต้องและไม่สละสลวย

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังกล่าว สรุปได้ว่า ปัญหาการเขียนที่พบส่วนใหญ่ คือ ปัญหาด้านการใช้คำและการใช้ประโยค รวมทั้งปัญหาด้านการสะกดคำและการใช้เครื่องหมายวรรคตอน ซึ่งประเด็นปัญหาและข้อมูลดังกล่าวนี้จะนำไปสู่การวิจัยเพื่อศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาต่างชาติ แนวทางการแก้ไขและพัฒนาทักษะด้านการเขียนให้ถูกต้องตามหลักการใช้ภาษาไทยต่อไป

บทที่ 3 การดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “การศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนของนักศึกษาจีน สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ” เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ ผู้วิจัยดำเนินการวิจัยโดยวิเคราะห์ข้อมูลจากผลงานการเขียนที่เป็นกิจกรรมการเรียนการสอนของนักศึกษาจีนทุกประเภท เช่น การเขียนตอบคำถาม การเขียนข้อความสนทนาโต้ตอบ การเขียนแสดงความคิดเห็น การเขียนเอกสารชนิดต่าง ๆ เป็นต้น ของหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ในปีการศึกษา 2560 ผู้วิจัยดำเนินการตามลำดับขั้นตอนขององค์ประกอบสำคัญของ การวิจัย ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. กรอบแนวคิดการวิจัย
3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การพิทักษ์สิทธิของผู้เข้าร่วมวิจัย
5. การเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย
6. การวิเคราะห์ข้อมูล

มีรายละเอียด ดังนี้

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

การศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย ผู้วิจัยใช้ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

3.1.1 ประชากร ประกอบด้วย

3.1.1.1 นักศึกษาจีนในหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ที่มีสถานภาพคงอยู่ในปีการศึกษา 2560 (ข้อมูล ณ วันที่ 10 สิงหาคม 2560) จำนวนทั้งสิ้น 204 คน

3.1.1.2 อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ (ไม่นับลาศึกษาต่อ) จำนวน 7 คน

3.1.2 กลุ่มตัวอย่าง ประกอบด้วย

3.1.2.1 กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักศึกษาจีนที่ศึกษาภาษาไทยมาอย่างน้อย 1 ปี ในหลักสูตร ศศ.บ.การสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ซึ่งเลือกจาก 2 กลุ่มคือกลุ่มที่ศึกษาในหลักสูตร 4 ปี และกลุ่มที่ศึกษาสาขาวิชาภาษาไทยมาแล้ว 2 ปีและมาศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติอีก 2 ปี (2+2) ซึ่งเลือกแบบเจาะจงเป็นนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนในปีการศึกษา 2560 จำนวน 58 คน โดยแบ่งเป็น นักศึกษากลุ่ม 4 ปี รหัส 57 จำนวน 1 คน นักศึกษากลุ่ม 4 ปี รหัส 58 จำนวน 13 คน นักศึกษากลุ่ม 4 ปี รหัส 59 จำนวน 9 คน นักศึกษาเทียบโอนจากมหาวิทยาลัยอื่นในประเทศไทยมาเรียนต่อที่มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ 11 คน นักศึกษากลุ่มชนชาติกว้างซีที่ศึกษาต่ออีก 2 ปี (2+2) จำนวน 22 คน และนักศึกษากลุ่มซินโจวที่ศึกษาต่ออีก 2 ปี จำนวน

2 คน ทั้งนี้ผู้วิจัยกำหนดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้เกณฑ์ร้อยละ (ประสาท เมืองเฉลิม. 2556 : 139) ที่ได้กำหนดแนวทางไว้ ดังนี้

- 1) จำนวนประชากรหลักร้อยละ ใช้กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 15-30
- 2) จำนวนประชากรหลักพัน ใช้กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 10-15
- 3) จำนวนประชากรหลักหมื่น ใช้กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 5-10

จำนวนประชากรในงานวิจัยนี้มี 204 คน ตรงกับเกณฑ์ประชากรหลักร้อยละ ฉะนั้นจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่เหมาะสมควรมีจำนวนอยู่ระหว่าง 30-61 คน เมื่อกำหนดจากกลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยเลือกแบบเจาะจงจำนวน 58 คน คิดเป็นร้อยละ 28.43 ถือว่าอยู่ในเกณฑ์ที่เหมาะสม สามารถนำมาเป็นตัวแทนกลุ่มประชากรได้

3.1.2.2 นักศึกษาที่ศึกษาในหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง เป็นผู้ให้สัมภาษณ์ในการสนทนากลุ่มโดยผู้วิจัยเลือกแบบเจาะจงจำนวน 20 คน

3.1.2.3 อาจารย์ผู้สอนภาษาไทยให้แก่ชาวต่างชาติ เป็นอาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ เป็นผู้ให้สัมภาษณ์โดยผู้วิจัยเลือกแบบเจาะจง เป็นอาจารย์ชาวไทยที่มีประสบการณ์ในการสอนภาษาไทยให้แก่นักศึกษาต่างชาติ (ไม่นับอาจารย์ลาศึกษาต่อ อาจารย์ชาวต่างชาติและผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือ) จำนวน 7 คน

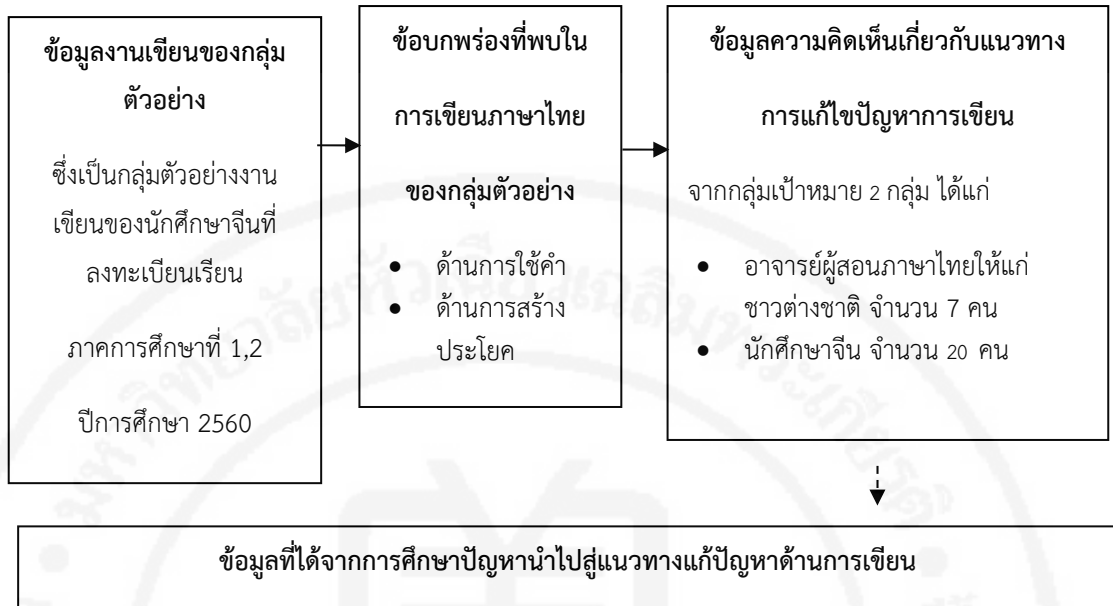
3.2 กรอบแนวคิดการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อการวิจัย สำหรับใช้เป็นกรอบแนวคิดการวิจัย ดังนี้

3.2.1 การใช้ภาษาไทยตามหลักภาษาไทยของพระยาอุปกิตศิลปสาร กำชัย ทองหล่อ และผู้สอนภาษาไทยอื่น ๆ ที่นำมาใช้สอนเกี่ยวกับการใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารอย่างถูกต้องในด้าน การฟัง การพูด การอ่าน การเขียน ตรงตามวัฒนธรรมการใช้ภาษาไทยหรือหลักภาษาไทย มีสาระสำคัญโดยสรุปคือ ผู้ใช้ภาษาควรมีความสามารถหรือมีทักษะในด้านการใช้คำ การสร้างประโยค ตลอดจนการเรียบเรียงคำและประโยคเป็นเรื่องราวต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้อง ชัดเจน และเหมาะสมในบริบทของวัฒนธรรมการใช้ภาษาไทย อาทิ กาลเทศะ โอกาส และบุคคล

3.2.2 ข้อบกพร่องการใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารของชาวต่างชาติ มีการศึกษาวิจัยปัญหาหรือข้อบกพร่องด้านการใช้ภาษาของชาวต่างชาติพบว่า นักศึกษาต่างชาติมีปัญหาด้านการเขียนมากที่สุดคือการเขียนภาษาผิดพลาดและการใช้ภาษาไม่ตรงตามหลักเกณฑ์ทางภาษา ได้แก่ ข้อผิดพลาดในการเขียนสะกดคำ ข้อผิดพลาดในการใช้คำ ข้อผิดพลาดในการสร้างประโยค (ศิริริน แสงอาวุธ. 2560) มีการเขียนพยัญชนะต้นและพยัญชนะท้ายผิด การเขียนสระผิดและการเรียงประโยคไม่ถูกต้อง (ชนิกา คำพุ่ม. 2545)

สามารถสรุปผลและแสดงความสัมพันธ์ของตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาวิจัย ได้ดังนี้

3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยได้สร้างและพัฒนาเครื่องมือที่ใช้เพื่อการวิจัยเรื่องนี้ จำนวน 1 ฉบับ ได้แก่ แบบคำถามที่ใช้ในการสัมภาษณ์ในการสนทนากลุ่ม เพื่อรวบรวมความคิดเห็นของผู้สอนและผู้เรียนที่เป็นนักศึกษาจีนเกี่ยวกับแนวทางการแก้ปัญหาข้อบกพร่องด้านการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาจีน โดยมีวิธีการสร้างและการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ ดังนี้

3.3.1 กำหนดประเด็นคำถามแบบปลายเปิดสำหรับอาจารย์และประเด็นคำถามแบบปลายปิดสำหรับนักศึกษาจีนที่สอดคล้องกับประเด็นข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยที่กำหนดไว้ได้แก่

- 1) ปัญหาด้านการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง
- 2) สาเหตุที่ทำให้เกิดข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย (การใช้คำและการสร้างประโยค)
- 3) แนวทางแก้ไขปัญหาการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาจีน ในแต่ละด้าน (ผู้เรียน ผู้สอน หลักสูตร)
- 4) ปัจจัยที่มีส่วนสนับสนุนทักษะในการเขียนภาษาไทยให้ถูกต้องของนักศึกษาจีน
- 5) แนวทางในการพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาจีน (ระดับผู้เรียน ระดับผู้สอน ระดับหลักสูตร) (เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยอยู่ในภาคผนวก)

3.3.2 ตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ ผู้วิจัยนำเครื่องมือวิจัยไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิและมีประสบการณ์การสอนภาษาไทยสำหรับชาวต่างชาติจำนวน จำนวน 3 คน ได้แก่ รองศาสตราจารย์ธิดา โมสิกรัตน์ อาจารย์ ดร.ณัฐา คำชู และอาจารย์ ดร.พัชรินทร์ บุรณะกร เป็นผู้ตรวจสอบคุณภาพ

ของเครื่องมือ โดยแบบประเมินมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) กำหนดเกณฑ์ในการให้คะแนนแบบจัดอันดับคุณภาพ แบ่งเป็น 5 ระดับ ดังนี้

ระดับ 5 หมายถึง มีคุณภาพอยู่ในระดับดีมาก

ระดับ 4 หมายถึง มีคุณภาพอยู่ในระดับดี

ระดับ 3 หมายถึง มีคุณภาพอยู่ในระดับปานกลาง

ระดับ 2 หมายถึง หมายถึง มีคุณภาพอยู่ในระดับน้อย ต้องปรับปรุง

ระดับ 1 หมายถึง หมายถึง มีคุณภาพอยู่ในระดับน้อยที่สุด ไม่สามารถใช้ได้

หลังจากนั้น ผู้วิจัยสรุปผลคะแนนของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 คน เพื่อหาค่าคะแนนเฉลี่ย แล้วนำมาแปลผลตามเกณฑ์ โดยต้องได้คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 3.51 ขึ้นไป ซึ่งแปลว่ามีเครื่องมือวิจัยมีคุณภาพอยู่ในระดับดี เหมาะสมที่จะนำมาใช้ในการวิจัยได้ หากมีคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่า 3.51 ต้องนำมาปรับปรุงแก้ไขและเสนอผู้เชี่ยวชาญให้พิจารณาอีกครั้ง

ผลการพิจารณาเครื่องมือวิจัยพบว่า ค่าถามทุกข้อมีค่าคะแนนเฉลี่ยมากกว่า 3.51 โดยมีค่าคะแนนเฉลี่ยของเครื่องมือทั้งฉบับที่ 4.26 แปลว่ามีคุณภาพอยู่ในระดับดี

3.4 การพิทักษ์สิทธิของผู้เข้าร่วมวิจัย

ผู้วิจัยได้คำนึงถึงการพิทักษ์สิทธิของผู้เข้าร่วมวิจัย โดยได้นำโครงร่างงานวิจัยพร้อมเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยจำนวน 1 ฉบับ เสนอต่อคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ เพื่อให้ตรวจสอบและขออนุญาตเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง เมื่อได้รับการอนุมัติ ผู้วิจัยจึงเข้าพบกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาจีนและอาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย เพื่อชี้แจงวัตถุประสงค์ของการวิจัยและขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล และให้กลุ่มตัวอย่างลงลายมือชื่อในเอกสารแสดงความยินยอมเป็นผู้เข้าร่วมวิจัยด้วยความสมัครใจ โดยผู้เข้าร่วมวิจัยจะได้รับทราบว่าตนเองสามารถถอนตัวออกจากการวิจัยเมื่อใดก็ได้ตามความประสงค์ โดยไม่ต้องแจ้งเหตุผล ซึ่งการถอนตัวออกจากการวิจัยนั้นจะไม่มีผลกระทบในทางใด ๆ ต่อผู้เข้าร่วมวิจัย ทั้งนี้ ข้อมูลที่ได้จากผู้เข้าร่วมวิจัยจะนำไปเป็นประโยชน์ทางวิชาการ กล่าวคือนำผลไปใช้เป็นแนวทางแก้ไขปัญหาด้านการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาจีนในหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ และนำไปปรับปรุงการจัดการเรียนการสอนรายวิชาต่าง ๆ ต่อไป

3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย

3.5.1 ผู้วิจัยเก็บข้อมูลโดยการเก็บข้อมูลงานเขียนทุกประเภทในรายวิชาต่าง ๆ ที่เปิดสอนในปีการศึกษา 2560 โดยเก็บจากกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาจีนที่ศึกษาภาษาไทยมาอย่างน้อย 1 ปี ในหลักสูตร ศศ.บ.การสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ซึ่งเลือกจาก 2 กลุ่มคือกลุ่มที่ศึกษาในหลักสูตร 4 ปี และกลุ่มที่ศึกษาสาขาวิชาภาษาไทยที่มาแล้ว 2 ปีและมาศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติอีก 2 ปี (2+2) ซึ่งเลือกแบบเจาะจงเป็นนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนในปีการศึกษา 2560 จำนวน 58 คน

จากนั้นผู้วิจัยนำข้อมูลมาวิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเขียน โดยวิเคราะห์ด้านการใช้คำ และการสร้างประโยคภาษาไทย โดยใช้ทฤษฎีด้านหลักภาษาไทยของพระยาอุปกิตศิลปสาร กำชัย ทองหล่อ ตลอดจนนักวิชาการด้านภาษาไทยมาวิเคราะห์

3.5.2 ผู้วิจัยเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสัมภาษณ์เชิงลึกแบบมีโครงสร้างคำถามกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาจีนและอาจารย์สอนภาษาไทยแก่ชาวต่างชาติ เพื่อรวบรวมแนวทางแก้ไข ปัญหา

3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมเป็นข้อมูลเชิงคุณภาพ (Qualitative Data) ประมวลข้อมูลและวิเคราะห์ข้อบกพร่องในด้านการเขียนของนักศึกษาจีน ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการเขียนของ นักศึกษาจีนและอาจารย์ผู้สอน สรุปและเรียบเรียงผลการวิจัย นำเสนอผลแบบพรรณนาวิเคราะห์ มี ขั้นตอนการวิจัยดังนี้

3.6.1 การวิเคราะห์ข้อมูลข้อบกพร่องในการเขียน จากผลงานการเขียนที่เป็นแบบฝึกหัดและ กิจกรรมการเขียน กำหนดรหัสข้อมูลและศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพซึ่งแสดงปัญหาการเขียนของ นักศึกษาจีน 2 ด้าน ดังนี้

- 1) ข้อบกพร่องด้านการใช้คำ ได้แก่ การเขียนสะกดการันต์ไม่ถูกต้อง การเลือกใช้ คำผิด การเขียนวรรคตอนผิดพลาด และการใช้เครื่องหมายวรรคตอนไม่ถูกต้อง
- 2) ข้อบกพร่องด้านการสร้างประโยค ได้แก่ การเขียนประโยคไม่ถูกต้องตามหลัก ไวยากรณ์การเขียนประโยคสื่อความหมายไม่ชัดเจน และการเขียนประโยคไม่สละสลวย

3.6.2 การสรุปข้อมูลความคิดเห็นจากการสนทนากลุ่ม สรุปและประมวลข้อมูล ความคิดเห็นของนักศึกษาจีนและอาจารย์ผู้สอนภาษาไทยให้แก่นักศึกษาต่างประเทศ ประกอบด้วย

- 1) ปัญหาด้านการเขียนของนักศึกษาจีน
- 2) สาเหตุที่ทำให้เกิดข้อบกพร่องในการเขียน
- 3) แนวทางการแก้ปัญหาการเขียนภาษาไทย
- 4) ปัจจัยที่มีส่วนสนับสนุนให้นักศึกษาจีนมีทักษะการเขียนให้ถูกต้อง
- 5) การกำหนดแนวทางในการพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทยให้แก่นักศึกษาจีน

บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง “การศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนของนักศึกษาจีน หลักสูตรศิลปศาสตร์ บัณฑิต สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ” ครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลแบบพรรณนาวิเคราะห์ แบ่งการวิเคราะห์ปัญหาการเขียน และนำเสนอผลการวิเคราะห์ 2 ด้าน ดังนี้

- 4.1 ข้อบกพร่องเรื่องการใช้คำ
- 4.2 ข้อบกพร่องด้านการสร้างประโยค

4.1 ข้อบกพร่องเรื่องการใช้คำ

ข้อบกพร่องเรื่องการใช้คำเกิดจากการเขียนผิดพลาด ในลักษณะนี้เป็นความผิดพลาดที่ต้อแก้ไข เพื่อความถูกต้องและชัดเจนในการสื่อความหมาย ข้อบกพร่องในด้านการเขียนมีหลายลักษณะ เช่น การเขียนสะกดการันต์ผิด การใช้คำผิด การเว้นวรรคตอนผิด เป็นต้น

จากการศึกษาพบว่า นักศึกษาจีนระดับปริญญาตรีเขียนภาษาไทยมีข้อบกพร่องด้านการใช้คำ 4 ลักษณะ ได้แก่ การใช้คำผิด การสะกดการันต์ผิด การเว้นวรรคตอนผิด และการใช้เครื่องหมายวรรคตอนผิด ดังรายละเอียดต่อไปนี้

4.1.1 การใช้คำผิด ดวงใจ ไทยอุบล (2556 : 9) ได้กล่าวถึงการใช้คำผิดไว้ว่า การใช้คำผิดคือ การใช้คำที่มีเสียงหรือความหมายใกล้เคียงกันผิด ใช้คำผิดความหมาย ใช้คำผิดหน้าที่ ใช้คำไม่คงที่ ใช้คำและกลุ่มคำฟุ่มเฟือย ใช้ภาษาพูดในภาษาเขียน จากการศึกษางานด้านการเขียนของนักศึกษาจีนพบว่า นักศึกษาจีนมีข้อบกพร่องด้านการใช้คำผิด 3 ลักษณะคือ การใช้คำผิดไวยากรณ์ การใช้คำผิดความหมาย การใช้ภาษาพูดในภาษาเขียน

4.1.1.1 การใช้คำผิดไวยากรณ์ เอมอร์ ชิตตะโสภณ (2529 : 29) กล่าวถึงเรื่องการใช้คำผิดไวยากรณ์ไว้ว่า เป็นความผิดพลาดที่เกิดขึ้นจากการใช้คำที่ทำหน้าที่ต่าง ๆ ในประโยคและการจัดลำดับกลุ่มคำที่ทำหน้าที่ต่าง ๆ ในประโยคมีระเบียบของภาษา ได้แก่ การใช้คำลักษณนามผิด การใช้คำเชื่อม (คำสันธานหรือบุพบทหรือแม้แต่คำประพันธ์สรรพนาม) ผิด เป็นต้น

จากการศึกษาพบว่า นักศึกษาจีนใช้คำผิดไวยากรณ์ 5 ชนิด ได้แก่ คำสรรพนาม คำบุพบท คำสันธาน คำลักษณนาม คำกริยา คำวิเศษณ์ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

4.1.1.1.1 การใช้คำสรรพนามผิด จากการศึกษาเขียนของนักศึกษาจีนใช้คำบุรุษสรรพนามแทนตัวผู้ที่พูดถึง(คำสรรพนามบุรุษที่ 3) ผิด ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ครูทุกท่านใจดีมากอดทนมาก บางครั้งพวกเขาเป็นครู บางครั้งพวกเขาเป็นพ่อแม่ บางครั้งพวกเขาเป็นเพื่อน (60/94)

จากประโยคดังกล่าวใช้คำบุรุษสรรพนามแทนผู้ที่พูดถึงผิดคือ นักศึกษาจีนใช้คำว่า “พวกเขา” ในประโยคนี้กล่าวถึงอาจารย์ดังนั้นจึงต้องใช้คำสรรพนามแทนอาจารย์ว่า “ทุกท่าน” จะถูกต้องเหมาะสม เพื่อยกย่องและแสดงความเคารพต่อผู้ใหญ่

เราต้องทำไงดีและเพื่อนแบบไหน**เรา**จริงใจกับเรา (60/3)

จากประโยคดังกล่าวใช้คำสรรพนามแทนผู้ที่พูดถึงผิดคือ นักศึกษาจีนใช้คำว่า “เรา” แต่ในเนื้อความของประโยคนี้กล่าวถึงบุคคลอื่นดังนั้นจึงต้องใช้คำสรรพนามแทนว่า “เขา” จึงจะถูกต้อง

สำหรับบริษัทอื่นๆ ถึงแม้ว่าเงินเดือนที่ให้กับฉันก็สูง แต่ดิฉันไม่รู้ว่ามี**มัน**จะ
ให้งานอะไรกับฉัน (60/20)

จากประโยคดังกล่าวใช้คำสรรพนามแทนผู้ที่พูดถึงผิดคือ นักศึกษาจีนใช้คำว่า “มัน” ซึ่งเป็นสรรพนามที่ใช้แทนสัตว์หรือสิ่งของ แต่ในเนื้อความของประโยคนี้กล่าวถึงบุคคลอื่นดังนั้นจึงต้องใช้คำสรรพนามแทนว่า “เขา” จึงจะถูกต้อง

4.1.1.1.2 การใช้คำบุพบทผิด คำบุพบท หมายถึง คำที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างคำหรือประโยค จากการศึกษาพบว่า นักศึกษาจีนใช้คำบุพบทผิด 2 รูปแบบคือ ใช้คำบุพบทไม่เหมาะสมกับเนื้อหาในประโยค และใช้คำบุพบทแทนคำชนิดอื่น ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. ใช้คำบุพบทไม่เหมาะสมกับเนื้อหาในประโยค โดยเฉพาะคำบุพบทที่ต้องใช้คำว่า “กับ” นักศึกษามักใช้ผิดบ่อยครั้ง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ฉันตั้งใจเรียน**สำหรับ**พ่อแม่ดีใจมากขึ้น (59/5)

จากตัวอย่างใช้คำบุพบทผิดคือ คำว่า “สำหรับ” ในประโยคนี้นี้ต้องใช้คำบุพบทว่า “เพื่อ” และเพิ่มคำว่า “ให้” จะทำให้ประโยคถูกต้องและชัดเจนมากขึ้น

ฉันยังชอบคนไทยมากมาย เพราะว่าคุณคนไทยชอบ**ยอมต่อ**เราและอ่อนโยนมาก (60/31)

จากตัวอย่างใช้คำบุพบทผิดคือ คำว่า “ต่อ” ในประโยคนี้นี้ต้องใช้คำบุพบทว่า “กับ” ประโยคจึงจะถูกต้อง

คุย**กับ**สักสองนาทีกี่ได้ครับ (60/13)

จากตัวอย่างใช้คำบุพบทผิดคือคำว่า “กับ” ประโยคนี้นี้ต้องใช้คำกริยา “กัน” จึงจะถูกต้อง

2. ใช้คำบุพบทแทนคำชนิดอื่น ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ถ้ามีเรื่องนี้เกิดขึ้นจริง ๆ ดิฉันก็**ไม่ไป**บริษัทอื่น**โดยที่**ไม่ใช้บริษัทเรา (60/15)

จากตัวอย่างใช้คำผิดคือนักศึกษาใช้คำบุพบทแทนคำสันธาน ประโยคที่ถูกต้องคือต้องใช้คำสันธาน “ถ้า” แทนคำว่า “โดยที่” จึงจะถูกต้อง

4.1.1.1.3 การใช้คำสันธานผิต กำชัย ทองหล่อ (2547 : 281) ให้ความหมายของคำสันธานไว้ว่า คำสันธาน หมายถึง คำที่ทำหน้าที่เชื่อมคำกับคำ ประโยคกับประโยค ข้อความกับข้อความ หรือเชื่อมความให้สละสลวย จากการศึกษาพบว่า นักศึกษาใช้คำสันธานไม่เหมาะสมกับเนื้อหาในประโยค และใช้คำสันธานแทนคำชนิดอื่น ดังตัวอย่างต่อไปนี้

1. ใช้คำสันธานไม่เหมาะสมกับเนื้อหาในประโยค ดังตัวอย่างต่อไปนี้

เพราะเราไม่ได้เรียนภาษาเฉย ๆ ก็เรียนวัฒนธรรมที่มาจากภาษาต่างประเทศเหมือนกันด้วย (59/3)

จากตัวอย่างใช้คำสันธานผิตคือ คำว่า “ก็” ในประโยคนี้ต้องใช้คำว่า “แต่” จึงจะเหมาะสมเพราะประโยคข้างหน้าและข้างหลังคำว่า “ก็” มีความหมายขัดแย้งกัน

*...ยากที่จะมาด้วย เราก็เห็นคุณค่าโอกาสของเรียนหนังสือ **แต่**เราก็ทำการบ้านเข้าใจและเข้าฟังการสนทนพยายามเพราะว่าเรารู้เงินมาจากไหน (60/22)*

จากตัวอย่างใช้คำสันธานผิตคือ คำว่า “แต่...ก็” ในประโยคนี้ต้องใช้คำว่า “จึง” เพราะประโยคข้างหน้าคำว่า “ก็” เป็นประโยคที่เป็นสาเหตุ และประโยคข้างหลังคำว่า “ก็” เป็นประโยคผล ดังนั้นจึงต้องใช้คำสันธาน “จึง” จึงจะถูกต้อง

*ข้อความนี้ไม่เพียงแต่มีประโยชน์สำหรับคนที่เป็นเลขานุการ **ก็มี**ประโยชน์มากมายต่อชีวิตประจำวัน (60/35)*

จากตัวอย่างใช้คำสันธานผิตคือ คำว่า “ก็” ในประโยคนี้ต้องใช้คำว่า “แต่/แต่ยัง” เพราะประโยคนี้มีเนื้อหาที่ขัดแย้งกัน

*เพราะในชีวิตของเราต้องการรู้จักเพื่อนใหม่ๆ **อย่างนั้น**ในชีวิตของคนเรา**จึง**มีความสุขแล้ว (60/9)*

จากตัวอย่างใช้คำสันธานผิตคือคำว่า “อย่างนั้น” ต้องใช้คำว่า “ดังนั้น” และคำว่า “จึง” ต้องใช้คำว่า “ก็” จึงจะถูกต้อง

***แม้**แต่ไม่ชินแต่เราต้องพยายามทำ (60/16)*

จากตัวอย่างใช้คำสันธานผิตคือคำว่า “แม้แต่” ต้องใช้คำว่า “แม้ว่า” จึงจะถูกต้องเพราะประโยคมีเนื้อหาความขัดแย้งกันคำสันธานคำแรกใช้คำว่า “แม้ว่า” จะสัมพันธ์กับคำสันธาน “แต่” ในประโยคหลัง

2. ใช้คำสันธานแทนคำชนิดอื่น ดังตัวอย่างต่อไปนี้

*แม้ว่างานนี้**ก็**เหมือนล่ำแต่ฉันอยากได้เป็นล่ำจริงๆ (60/19)*

*สำหรับบริษัทอื่นๆ ถึงแม้ว่าเงินเดือนที่ให้กับฉัน**ก็**สูง แต่ฉันไม่รู้ว่ามีงานอะไรกับฉัน (60/20)*

จากตัวอย่างทั้ง 2 ประโยคนี้ใช้คำสันธานผิดคือนักศึกษาใช้คำสันธาน “ก็” แต่เนื้อหาในประโยคดังกล่าวต้องใช้คำกริยา “จะ” จึงจะถูกต้องและเหมาะสม

4.1.1.1.4 การใช้คำลักษณนามผิด กำชัย ทองหล่อ (2547 : 215) ให้ความหมายของคำลักษณนามไว้ว่า คำลักษณนาม หมายถึง คำนามที่ทำหน้าที่ประกอบนามอื่น เพื่อแสดงรูปลักษณะ ขนาด หรือประมาณของนามนั้นให้ชัดเจนยิ่งขึ้น จากการศึกษาพบว่า นักศึกษาจีนใช้คำลักษณนามผิด ทั้งนี้สันนิษฐานว่า ข้อบกพร่องดังกล่าวเกิดจากความไม่รู้ จำคำไม่ได้ ตัวอย่างข้อบกพร่องดังกล่าวมีดังนี้

ถ้าคุณซื้อไอศกรีม AA เราส่งให้ฟรี **ตุ๊กตา 1 ลูก** (60/28)
จากตัวอย่างใช้คำลักษณนามผิด คือ ตุ๊กตาต้องใช้คำลักษณนามว่า ตัว จึงจะถูกต้อง

พิเศษเรามีของฟรีให้ถ้าซื้อสินค้าของเรา 5,000 บาท ส่งให้ฟรี **ปากกา 1 อัน** (60/13)
จากตัวอย่างใช้คำลักษณนามผิด คือ ปากกา ต้องใช้คำลักษณนามว่า ด้าม จึงจะถูกต้อง

ฉันชอบชุดนักศึกษาของเมืองไทยมากเมื่อวานไปซื้อ **มาอีก 1 ตัว** (59/2)
จากตัวอย่างใช้คำลักษณนามผิด คือ ชุดนักศึกษา ต้องใช้คำลักษณนามว่า ชุด จึงจะถูกต้อง

4.1.1.1.5 การใช้คำกริยาผิด คำกริยา คือคำที่แสดงอาการของนามและสรรพนาม หรือแสดงการกระทำของประธาน (กำชัย ทองหล่อ. 2547 : 242) จากการศึกษาพบว่า นักศึกษาใช้คำกริยาผิด 3 ลักษณะ คือใช้คำกริยาไม่สัมพันธ์กับคำนาม ใช้คำกริยาแทนคำชนิดอื่น และการใช้คำกริยาไม่เหมาะสมกับบริบทในประโยค ดังตัวอย่างต่อไปนี้

1. ใช้คำกริยาไม่สัมพันธ์กับคำนาม จากการศึกษาพบว่า นักศึกษาจีนใช้คำกริยากับคำนามที่ไม่ควรใช้ด้วยกัน ทำให้ประโยคสื่อความหมายผิด ดังตัวอย่างต่อไปนี้

เกี่ยวกับอาหาร อาหารของโรงเรียนไม่ค่อยแพงและมีอาหารหลาย ๆ อย่าง แต่ฉันไม่ค่อยชอบ เพราะไม่ค่อยเคย **ใช้** (60/16)

จากประโยคดังกล่าวนักศึกษาใช้คำกริยาผิดคือ คำกริยา “ใช้” กล่าวคือ คำว่า “อาหาร” ต้องใช้คำกริยา “กิน” จึงจะถูกต้อง ส่วนคำว่า “ใช้” เป็นคำกริยาที่ใช้กับ “สิ่งของ เครื่องใช้”

ฉัน **ได้รับการบรรยายพิเศษ** ในการฟังและเขียนภาษาไทยและฉันก็ **คุ้นเคยกับวัฒนธรรมไทย** (60/20)

จากประโยคดังกล่าวว่านักศึกษาใช้คำกริยาผิดคือ รับการบรรยายพิเศษ ซึ่งจากประโยคนี้ การฟังกับการเขียนควรใช้ทักษะการฟังจึงจะถูกต้อง ประโยคนี้จึงต้องใช้กลุ่มคำกริยาว่า ได้ฝึกทักษะ จึงจะสัมพันธ์กับค่านามการฟังการเขียน

*เพราะว่าเป็นคนจีนก็อยาก**ให้**ภาษาจีนให้ชาวต่างชาติรู้ และสนใจภาษาจีน (60/23)*

จากประโยคดังกล่าวว่านักศึกษาใช้คำกริยาผิดคือ คำกริยา “ให้” กล่าวคือ คำว่า “ภาษาจีน” ต้องใช้คำกริยา “ใช้” หรือ “สอน” หรือ “ถ่ายทอด” จึงจะถูกต้อง ส่วนคำว่า “ให้” เป็นคำกริยาที่ส่วนใหญ่จะใช้กับสิ่งที่เป็นรูปธรรม

*ฉันอยู่ประเทศจีน**ไม่เสมอ**กินแบบนี้ ฉันไม่**คุ้นเคย**มาก (60/29)*

จากประโยคดังกล่าวใช้คำช่วยกริยาผิดคือ “ไม่เสมอ” ในประโยคนี้ต้องใช้คำกริยาช่วยคือคำว่า “ไม่เคย” จึงจะถูกต้อง

***เสื้อ**แตกและ**ไม่มี**รองเท้าใส่ (60/90)*

จากประโยคดังกล่าวใช้คำกริยาผิดคือ “แตก” ในประโยคนี้ค่านามคือคำว่า “เสื้อ” ต้องใช้คำกริยาที่ถูกต้องกับค่านามดังกล่าวคือคำว่า “ขาด” จึงจะถูกต้อง

2. ใช้คำกริยาแทนคำชนิดอื่น จากการศึกษาพบว่า นักศึกษาจีนนิยมใช้คำกริยา “เป็น” แทนคำประพันธสรรพนาม “ที่” ดังตัวอย่างต่อไปนี้

*แต่ฉันก็**บอกให้**ตัวเองว่า**ใส่ใจ**ในงาน (58/4)*

จากตัวอย่างใช้คำกริยาผิดคือคำว่า “ให้” ในประโยคนี้ต้องใช้คำบุพบทว่า “กับ” จึงจะถูกต้อง

*นอกจาก**เข้าเรียน**เป็นลำบาก ยังมี**การบ้าน****เป็น**ลำบากยากที่สุดอีกด้วย (60/18)*

จากตัวอย่างดังกล่าวผู้เขียนใช้คำกริยาผิดคือ คำว่า “เป็น” ใช้ผิดคือประโยคนำคำกริยา “เป็น” มาใช้แทนคำประพันธสรรพนาม “ที่”

***ความรู้**เกี่ยวกับงานเลขานุการ**เป็น**ความรู้**เป็น**เราทุกคนต้องการเรียน (60/6)*

จากตัวอย่างดังกล่าวผู้เขียนใช้คำกริยาผิดคือ คำว่า “เป็น” ใช้ผิดคือประโยคนำคำกริยา “เป็น” มาใช้แทนคำประพันธสรรพนาม “ที่”

3. การใช้คำกริยาไม่เหมาะสมกับเนื้อหาในประโยค จากการศึกษาพบว่า เนื้อความในประโยคสื่อความหมายอย่างหนึ่งแต่นักศึกษาจินนาคำกริยาที่ผิดมาใช้สื่อความหมายทำให้ ประโยคไม่ถูกต้อง ดังตัวอย่าง

ผมได้มีนักเรียนไทยจำนวนมากมาที่โรงเรียน แล้วผมก็ฝึกภาษาไทยกับ พวกเขา (60/21)

จากตัวอย่างดังกล่าวผู้เขียนใช้คำกริยาผิดคือ คำว่า “มี” ประโยคนี้ต้องใช้ คำกริยาว่า “พบ” จึงจะถูกต้อง จะได้ประโยคที่ใช้คำได้ถูกต้องคือ ผมได้พบนักเรียนไทยจำนวนมาก มาที่โรงเรียน แล้วผมก็ฝึกภาษาไทยกับพวกเขา

นอกจากเข้าเรียนเป็นลำบาก ยังมีการบ้านเป็นลำบากยากที่สุดอีกด้วย (60/58)

จากตัวอย่างดังกล่าวผู้เขียนใช้คำกริยาผิดคือคำว่า “เป็น” ในประโยคนี้ ต้องใช้คำกริยานุเคราะห์ “จะ” จึงจะถูกต้อง จะได้ประโยคที่ใช้คำได้ถูกต้องคือ นอกจากเข้าเรียนจะ ลำบาก ยังมีการบ้านเป็นลำบากยากที่สุดอีกด้วย

ดิฉันเรียนภาษาไทยจะสามารถได้รับงานที่ดีและงานที่ดิฉันชอบ (60/20)

จากประโยคดังกล่าวนักศึกษาใช้คำกริยาผิดคือ คำกริยา “สามารถ” ใน ประโยคนี้ต้องใช้คำว่า “ทำให้” จึงจะเหมาะสม จะได้ประโยคที่ใช้คำได้ถูกต้องคือ ดิฉันเรียน ภาษาไทยจะทำให้ได้รับงานที่ดีและงานที่ดิฉันชอบ

เพราะทำแบบนี้ฉันจะแค่ทำอย่างเดียว สิ่งอื่น ๆ จะทำไม่ได้ให้ชีวิตจะน่า เบื่อมาก (60/23)

จากประโยคดังกล่าวนักศึกษาใช้คำกริยาผิดคือ คำกริยา “ให้” ในประโยค นี้ต้องใช้คำว่า “ทำให้” จึงจะเหมาะสม จะได้ประโยคที่ใช้คำได้ถูกต้องคือ เพราะทำแบบนี้ฉันจะแค่ทำ อย่างเดียว สิ่งอื่น ๆ จะทำไม่ได้ทำให้ชีวิตจะน่าเบื่อมาก

วิชาเลขานุการก็สนุกด้วย ทำให้นักศึกษน่าสนใจวิชา จึงจะได้รับความรู้ มากขึ้น (60/4)

จากตัวอย่างในประโยคนี้ใช้คำกริยาผิด คือ คำว่า “น่าสนใจ” ในประโยค นี้ต้องใช้คำว่า “สนใจ” จึงจะถูกต้องตามความหมายในเนื้อหาของประโยคดังกล่าว จะได้ประโยคที่ใช้ คำได้ถูกต้องคือ วิชาเลขานุการก็สนุกด้วย ทำให้นักศึกษาสนใจวิชา จึงจะได้รับความรู้มากขึ้น

4.1.1.1.6 การใช้คำวิเศษณ์ผิด คำวิเศษณ์ คือคำขยายคำนาม คำกริยา คำสรรพนามหรือคำวิเศษณ์ จากการศึกษาพบว่า นักศึกษาจินนาคำวิเศษณ์ผิดในลักษณะไม่สัมพันธ์ กับประโยค ดังตัวอย่างต่อไปนี้

กระผมมีเหตุผลที่เลือกเรียนภาษาไทยว่ากระผมมีความสนใจ**ใหญ่**ของวัฒนธรรมไทย (60/31)

จากตัวอย่างในประโยคนี้ใช้คำวิเศษณ์ผิด คือ คำว่า “ใหญ่” ในประโยคนี้ต้องใช้คำว่า “มาก” จึงจะถูกต้องตามความหมายในเนื้อหาของประโยคดังกล่าว จะได้ประโยคที่ใช้คำถูกต้องคือ กระผมมีเหตุผลที่เลือกเรียนภาษาไทยว่ากระผมมีความสนใจ**มาก**ของวัฒนธรรมไทย

4.1.1.2 การใช้คำผิดความหมาย เออมอร์ ซิตตะโสภณ (2529 : 31) อธิบายเรื่องการใช้คำผิดความหมายไว้ว่า หมายถึง ความผิดพลาดอันเนื่องด้วยผู้เขียนไม่อาจสื่อสารที่ตนต้องการให้บังเกิดผล ได้แก่ การใช้คำที่ไม่ตรงความหมายบ้าง ความหมายขัดแย้งกันบ้าง ความหมายไม่ชัดเจนบ้าง ความหมายซ้ำบาง ความไม่สัมพันธ์กันบ้าง หรือบางครั้งความหมายก็ไม่สมบูรณ์

จากการศึกษาการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาจีนพบว่า มีข้อบกพร่องเรื่องการใช้คำผิดความหมายคือ ส่วนใหญ่จะใช้คำที่ไม่ตรงความหมาย รองลงมาคือการใช้คำไม่สัมพันธ์กัน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

อยู่ที่มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติฉัน**เรียนความรู้**เยอะ ๆ (60/6)

จากตัวอย่างในประโยคนี้ใช้คำผิดความหมายคือคำว่า “เรียนความรู้” ใช้คำไม่ตรงความหมาย ในประโยคนี้ต้องใช้คำว่า “เรียนรู้” จึงจะถูกต้องตามความหมายในเนื้อหาของประโยคดังกล่าว

โอเคครับ **ฉันคุณยุ่ง**ก่อน แล้วผมจะโทรกลับมาใหม่ (58/8)

จากตัวอย่างในประโยคนี้ใช้คำผิดความหมายคือคำว่า “ยุ่ง” ใช้คำไม่ตรงความหมาย ในประโยคนี้ต้องใช้คำว่า “ทำงาน” จึงจะถูกต้องตามความหมายในเนื้อหาของประโยคดังกล่าว

ผมเรียนภาษาต่างประเทศมาและใช้ภาษาไทย**ได้รู้สึกวัฒนธรรมไทยผสมต่างประเทศ**หลายคำ ทำให้ภาษาไทย**อุดม**ขึ้น (59/9)

จากตัวอย่างในประโยคนี้ใช้คำผิดความหมายคือคำว่า “อุดม” ใช้คำไม่ตรงความหมาย ประโยคนี้ควรใช้กลุ่มคำว่า “มีคำใช้มาก” จึงจะถูกต้อง ทั้งนี้เพราะคำว่า “อุดม” มีความหมายเน้นที่ความรู้สึกเป็นนามธรรม จึงไม่เหมาะสมกับประโยคนี้

อาหารเผ็ดหวานรสชา**ตต่างกัน**เมืองจีนเยอะมาก (58/12)

จากตัวอย่างในประโยคนี้ใช้คำผิดความหมายคือคำว่า “ต่างกัน” ใช้คำที่ไม่สัมพันธ์กัน ประโยคนี้ต้องใช้คำว่า “กับ” จึงจะถูกต้องตามความหมายในเนื้อหาของประโยค เพราะถ้าใช้คำว่า “ต่างกัน” จะต้องไม่มีข้อความอื่นตามหลังมา แต่เมื่อมีการเปรียบเทียบกันและมีคำตามมาข้างหลังจึงต้องใช้คำว่า “ต่างกับ” จึงจะถูกต้อง

ในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมามีคนจีนมาประเทศไทยทำเศรษฐกิจเยอะ (58/8)

จากตัวอย่างในประโยคนี้ใช้คำผิดความหมายคือคำว่า “เศรษฐกิจ” ใช้คำที่ไม่สัมพันธ์กัน ประโยคนี้ต้องใช้คำว่า “ธุรกิจ” จึงจะถูกต้องตามความหมายในเนื้อหาของประโยค ทั้งนี้ คำว่า “เศรษฐกิจ” หมายถึง งานอันเกี่ยวกับการผลิต การจำหน่ายจ่ายแจก และการบริโภคใช้สอยสิ่งต่างๆ ของชุมชน ซึ่งมีความหมายเน้นไปทางด้านการเงินและมีความหมายกว้าง ส่วนคำว่า “ธุรกิจ” หมายถึง การงานประจำเกี่ยวกับอาชีพค้าขาย หรือกิจการอย่างอื่นที่สำคัญและไม่ใช่ว่าราชการ ซึ่งในบริบทนี้มีคำกริยา “ทำ” อยู่ข้างหน้าดังนั้นคำที่สัมพันธ์กับคำนี้คือคำว่า “ธุรกิจ” จึงจะสัมพันธ์กันมากกว่า

แต่ผมอยู่ไทยนานแล้ว ก็พยายามรับอาหารไทย (58/13)

จากตัวอย่างในประโยคนี้ใช้คำผิดความหมายคือคำว่า “รับ” ใช้คำที่มีความหมายไม่ชัดเจน ประโยคนี้ต้องใช้คำว่า “ยอมรับ” จึงจะมีความหมายที่ชัดเจนมากกว่า

ประธานแจ้งให้ที่ประชุมทราบว่า จะเปลี่ยนห้องสำนักงานในวันจันทร์ที่ 1 เมษายนนี้ (60/17)

จากตัวอย่างในประโยคนี้ใช้คำผิดความหมายคือคำว่า “ห้องสำนักงาน” ใช้คำไม่ตรงความหมาย ในประโยคนี้ต้องใช้คำว่า “ห้องทำงาน” จึงจะถูกต้องตามความหมายในเนื้อหาของประโยคดังกล่าว เพราะคำว่า “ห้อง” กับคำว่า “สำนักงาน” ภาษาไทยไม่ใช่คู่กัน

ห้องทำงานเก่าฝนตกเยอะ ห้องน้ำรั่วเอกสารเปียกมีหลายคนสะท้อนมา (60/14)

จากตัวอย่างในประโยคนี้ใช้คำผิดความหมายคือคำว่า “สะท้อน” ใช้คำไม่ตรงความหมาย ในประโยคนี้ต้องใช้คำว่า “ร้องเรียน” จึงจะถูกต้องตามความหมายในเนื้อหาของประโยคดังกล่าว

ประเด็นความรู้ที่วิชาภาษาไทยธุรกิจนี้เป็นชัดเจนและระมัดระวัง (60/12)

จากตัวอย่างในประโยคนี้ใช้คำผิดความหมายคือคำว่า “ระมัดระวัง” ใช้คำไม่ตรงความหมาย ในประโยคนี้ต้องใช้คำว่า “ละเอียด” จึงจะถูกต้องตามความหมายในเนื้อหาของประโยคดังกล่าว

มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติเป็นมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งที่มีบรรยากาศทางวิชาการรวย (60/31)

จากตัวอย่างในประโยคนี้ใช้คำผิดความหมายคือคำว่า “รวย” ใช้คำไม่ตรงความหมาย ในประโยคนี้ต้องใช้คำว่า “อย่างมาก” จึงจะถูกต้องตามความหมายในเนื้อหาของประโยคดังกล่าว

ครูโรงเรียนเป็นสิ่งที่ดีสำหรับเรา สอนให้เราได้เรียนรู้ความรู้พาเราออกไปเล่นในวันหยุดสุดสัปดาห์ (60/10)

จากตัวอย่างในประโยคนี้ใช้คำผิดความหมายคือคำว่า “เล่น” ใช้คำไม่ตรงความหมาย ในประโยคนี้ต้องใช้คำว่า “เที่ยว” จึงจะถูกต้องตามความหมายในเนื้อหาของประโยคดังกล่าว

ด้วยการพัฒนาระบบโลกาภิวัตน์ ความร่วมมือทางธุรกิจระหว่างจีนกับไทยได้กลายเป็นเรื่องที่ใกล้ชิดมากขึ้น (60/20)

จากตัวอย่างในประโยคนี้ใช้คำผิดความหมายคือคำว่า “ระบบ” ในประโยคนี้ต้องใช้คำว่า “ยุค” จึงจะถูกต้อง

ดิฉันรู้สึกว่าการเวลาที่เล่นกับเด็ก ๆ เป็นช่วงที่**ดีใจที่สุด** (60/26)

จากตัวอย่างในประโยคนี้ใช้คำผิดความหมายคือคำว่า “ดีใจ” ในประโยคนี้ต้องใช้คำว่า “สนุก” หรือ “มีความสุข” จึงจะถูกต้อง

4.1.1.3 การใช้ภาษาพูดในภาษาไทย จากการศึกษาพบว่า นักศึกษาจีนนำภาษาพูดมาใช้ปะปนกับภาษาไทยจำนวนมาก ทั้งนี้อาจเกิดจากนักศึกษามีคลังคำน้อย โดยเฉพาะคำภาษาไทยจึงนำภาษาพูดในชีวิตประจำวันมาเขียนสื่อสารแทน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

หากเจอปัญหาแบบนี้**อีกทีหนึ่ง** ผมจะแก้ไขได้ (58/13)

จากตัวอย่างดังกล่าวใช้ภาษาพูดในภาษาไทยคือกลุ่มคำ “เจอ....อีกทีหนึ่ง” ในประโยคนี้ต้องใช้คำว่า “พบ....อีกครั้งหนึ่ง” จึงจะถูกต้องเหมาะสม

...และเรียนรู้จากเขา สังเกตเขาจะทำ**อย่างไร** (58/13)

จากตัวอย่างดังกล่าวใช้ภาษาพูดในภาษาไทยคือคำว่า “อย่างไร” ในประโยคนี้ต้องใช้คำว่า “อย่างไร” จึงจะเหมาะสม

เราก็จำค่าง่ายกว่า **ไม่นั้น** เราก็ต้องเรียนมากกว่า (59/3)

จากตัวอย่างดังกล่าวใช้ภาษาพูดในภาษาไทยคือคำว่า “ไม่นั้น” ในประโยคนี้ต้องใช้คำว่า “มิฉะนั้น” จึงจะถูกต้องเหมาะสม

โดยไม่ต้องอธิบายลักษณะ**ตั้งเยอะ** พนักงานก็เข้าใจแล้ว (59/6)

จากตัวอย่างดังกล่าวใช้ภาษาพูดในภาษาไทยคือคำว่า “ตั้งเยอะ” ในประโยคนี้ต้องใช้คำว่า “มาก” จึงจะถูกต้องเหมาะสม

เวลาดิฉันอ่านคำเหล่านี้เสร็จ**ปั๊บ**ก็จะจำได้และเข้าใจ**ปั๊บ**ได้ทันที (59/6)

จากตัวอย่างดังกล่าวใช้ภาษาพูดในภาษาไทยคือคำว่า “ปั๊บ” ในประโยคนี้ไม่ต้องใช้คำว่า “ปั๊บ” และภาษาพูดอีกคำหนึ่งคือว่า “ปั๊” คำนี้ก็ตัดทิ้งเช่นกันเพราะหลังคำว่า “ปั๊” มีกลุ่มคำว่า “ได้ทันที” อยู่แล้วซึ่งมีความหมายเหมือนคำว่า “ปั๊” เมื่อตัดทิ้งจึงจะได้ประโยคภาษาไทยที่ถูกต้องเหมาะสม

อยู่ที่มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติฉันเรียนความรู้เยอะ ๆ

(60/26)

จากตัวอย่างดังกล่าวใช้ภาษาพูดในภาษาเขียนคือคำว่า “เยอะ ๆ” ในประโยคนี้อาจใช้คำว่า “มาก ๆ” จึงจะถูกต้องเหมาะสม

ฉันหวังว่าเพิ่มความรู้ที่เกี่ยวกับการเป็นแบบฟอร์มมากกว่า และเพิ่มบทสนทนาในสถานการณ์ต่างบ่อย ๆ (60/31)

จากตัวอย่างดังกล่าวใช้ภาษาพูดในภาษาเขียนคือคำว่า “บ่อย ๆ” ในประโยคนี้อาจใช้คำว่า “ให้มากขึ้น” จึงจะถูกต้องเหมาะสม

ยังงี้ก็ตามวิธีการสอนของอาจารย์ที่สนุกพวกเราชอบมาก เราฟังแล้วไม่ได้น่าเบื่อ (60/6)

จากตัวอย่างดังกล่าวใช้ภาษาพูดในภาษาเขียนคือคำว่า “ยังงี้ก็ตาม” ในประโยคนี้อาจใช้คำว่า “อย่างไรก็ตาม” จึงจะถูกต้องเหมาะสม

จากการศึกษาข้อบกพร่องด้านการใช้คำผิดนักศึกษาจีนมีข้อบกพร่อง 3 ลักษณะคือการใช้คำผิดไวยากรณ์ การใช้คำผิดความหมาย การใช้ภาษาพูดในภาษาเขียน ส่วนใหญ่เกิดจากการขาดความรู้ความเข้าใจด้านหลักภาษาไทย ในเรื่องหน้าที่ของชนิดคำไทย การไม่เข้าใจความหมายของคำที่ใช้ ทำให้เกิดความสับสนในการเลือกใช้คำ นอกจากนี้ยังขาดความรู้ความเข้าใจในเรื่องระดับภาษาด้วย

4.1.2 การสะกดการันต์ผิด

ดวงใจ ไทยอุบุญ (2556 : 10) ให้ความหมายเรื่องการสะกดการันต์ผิดไว้ว่า การสะกดการันต์ผิด คือ ใช้พยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ และตัวการันต์ผิด เขียนส่วนของคำขาด เขียนคำซ้ำผิด

จากการศึกษาผลงานการเขียนของนักศึกษาจีนพบว่า มีข้อบกพร่องด้านการสะกดการันต์ผิดทั้งในเรื่องการใช้สระ พยัญชนะ วรรณยุกต์ เขียนส่วนของคำสลับกัน และเขียนตัวการันต์ผิด ดังรายละเอียดต่อไปนี้

4.1.2.1 การเขียนสระผิด

สระ คือ เสียงพูดที่เปล่งออกมาโดยอาศัยการเคลื่อนไหวของลิ้นและริมฝีปากเป็นสำคัญ แต่ไม่มีการสกัดกั้นจากอวัยวะส่วนใดส่วนหนึ่งในปาก จากการศึกษาพบว่า นักศึกษาเขียนสระไม่ถูกต้องตามหลักการเขียนสะกดคำภาษาไทย โดยเขียนสระผิด 3 ลักษณะ คือ เขียนสระผิด เขียนสระขาด และเขียนสระเกินมา ดังนี้

4.1.2.1.1 เขียนสระผิด คือ การเขียนรูปสระไม่ถูกต้องตามหลักการเขียนสะกดคำภาษาไทย จากการวิเคราะห์พบว่า นักศึกษาจีนเขียนสระผิด 4 ลักษณะ คือ เขียนสระเสียงเดียวกันผิด เขียนรูปสระสลับเสียงกัน เขียนสระรูปคล้ายกันผิด และเขียนสระผิดในลักษณะอื่น ๆ ดังนี้

4.1.2.1.1.1 เสียงสระเดียวกัน ในคำต่อไปนี้

ก) เขียนสระ ไอ่ แทนสระ ไอ่ ในคำต่อไปนี้

ไซ	เขียนผิดเป็น	ไซ
ใกล้	เขียนผิดเป็น	ใกล้
ใหญ่	เขียนผิดเป็น	ใหญ่
โน	เขียนผิดเป็น	โน
ไซ	เขียนผิดเป็น	ไซ

ข) เขียนสระ ไอ่ แทนสระ ไอ่ ในคำต่อไปนี้

ได้	เขียนผิดเป็น	ได้
อะไร	เขียนผิดเป็น	อะไร
ใหม่	เขียนผิดเป็น	ใหม่
ได้	เขียนผิดเป็น	ได้
แก้ไข	เขียนผิดเป็น	แก้ไข
ไป	เขียนผิดเป็น	ไป

ค) เขียนสระ อัม แทนสระ อัม ในคำต่อไปนี้

สำนึก	เขียนผิดเป็น	สำนึก
-------	--------------	-------

จ) เขียนสระ อำ แทนสระ อำ ในคำต่อไปนี้

สัมภาษณ์	เขียนผิดเป็น	สัมภาษณ์
สัมพันธ์	เขียนผิดเป็น	สัมพันธ์

4.1.2.1.1.2 เขียนรูปสระสลับเสียงกัน จากการวิเคราะห์พบว่า

นักศึกษาจีนเขียนสระผิดโดยเขียนรูปสระสลับเสียงกัน 2 ลักษณะ คือ เขียนสระเสียงสั้นแทนสระเสียงยาว และเขียนสระเสียงยาวแทนสระเสียงสั้น ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ก) เขียนสระเสียงสั้นแทนสระเสียงยาว

- เขียนสระ อะ แทนสระ อา ในคำต่อไปนี้

มาก	เขียนผิดเป็น	มัก
ฉลาด	เขียนผิดเป็น	ฉลัด
การบ้าน	เขียนผิดเป็น	กันบ้าน
สบาย	เขียนผิดเป็น	สบาย

- เขียนสระ อุ แทนสระ อู ในคำต่อไปนี้

สมบูรณ์	เขียนผิดเป็น	สมบูรณ์
รู้	เขียนผิดเป็น	รู้
คู่แข่ง	เขียนผิดเป็น	คู่แข่ง
เรียนรู้	เขียนผิดเป็น	เรียนรู้
อยู่	เขียนผิดเป็น	อยู่
สู้	เขียนผิดเป็น	สู้

- เขียนสระ อี แทนสระ อี ในคำต่อไปนี้

รีบ	เขียนผิดเป็น	รีบ
ทันที	เขียนผิดเป็น	ทันที
หนี้	เขียนผิดเป็น	หนี้
วิธี	เขียนผิดเป็น	วิธี
อีก	เขียนผิดเป็น	อีก

ข) เขียนสระเสียงยาวแทนสระเสียงสั้น

- เขียนสระ อา แทนสระ อะ ในคำต่อไปนี้

รู้จัก	เขียนผิดเป็น	รู้จัก
ผิดหวัง	เขียนผิดเป็น	ผิดหวัง
ความรัก	เขียนผิดเป็น	ความราก
สังเกต	เขียนผิดเป็น	สางเกต
ปัจจุบัน	เขียนผิดเป็น	ปัจจุบาน
มั่นใจ	เขียนผิดเป็น	ม่านใจ
ของขวัญ	เขียนผิดเป็น	ของขวาญ
วาย	เขียนผิดเป็น	วาย
นิสัย	เขียนผิดเป็น	นิสาย
วัน	เขียนผิดเป็น	วาน
ฟัง	เขียนผิดเป็น	ฟาง

- เขียนสระ อี แทนสระ อี ในคำต่อไปนี้

วิชา	เขียนผิดเป็น	วิชา
บริษัท	เขียนผิดเป็น	บริษัท
กิจการ	เขียนผิดเป็น	กิจการ
มหาวิทยาลัย	เขียนผิดเป็น	มหาวิทยาลัย
ศิลปศาสตร์	เขียนผิดเป็น	ศิลปศาสตร์
ธุรกิจ	เขียนผิดเป็น	ธุรกิจ
ปิด	เขียนผิดเป็น	ปิด
นิยม	เขียนผิดเป็น	นิยม

- เขียนสระ อุ แทนสระ อู ในคำต่อไปนี้

ทุก	เขียนผิดเป็น	ทุก
คุณ	เขียนผิดเป็น	คุณ
หยุด	เขียนผิดเป็น	หยุด
จุด	เขียนผิดเป็น	จุด
วันรุ่น	เขียนผิดเป็น	วัยรุ่น

- เขียนสระ อือ แทนสระ อี ในคำต่อไปนี้

ซึ่ง	เขียนผิดเป็น	ซึ่ง
นึก	เขียนผิดเป็น	นึก
ศึกษา	เขียนผิดเป็น	ศึกษา

4.1.2.1.1.3 เขียนรูปสระคล้ายกันผิด จากการศึกษาพบว่า นักศึกษาจีน เขียนสระผิดเนื่องจากรูปสระบางตัวในภาษาไทย มีบางส่วนเขียนคล้ายกัน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

- เขียนสระ อา แทนสระ อำ ในคำต่อไปนี้

สำคัญ	เขียนผิดเป็น	สำคัญ
คำซ้ำ	เขียนผิดเป็น	คำซ้ำ
จำนวน	เขียนผิดเป็น	จำนวน
ประจำ	เขียนผิดเป็น	ประจำ
แนะนำ	เขียนผิดเป็น	แนะนำ
ลำบาก	เขียนผิดเป็น	ลำบาก
คำ	เขียนผิดเป็น	คา
- เขียนสระ อือ แทนสระ อี ในคำต่อไปนี้

วิธี	เขียนผิดเป็น	วิธี
พี่	เขียนผิดเป็น	พี่
ที่	เขียนผิดเป็น	ที่
ดี	เขียนผิดเป็น	ดี
- เขียนสระ เอ แทนสระ แอ ในคำต่อไปนี้

แทรก	เขียนผิดเป็น	แทรก
แม่	เขียนผิดเป็น	แม่
แสงแดด	เขียนผิดเป็น	แสงแดด
- เขียนสระ เอีย แทนสระ เอือ ในคำต่อไปนี้

เนื่องจาก	เขียนผิดเป็น	เนียงจาก
สะท้อน	เขียนผิดเป็น	สะเทีย่น
เพื่อน	เขียนผิดเป็น	เพี้ยน
เรื่อง	เขียนผิดเป็น	เรียง
- ใช้สระ เอือ แทนสระ เอีย ในคำต่อไปนี้

เสียง	เขียนผิดเป็น	เสื่อง
เสีย	เขียนผิดเป็น	เสื่อ
เลี้ยง	เขียนผิดเป็น	เลื่อง

4.1.2.1.1.4 เขียนสระผิดในลักษณะอื่น ๆ จากการศึกษาวิเคราะห์พบว่า นักศึกษาเขียนสระผิดในลักษณะอื่น ๆ อันอาจเกิดจากการที่นักศึกษาออกเสียงคำไม่ถูกต้อง แล้วเขียนคำตามเสียงที่เปล่งออกมา หรืออาจเกิดจากการขาดความรอบคอบในการเขียน พบปัญหา 3 ลักษณะคือ การลดรูปสระ ใช้สระอื่นมาเขียนแทน และใช้วรรณยุกต์มาเขียนแทนสระ ดังนี้

ก) เขียนลทรูปสระ ในคำต่อไปนี้

- ใช้สระ ออ แทนสระ โอะ ลทรูป ในคำต่อไปนี้
นิยม	เขียนผิดเป็น	นิยม
สนใจ	เขียนผิดเป็น	สนใจ
พระสงฆ์	เขียนผิดเป็น	พระสองฆ์
คอง	เขียนผิดเป็น	คอง
ตกลง	เขียนผิดเป็น	ตกลง
ปกครอง	เขียนผิดเป็น	ปกครอง

ข) เขียนสระอื่นมาเขียนแทน ในคำต่อไปนี้

- ใช้สระ อา แทนสระ ออ ในคำต่อไปนี้
ห้องเที่ยว	เขียนผิดเป็น	ทางเที่ยว
คลอง	เขียนผิดเป็น	กลาง
- ใช้สระ อา แทนสระ อัว ในคำต่อไปนี้
ส่วน	เขียนผิดเป็น	ส่วน
- ใช้สระ เอ แทนสระ อี ในคำต่อไปนี้
วิธี	เขียนผิดเป็น	เวธิ
- ใช้ไม้ไต้คู้ ี แทนบางส่วนของสระ เอือ ในคำต่อไปนี้
เดือน	เขียนผิดเป็น	เดือน

ค) เขียนรูปวรรณยุกต์มาเขียนแทนสระ ซึ่งพบในรูปวรรณยุกต์โท โดยนำมาเขียนแทนไม้หันอากาศในคำต่อไปนี้

ดับ	เขียนผิดเป็น	ดับ
ปรับปรุง	เขียนผิดเป็น	ปรับปรุง
นักศึกษา	เขียนผิดเป็น	นักศึกษา
กอดัน	เขียนผิดเป็น	กอดัน

4.1.2.1.2 เขียนสระขาต จากการวิเคราะห์พบว่า นักศึกษาจีนไม่เขียนรูปสระ ในคำที่ต้องเขียน ดังนี้

ก) เขียนสระเดี่ยวขาต

- ไม่เขียนสระ อา ในคำต่อไปนี้
สามารถ	เขียนผิดเป็น	สามารถ
สุขภาพ	เขียนผิดเป็น	สุขภาพ
ภาษาไทย	เขียนผิดเป็น	ภาษไทย
บรรยากาศ	เขียนผิดเป็น	บรรยากาศ
อากาศ	เขียนผิดเป็น	อากาศ
อนาคต	เขียนผิดเป็น	อนาคต
มีนาคม	เขียนผิดเป็น	มีนคม
เหล่านี้	เขียนผิดเป็น	เหล่านี้

กลางวัน	เขียนผิดเป็น	กลางวัน
พยายาม	เขียนผิดเป็น	พยายาม
- ไม่เขียนสระ อะ ในคำต่อไปนี้		
ฉะนั้น	เขียนผิดเป็น	ฉนั้น
สะดวก	เขียนผิดเป็น	สะดวก
ตะเกียบ	เขียนผิดเป็น	ตเกียบ
สะอาด	เขียนผิดเป็น	สอาด
ระหว่าง	เขียนผิดเป็น	รหว่าง
สะดวก	เขียนผิดเป็น	สกด
- ไม่เขียนสระ อะ ที่เกิดจากการแปลงรูปเป็น ~ ในคำต่อไปนี้		
พัฒนา	เขียนผิดเป็น	พตมนา
ปรับปรุง	เขียนผิดเป็น	ปรบปรุง
มหาวิทยาลัย	เขียนผิดเป็น	มหาวิทยาลัย
อวัยวะ	เขียนผิดเป็น	อวยวะ
สั่งสอน	เขียนผิดเป็น	ส่งสอน
กัมภำพณ์	เขียนผิดเป็น	กมภำพณ์
- ไม่เขียนสระ อิ ในคำต่อไปนี้		
วิเคราะห์	เขียนผิดเป็น	วเคราะห์
สิ่งแวดล้อม	เขียนผิดเป็น	ส่งแวดล้อม
สิ่งของ	เขียนผิดเป็น	ส่งของ
ธุรกิจ	เขียนผิดเป็น	จธุรกิจ
- ไม่เขียนสระ อุ ในคำต่อไปนี้		
เลี้ยงดู	เขียนผิดเป็น	เลี้ยงด
ผู้ใหญ่	เขียนผิดเป็น	ผ้ใหญ่
ความรู้	เขียนผิดเป็น	ควมร้
- ไม่เขียนสระ เอ ในคำต่อไปนี้		
เปลี่ยน	เขียนผิดเป็น	ปลี่ยน
เข้าใจ	เขียนผิดเป็น	ข้าใจ
เพื่อน	เขียนผิดเป็น	พ็อน
- ไม่เขียนสระ อู ในคำต่อไปนี้		
กรุงเทพ	เขียนผิดเป็น	กรงเทพ
อุปสรรค	เขียนผิดเป็น	อปสรรค
หยุด	เขียนผิดเป็น	หยุด
กลุ่ม	เขียนผิดเป็น	กล่ม
ทุ่งหญ้า	เขียนผิดเป็น	ท่งหญ้า
อ่าน	เขียนผิดเป็น	อ่าน

- ประชุม เขียนผิดเป็น ประชม
 - ไม่เขียนสระ อือ ในคำต่อไปนี้
 ชื้อ เขียนผิดเป็น ช้อ

ข) เขียนลทรูปสระบางส่วนของสระประสม สระประสม ได้แก่ เอียะ เอีย เอือะ เอือ อัวะ อัว จากการศึกษาพบว่า นักศึกษาจีนเขียนรูปสระบางส่วนของสระประสม สระเอียและสระเอือขาดไป ในคำต่อไปนี้

- ไม่เขียน เ- ในคำที่ประสมสระ เอีย และสระ เอือ ในคำต่อไปนี้
เสียง	เขียนผิดเป็น	สียง
รื่อง	เขียนผิดเป็น	ร็อง
เครื่องหมาย	เขียนผิดเป็น	คร็องหมาย
เชื้อ	เขียนผิดเป็น	ช้อ
- ไม่เขียนรูป ย ในคำที่ประสมสระ เอีย ในคำต่อไปนี้
เสีย	เขียนผิดเป็น	เสี
เลี้ยง	เขียนผิดเป็น	เล็ง
- ไม่เขียนรูป อ ในสระ เอือ ในคำต่อไปนี้
ร็อง	เขียนผิดเป็น	ร็ง
เหม็อน	เขียนผิดเป็น	เหม็น
เส็อม	เขียนผิดเป็น	เส่ม
- ไม่เขียนรูป ี ในสระ เอีย ในคำต่อไปนี้
เสีย	เขียนผิดเป็น	เสย
เรียน	เขียนผิดเป็น	เรยน

ค) เขียนลทรูปสระบางส่วนของสระเกิน สระเกิน ได้แก่ ฤ ฤา ฤา อ้า ไอ ไอ เอา จากการศึกษาพบว่า นักศึกษาจีนเขียนรูปสระบางส่วนของสระเกินขาดไป ดังตัวอย่างต่อไปนี้

- ขาดรูป เ- ในสระ เอา ในคำต่อไปนี้
เก้าอี้	เขียนผิดเป็น	ก้าอี้
เหล่านี	เขียนผิดเป็น	หล่านี
เอาใจใส่	เขียนผิดเป็น	อาใจใส่
เคารพ	เขียนผิดเป็น	การพ
- ขาดรูป ° ในสระ อ้า ในคำต่อไปนี้
สำคัญ	เขียนผิดเป็น	สำคัญ
ทำไม	เขียนผิดเป็น	ทำไม

4.1.2.1.3 เขียนสระเกินมา จากการศึกษาพบว่า นักศึกษาจีนเขียนรูปสระใน คำที่ไม่ต้องใช้รูปสระนั้น ๆ เกินมา ดังตัวอย่างต่อไปนี้

- เพิ่มสระ อะ ในคำที่ไม่ต้องประวิสรรชนีย์ต่อไปนี้

กิจการ	เขียนผิดเป็น	กิจะการ
สมัย	เขียนผิดเป็น	สะมัย
ธุรกิจ	เขียนผิดเป็น	ธุระกิจ
ขยะ	เขียนผิดเป็น	ขะยะ
สบาย	เขียนผิดเป็น	สะบาย
สภปรก	เขียนผิดเป็น	สกะปรก

- เพิ่มสระ อา ในคำต่อไปนี้

ศิลปศาสตร์	เขียนผิดเป็น	ศิลปาศาสตร์
อนาคต	เขียนผิดเป็น	อานาคต
มาตรฐาน	เขียนผิดเป็น	มาตรฐาน
อย่างไร	เขียนผิดเป็น	อย่างไร
สมาชิก	เขียนผิดเป็น	สมาชิก

- เพิ่มสระ อุ ในคำต่อไปนี้

คุณ	เขียนผิดเป็น	คุณุ
พຽงนี้	เขียนผิดเป็น	พຽงนี้
ประชุม	เขียนผิดเป็น	ประชุม
มงกุฎ	เขียนผิดเป็น	มงกุฎ

- เพิ่มสระ เอ ในคำต่อไปนี้

ชื่อ	เขียนผิดเป็น	เชื้อ
สื่อสาร	เขียนผิดเป็น	เสื่อสาร

- เพิ่มสระ อี ในคำต่อไปนี้

คือ	เขียนผิดเป็น	คือี
-----	--------------	------

- เพิ่มสระ อา ในคำต่อไปนี้

ภาพ	เขียนผิดเป็น	ภาพ
-----	--------------	-----

จากการศึกษาการใช้สระผิด สรุปได้ว่า นักศึกษาใช้สระผิด 3 ลักษณะ คือ เขียนสระผิด เขียนสระขาด และเขียนสระเกิน

การเขียนสระผิด คือ การเขียนรูปสระไม่ถูกต้องตามหลักการเขียนสะกดคำภาษาไทย จากการวิเคราะห์พบว่า นักศึกษาจีนเขียนสระผิด 4 ลักษณะ คือ 1) เขียนสระเสียงเดียวกันผิด เช่น เขียน ไอ เป็น ออ เขียน ออ เป็น ไอ เป็นต้น 2) เขียนรูปสระสลับเสียงกัน โดยเขียนรูปสระสลับเสียงกัน 2 ลักษณะ คือ เขียนสระเสียงสั้นแทนสระเสียงยาว และเขียนสระเสียงยาวแทนสระเสียงสั้น 3) เขียนสระรูปคล้ายกันผิด เนื่องจากรูปสระบางตัวในภาษาไทย มีบางส่วนคล้ายกันจึงทำให้เขียนผิด 4) เขียนสระผิดในลักษณะอื่น ๆ เช่น นักศึกษาออกเสียงคำไม่ถูกต้อง แล้วเขียนคำตามเสียงพูด หรืออาจเกิดจากความไม่รอบคอบในการเขียน เป็นต้น

การเขียนสระขาด จากการศึกษพบว่า นักศึกษาไม่เขียนรูปสระในคำที่ต้องเขียนพบ 3 ลักษณะ คือ 1) เขียนสระเดี่ยวขาด 2) เขียนลดรูปสระบางส่วนของสระประสม และ 3) เขียนลดรูปสระบางส่วนของสระเกิน

ส่วนการเขียนสระเกินมาพบว่า นักศึกษาจีนเขียนรูปสระในคำที่ไม่ต้องใช้รูปสระนั้น ๆ เกินมา ทำให้บางคำไม่มีความหมาย และบางคำมีความหมายผิดไปจากความหมายเดิม

4.1.2.2 การเขียนพยัญชนะผิด

การเขียนพยัญชนะผิด คือ การเขียนตัวอักษรที่ใช้แทนเสียงพยัญชนะ ทั้งพยัญชนะต้นและพยัญชนะท้ายไม่ถูกต้องตามหลักการเขียนสะกดคำภาษาไทย ดังรายละเอียดต่อไปนี้

4.1.2.2.1 พยัญชนะต้น

พยัญชนะต้น เป็นพยัญชนะตัวแรกของพยางค์หรือคำจะอยู่หน้าสระหรือหลังสระก็ได้ จากการศึกษพบว่า นักศึกษาจีนใช้พยัญชนะต้นไม่ถูกต้อง แบ่งเป็นพยัญชนะต้นเดี่ยวและพยัญชนะต้นประสม ดังรายละเอียดต่อไปนี้

4.1.2.2.1.1 พยัญชนะต้นเดี่ยว

พยัญชนะต้นเดี่ยว คือ หน่วยเสียงพยัญชนะที่เกิดต้นพยางค์และมีเพียงเสียงเดียว จากการศึกษพบว่า นักศึกษาเขียนพยัญชนะต้นเดี่ยวไม่ถูกต้องตามหลักการเขียนสะกดคำภาษาไทย ได้แก่ เขียนรูปพยัญชนะต้นเดี่ยวผิด เขียนพยัญชนะต้นเดี่ยวขาด และเขียนพยัญชนะต้นเดี่ยวเกิน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ก) **เขียนรูปพยัญชนะต้นเดี่ยวผิด** จากการศึกษพบว่า นักศึกษาเขียนรูปพยัญชนะต้นเดี่ยวผิดแบ่งเป็น 3 ลักษณะ ได้แก่ เขียนรูปพยัญชนะคล้ายกันผิด เขียนพยัญชนะเสียงคล้ายกันผิด และเขียนพยัญชนะผิดในลักษณะอื่น ๆ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

- **รูปพยัญชนะคล้ายกัน** คือ การเขียนรูปพยัญชนะไม่ถูกต้อง เพราะมีวิธีเขียนต่างกันเพียงเล็กน้อย ดังนี้

- เขียน ซ แทน ซ ในคำต่อไปนี้

ชุด	เขียนผิดเป็น	ชุด
ใช้	เขียนผิดเป็น	ใช้
ชอบ	เขียนผิดเป็น	ชอบ
ชาติ	เขียนผิดเป็น	ชาติ
ช่วย	เขียนผิดเป็น	ช่วย
ซ้ำ	เขียนผิดเป็น	ซ้ำ
ประชาชน	เขียนผิดเป็น	ประชาชน
ชำระ	เขียนผิดเป็น	ชำระ
โชคดี	เขียนผิดเป็น	โชคดี

- เขียน ซ แทน ซ ในคำต่อไปนี้

ชื่อสัตย์	เขียนผิดเป็น	ชื่อสัตย์
ชื่อ	เขียนผิดเป็น	ชื่อ

ซ้าย	เขียนผิดเป็น	ซ้าย
- เขียน ข แทน ช ในคำต่อไปนี้		
ใช้	เขียนผิดเป็น	ใช้
ชอบ	เขียนผิดเป็น	ชอบ
ขาว	เขียนผิดเป็น	ขาว
ช่วย	เขียนผิดเป็น	ช่วย
เข้า	เขียนผิดเป็น	เข้า
- เขียน ช แทน ข ในคำต่อไปนี้		
ขนาด	เขียนผิดเป็น	ขนาด
ขยาย	เขียนผิดเป็น	ขยาย
ขับ	เขียนผิดเป็น	ขับ
เขียน	เขียนผิดเป็น	เขียน
ขัดแย้ง	เขียนผิดเป็น	ขัดแย้ง
- เขียน ต แทน ด ในคำต่อไปนี้		
ดิฉัน	เขียนผิดเป็น	ดิฉัน
ดูแล	เขียนผิดเป็น	ดูแล
เดี่ยว	เขียนผิดเป็น	เดี่ยว
ดังกล่าว	เขียนผิดเป็น	ดังกล่าว
ด้วย	เขียนผิดเป็น	ด้วย
สัปดาห์	เขียนผิดเป็น	สัปดาห์
ด้าน	เขียนผิดเป็น	ด้าน
ตั้งนั้น	เขียนผิดเป็น	ตั้งนั้น
ดีมาก	เขียนผิดเป็น	ดีมาก
ดื่ม	เขียนผิดเป็น	ดื่ม
ดอกไม้	เขียนผิดเป็น	ดอกไม้
- เขียน ด แทน ต ในคำต่อไปนี้		
แต่	เขียนผิดเป็น	แต่
ตั้งแต่	เขียนผิดเป็น	ตั้งแต่
ติดตาม	เขียนผิดเป็น	ติดตาม
- เขียน ค แทน ด ในคำต่อไปนี้		
ด้วย	เขียนผิดเป็น	ด้วย
เด็ก	เขียนผิดเป็น	เด็ก
- เขียน ด แทน ค ในคำต่อไปนี้		
คะ	เขียนผิดเป็น	คะ
โคน	เขียนผิดเป็น	โคน
คน	เขียนผิดเป็น	คน

คอย	เขียนผิดเป็น	ดอย
ค้นหา	เขียนผิดเป็น	ค้นหา
ความรู้	เขียนผิดเป็น	ความรู้
บุคคล	เขียนผิดเป็น	บุคคล
- เขียน ต แทน ค	ในคำต่อไปนี้	
คิด	เขียนผิดเป็น	ติด
ความ	เขียนผิดเป็น	ตวาม
คน	เขียนผิดเป็น	ตุน
คำ	เขียนผิดเป็น	คำ
- เขียน ค แทน ต	ในคำต่อไปนี้	
ต้องการ	เขียนผิดเป็น	ค้องการ
ตาม	เขียนผิดเป็น	ความ
คำตอบ	เขียนผิดเป็น	คําคอบ
ตัวเอง	เขียนผิดเป็น	คัวเอง
ตน	เขียนผิดเป็น	คุน
- เขียน ป แทน บ ในคำต่อไปนี้		
บ้าน	เขียนผิดเป็น	บ้าน
บางนา	เขียนผิดเป็น	ปานงา
บุคคล	เขียนผิดเป็น	บุคคล
ปัจจุบัน	เขียนผิดเป็น	ปัจจุบัน
กระบี่	เขียนผิดเป็น	กระบี่
- เขียน บ แทน ป ในคำต่อไปนี้		
ปัญหา	เขียนผิดเป็น	ปัญหา
ปรับ	เขียนผิดเป็น	ปรับ
ปัจจุบัน	เขียนผิดเป็น	ปัจจุบัน
- เขียน ผ แทน พ ในคำต่อไปนี้		
แฟน	เขียนผิดเป็น	แฟน
ฟัน	เขียนผิดเป็น	ฟัน
ฟัง	เขียนผิดเป็น	ฟัง
- เขียน ผ แทน พ ในคำต่อไปนี้		
พวกเรา	เขียนผิดเป็น	พวกเรา
พื้นที่	เขียนผิดเป็น	พื้นที่
แพ้	เขียนผิดเป็น	แพ้
พักผ่อน	เขียนผิดเป็น	พักผ่อน

- เขียน พ แทน ผ ในคำต่อไปนี้
ผู้ชาย	เขียนผิดเป็น	ผู้ชาย
ผลิต	เขียนผิดเป็น	ผลิต
- เขียน ถ แทน ก ในคำต่อไปนี้
ภาษาไทย	เขียนผิดเป็น	ภาษาไทย
ประเภท	เขียนผิดเป็น	ประเภท
ภาพ	เขียนผิดเป็น	ภาพ
- เขียน ก แทน ก ในคำต่อไปนี้
ภาค	เขียนผิดเป็น	ภาค
ภูมิภาค	เขียนผิดเป็น	ภูมิภาค
- เขียน ส แทน ล ในคำต่อไปนี้
สำหรับ	เขียนผิดเป็น	สำหรับ
สบายใจ	เขียนผิดเป็น	สบายใจ
สำคัญ	เขียนผิดเป็น	สำคัญ
- เขียน น แทน ม ในคำต่อไปนี้
มาก	เขียนผิดเป็น	มาก
มันใจ	เขียนผิดเป็น	มันใจ
แม่	เขียนผิดเป็น	แม่
มกราคม	เขียนผิดเป็น	มกราคม
- เขียน ญ แทน ณ ในคำต่อไปนี้
คุณ	เขียนผิดเป็น	คุณ
- เขียน บ แทน ข ในคำต่อไปนี้
ขึ้น	เขียนผิดเป็น	ขึ้น
ขณะ	เขียนผิดเป็น	ขณะ
ขอบคุณ	เขียนผิดเป็น	ขอบคุณ
- เขียน ท แทน พ ในคำต่อไปนี้
พิมพ์	เขียนผิดเป็น	พิมพ์
- เขียน ท แทน ห ในคำต่อไปนี้
พาหนะ	เขียนผิดเป็น	พาหนะ
ผู้ใหญ่	เขียนผิดเป็น	ผู้ใหญ่

- เสียงพยัญชนะคล้ายกัน คือ การเขียนรูปพยัญชนะไม่ถูกต้อง เพราะมีเสียงเหมือนกันหรือใกล้เคียงกัน ดังนี้

- เขียน ค แทน ข ในคำต่อไปนี้

ขึ้น	เขียนผิดเป็น	ขึ้น
------	--------------	------
- เขียน ศ แทน ซ ในคำต่อไปนี้

ปรึกษา	เขียนผิดเป็น	ปรึกษา
ศึกษา	เขียนผิดเป็น	ศึกษา
- เขียน ศ แทน ส ในคำต่อไปนี้

รู้สึก	เขียนผิดเป็น	รู้สึก
โอกาส	เขียนผิดเป็น	โอกาส
- เขียน ธ แทน ถ ในคำต่อไปนี้

สถานที่	เขียนผิดเป็น	สถานที่
ถนัด	เขียนผิดเป็น	ถนัด
- เขียน พ แทน ภ ในคำต่อไปนี้

ประสิทธิภาพ	เขียนผิดเป็น	ประสิทธิภาพ
ภาระ	เขียนผิดเป็น	ภาระ

- เขียนพยัญชนะผิดในลักษณะอื่น ๆ คือ การเขียนรูปพยัญชนะไม่ถูกต้อง โดยอาจเกิดจากสาเหตุอื่น เช่น การเขียนตามภาษาพูด เมื่อออกเสียงไม่ชัดจึงทำให้เขียนพยัญชนะผิด เกิดจากการเปิดดูเอกสารแล้วเขียนตาม เมื่อดูไม่ชัดก็ทำให้เขียนผิด หรือเกิดจากความไม่รอบคอบในการเขียน เป็นต้น ดังนี้

- เขียน ร แทน ล ในคำต่อไปนี้

เลี้ยง	เขียนผิดเป็น	เลี้ยง
ละเอียด	เขียนผิดเป็น	ละเอียด
ลดราคา	เขียนผิดเป็น	ลดราคา
- เขียน ล แทน ร ในคำต่อไปนี้

ระหว่าง	เขียนผิดเป็น	ระหว่าง
เรียบร้อย	เขียนผิดเป็น	เรียบร้อย
รักษา	เขียนผิดเป็น	รักษา
เรียน	เขียนผิดเป็น	เรียน
- เขียน ง แทน ร ในคำต่อไปนี้

อย่างไร	เขียนผิดเป็น	อย่างไร
---------	--------------	---------
- เขียน ข แทน ย ในคำต่อไปนี้

ยาว	เขียนผิดเป็น	ยาว
-----	--------------	-----
- เขียน ษ แทน ร ในคำต่อไปนี้

โทร	เขียนผิดเป็น	โทร
-----	--------------	-----

- เขียน ต แทน อ ในคำต่อไปนี้
ตัวเอง เขียนผิดเป็น ตัวตอง
- เขียน จ แทน อ ในคำต่อไปนี้
อาจารย์ เขียนผิดเป็น จาจารย์

ข) เขียนพยัญชนะต้นเดี่ยวขาด คือ การไม่เขียนพยัญชนะต้นในคำที่ควรเขียน ทำให้คำนั้นไม่ถูกต้องตามหลักการเขียนสะกดคำภาษาไทย ซึ่งอาจเกิดจากการไม่รู้คำศัพท์ หรือความเร่งรีบในการเขียน และอาจจะเกิดจากการไม่ได้ตรวจทานความถูกต้องก่อนส่งงาน เป็นต้น จากการศึกษาพบว่า นักศึกษาจีนไม่เขียนพยัญชนะต้นในคำที่ต้องเขียนเพียง 5 คำ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นคำที่มีหลายพยางค์และจะเกิดในพยัญชนะต้นของพยางค์หลัง ดังคำต่อไปนี้

วัฒนธรรม	เขียนผิดเป็น	วัฒนธรรม
วรรณยุกต์	เขียนผิดเป็น	วรรณุกต์
พิจารณา	เขียนผิดเป็น	พิจารณา
ประวัติศาสตร์	เขียนผิดเป็น	ประวัติศาสตร์
ทวีปเอเชีย	เขียนผิดเป็น	วีปเอเชีย

ค) เขียนพยัญชนะต้นเดี่ยวเกิน คือ การเขียนพยัญชนะเพิ่มในตำแหน่งพยัญชนะต้น ทำให้คำนั้นไม่มีความหมาย และบางคำมีความหมายผิดไปจากเดิม จากการศึกษาพบว่า นักศึกษาจีนเขียนพยัญชนะต้นเดี่ยวเกิน 2 ลักษณะ ได้แก่ เขียนพยัญชนะเกินหน้าพยัญชนะต้น และเขียนพยัญชนะเกินหลังพยัญชนะต้น ดังรายละเอียดต่อไปนี้

- **เขียนพยัญชนะเกินหน้าพยัญชนะต้น** ทำให้คำมีลักษณะเหมือนอักษรนำ ในคำต่อไปนี้

ไว้	เขียนผิดเป็น	ไหว้
ยาก	เขียนผิดเป็น	ฮยาก
ยาว	เขียนผิดเป็น	ฮยาว
น้อย	เขียนผิดเป็น	หน้อย
สำรวจ	เขียนผิดเป็น	สำรวจ
ตำรวจ	เขียนผิดเป็น	ตำรวจ
วุ่นวาย	เขียนผิดเป็น	หวุ่นวาย

- **เขียนพยัญชนะเกินหลังพยัญชนะต้น** ทำให้คำมีลักษณะเหมือนคำควบกล้ำ ในคำต่อไปนี้

กางเกง	เขียนผิดเป็น	กลางเกง
ติดตาม	เขียนผิดเป็น	ติดตราม

จากการศึกษาการเขียนผิดที่พยัญชนะต้นเดี่ยว สรุปได้ว่า นักศึกษาจีนเขียนคำผิดที่พยัญชนะต้นเดี่ยว 3 ลักษณะ คือ เขียนรูปพยัญชนะต้นเดี่ยวผิด เขียนพยัญชนะต้นเดี่ยวขาด และเขียนพยัญชนะต้นเดี่ยวเกิน

การเขียนรูปพยัญชนะต้นเดี่ยวผิดพบว่า นักศึกษาจีนเขียนพยัญชนะต้นเดี่ยวผิด เนื่องจาก รูปพยัญชนะบางตัวเขียนคล้ายกัน เสียงพยัญชนะบางเสียงออกเสียงคล้ายกัน และเขียนผิดในลักษณะอื่น ๆ โดยข้อผิดพลาดดังกล่าว ทำให้คำไม่มีความหมาย หรือบางคำมีความหมายแต่ความหมายคลาดเคลื่อนไปจากคำที่ต้องการสื่อสาร

การเขียนพยัญชนะต้นเดี่ยวขาดพบว่า นักศึกษาจีนไม่เขียนพยัญชนะต้นในคำที่ควรเขียน ทำให้คำนั้นไม่ถูกต้องตามหลักการเขียนสะกดคำภาษาไทย โดยพบข้อผิดพลาดดังกล่าวจำนวนน้อย ส่วนใหญ่เป็นคำที่มีหลายพยางค์ ปัญหาดังกล่าวนี้อาจจะพบจำนวนน้อย แต่ทำให้คำนั้นไม่มีความหมาย ซึ่งอาจทำให้ผู้อ่านสับสนได้

การเขียนพยัญชนะต้นเดี่ยวเกินพบว่า นักศึกษาเขียนผิดโดยเขียนพยัญชนะต้นเดี่ยวเพิ่มอีกหนึ่งตัว ในตำแหน่งหน้าและหลังพยัญชนะต้น จนทำให้คำมีลักษณะคล้ายอักษรนำหรืออักษรควบ ซึ่งข้อผิดพลาดดังกล่าวทำให้บางคำไม่มีความหมาย และบางคำมีความหมายคลาดเคลื่อน

4.1.2.2.1.2 พยัญชนะต้นประสม

พยัญชนะต้นประสม คือ พยัญชนะต้นที่มีตั้งแต่ 2 รูปขึ้นไปเรียงกันอยู่ในตำแหน่งต้นพยางค์หรือต้นคำ มี 2 ชนิด คือ อักษรนำและอักษรควบ จากการวิเคราะห์พบว่า นักศึกษาจีนเขียนพยัญชนะต้นประสมไม่ถูกต้อง โดยเขียนคำที่มีพยัญชนะต้นสองตัว และออกเสียงในลักษณะอักษรควบแท้ ควบไม่แท้ และอักษรนำ ลักษณะใดลักษณะหนึ่งผิดไปจากหลักการเขียนสะกดคำในภาษาไทย แบ่งเป็น 2 ลักษณะคือ เขียนพยัญชนะประสมผิด และเขียนพยัญชนะประสมขาด ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1) **เขียนพยัญชนะต้นประสมผิด** คือ การเขียนพยัญชนะต้นประสมตัวใดตัวหนึ่งไม่ถูกต้อง โดยเขียนพยัญชนะประสมตัวอื่นแทนพยัญชนะประสมที่ถูกต้องตามหลักการเขียนสะกดคำในภาษาไทย ดังรายละเอียดต่อไปนี้

- **เขียนพยัญชนะประสมที่เป็นอักษรนำผิด** จากการศึกษพบว่า นักศึกษาจีนเขียนพยัญชนะประสมที่เป็นอักษรนำผิด 1 ลักษณะ คือเขียนอักษรตามผิด ซึ่งการเขียนผิดดังกล่าวทำให้คำมีความหมายคลาดเคลื่อน และบางคำไม่สื่อความหมาย ดังตัวอย่างคำต่อไปนี้

- เขียน หน แทน หม ในคำต่อไปนี้

ไหม	เขียนผิดเป็น	<u>ไหน</u>
หมุน	เขียนผิดเป็น	<u>หนุน</u>
เป้าหมาย	เขียนผิดเป็น	<u>เป้าหนาย</u>
หมอ	เขียนผิดเป็น	<u>หนอ</u>
- เขียน หม แทน หล ในคำต่อไปนี้

หลาย	เขียนผิดเป็น	<u>หมาย</u>
หลุด	เขียนผิดเป็น	<u>หลุด</u>
- เขียน หม แทน หน ในคำต่อไปนี้

ไหน	เขียนผิดเป็น	<u>ไหม</u>
-----	--------------	------------

- เขียน หล แทน หน ในคำต่อไปนี้

หนา	เขียนผิดเป็น	<u>หลา</u>
หน้อย	เขียนผิดเป็น	<u>หล้อย</u>
- เขียน หล แทน หร ในคำต่อไปนี้

สำหรับ	เขียนผิดเป็น	<u>สำหลับ</u>
--------	--------------	---------------
- เขียน หร แทน หล ในคำต่อไปนี้

หลาย	เขียนผิดเป็น	<u>หฺราย</u>
หล่อ	เขียนผิดเป็น	<u>หฺร่อ</u>

- **เขียนพยัญชนะประสมที่เป็นอักษรควบผิต** จากการศึกษาพบว่า นักศึกษาจีนเขียนพยัญชนะประสมที่เป็นอักษรควบผิต 2 ลักษณะ ได้แก่ เขียนอักษรควบตัวหน้าผิต และเขียนอักษรควบตัวหลังผิต ซึ่งการเขียนผิตดังกล่าวทำให้คำมีความหมายคลาดเคลื่อน และบางคำไม่สื่อความหมาย ดังรายละเอียดต่อไปนี้

- **เขียนอักษรควบตัวหน้าผิต** ดังนี้

- เขียน ตร แทน ตร ในคำต่อไปนี้

ตรวจ	เขียนผิดเป็น	<u>ตรวจ</u>
ตรง	เขียนผิดเป็น	<u>ตรง</u>
ตรา	เขียนผิดเป็น	<u>ตรา</u>
- เขียน บร แทน พร ในคำต่อไปนี้

ประชุม	เขียนผิดเป็น	<u>ประชุม</u>
ปรับ	เขียนผิดเป็น	<u>ปรับ</u>
ปรับปรุง	เขียนผิดเป็น	<u>ปรับปรุง</u>

- **เขียนอักษรควบตัวหลังผิต** ดังนี้

- เขียน ตร แทน ตล ในคำต่อไปนี้

ตลาดน้ำ	เขียนผิดเป็น	<u>ตราดน้ำ</u>
---------	--------------	----------------
- เขียน คร แทน คล ในคำต่อไปนี้

คลุม	เขียนผิดเป็น	<u>क्रम</u>
------	--------------	-------------
- เขียน คล แทน คร ในคำต่อไปนี้

ครบ	เขียนผิดเป็น	<u>คลับ</u>
เครื่อง	เขียนผิดเป็น	<u>เคื่อง</u>
ใคร	เขียนผิดเป็น	<u>ไคล</u>
- เขียน พร แทน ปล ในคำต่อไปนี้

เปลี่ยน	เขียนผิดเป็น	<u>เป็ี่ยน</u>
เปล้า	เขียนผิดเป็น	<u>เปร้า</u>
ปล่อย	เขียนผิดเป็น	<u>ปร่อย</u>
เปลี่ยนแปลง	เขียนผิดเป็น	<u>เป็ี่ยนแปลง</u>

- เขียน พล แทน พร ในคำว่า

ปรุง	เขียนผิดเป็น	<u>ปลุง</u>
ปรับ	เขียนผิดเป็น	<u>ปลับ</u>
- เขียน กร แทน กล ในคำต่อไปนี้

กลับ	เขียนผิดเป็น	<u>กรับ</u>
ใกล้	เขียนผิดเป็น	<u>ไกร้</u>
- เขียน กล แทน กว ในคำต่อไปนี้

กว้าง	เขียนผิดเป็น	<u>กล้าง</u>
-------	--------------	--------------

2) เขียนพยัญชนะต้นประสมขาต คือ การเขียนพยัญชนะต้นประสมตัวใดตัวหนึ่งขาดไป โดยเขียนพยัญชนะต้นเพียงตัวเดียวแทนการเขียนพยัญชนะต้น 2 ตัว ทำให้ความหมายเปลี่ยนไปหรือไม่สื่อความหมาย จากการศึกษาพบว่า นักศึกษาเขียนพยัญชนะต้นประสมขาตมี 2 ลักษณะ คือ พยัญชนะต้นประสมตัวหน้าขาดและพยัญชนะต้นประสมตัวหลังขาด ดังรายละเอียดต่อไปนี้

- เขียนพยัญชนะต้นประสมตัวหน้าขาด

- เขียน ว แทน หว ในคำต่อไปนี้

ไขหวัด	เขียนผิดเป็น	<u>ไขวัด</u>
คาคหว้าง	เขียนผิดเป็น	<u>คาควัง</u>
- เขียน ย แทน หย ในคำต่อไปนี้

หยุด	เขียนผิดเป็น	<u>ยุต</u>
------	--------------	------------
- เขียน ย แทน อย ในคำต่อไปนี้

อยาก	เขียนผิดเป็น	<u>ยาก</u>
อย่า	เขียนผิดเป็น	<u>ย่า</u>
- เขียน ร แทน หร ในคำต่อไปนี้

หรือ	เขียนผิดเป็น	<u>รือ</u>
หรือก	เขียนผิดเป็น	<u>รอก</u>
เท่าไร่	เขียนผิดเป็น	<u>เท่าไร</u>
- เขียน ล แทน หล ในคำต่อไปนี้

หลาย	เขียนผิดเป็น	<u>ลาย</u>
กลับ	เขียนผิดเป็น	<u>ลับ</u>
- เขียน ม แทน หม ในคำต่อไปนี้

ไหม	เขียนผิดเป็น	<u>ไม</u>
เครื่องมือ	เขียนผิดเป็น	<u>เครื่องมือ</u>
เหมือน	เขียนผิดเป็น	<u>เมื่อน</u>

- เขียนพยัญชนะต้นประสมตัวหลังขาด

- เขียน ก แทน กล ในคำต่อไปนี้

กลับ เขียนผิดเป็น กับ

กลุ่ม เขียนผิดเป็น กุ่ม

ไกล เขียนผิดเป็น โไก

- เขียน ค แทน คว ในคำต่อไปนี้

ความรัก เขียนผิดเป็น ความรัก

- เขียน ค แทน คร ในคำต่อไปนี้

วิเคราะห์ เขียนผิดเป็น วิเคาะห์

จากการวิเคราะห์การเขียนพยัญชนะต้นประสมสรุปได้ว่า นักศึกษาจีนเขียนพยัญชนะต้นประสมผิด 2 ลักษณะ คือ เขียนพยัญชนะต้นประสมผิด และเขียนพยัญชนะต้นประสมขาด

การเขียนพยัญชนะต้นประสมผิด คือ การเขียนพยัญชนะต้นตัวอื่นแทนตัวที่ถูกต้อง เช่น เขียน หน เป็น หม เขียน ปร เป็น บร เขียน คล เป็น คร เขียน ตร เป็น ดร เป็นต้น โดยพบ 2 ลักษณะ คือ การเขียนพยัญชนะต้นประสมที่เป็นอักษรนำผิดและอักษรควบผิด

การเขียนพยัญชนะต้นประสมขาด คือ เขียนพยัญชนะเพียงตัวเดียวแทนการเขียนพยัญชนะ 2 ตัว โดยเขียนผิด 2 ลักษณะคือ 1) การเขียนพยัญชนะประสมตัวหน้าขาด เช่น เขียน อย เป็น ย เขียน หว เป็น ว เป็นต้น และ 2) เขียนพยัญชนะประสมตัวหลังขาด เช่น เขียน กล เป็น ก เขียน คว เป็น ค เป็นต้น การเขียนพยัญชนะต้นประสมผิดดังกล่าวนี้ทำให้คำบางคำมีความหมายเปลี่ยนไป และคำบางคำไม่มีความหมาย

4.1.2.2.2 พยัญชนะท้าย

พยัญชนะท้าย คือ พยัญชนะที่อยู่หลังเสียงสระ โดยพยัญชนะท้ายหรือตัวสะกดมี 8 มาตรา (ไม่รวมแม่ ก.กา) จากการศึกษพบว่า นักศึกษาเขียนพยัญชนะท้ายหรือตัวสะกดไม่ถูกต้องตามหลักการเขียนคำภาษาไทย 3 ลักษณะ คือ เขียนรูปพยัญชนะท้ายผิด เขียนพยัญชนะท้ายขาด และเขียนพยัญชนะท้ายเกิน ดังนี้

4.1.2.2.2.1 เขียนรูปพยัญชนะท้ายผิด คือ การเขียนรูปพยัญชนะท้ายในมาตราต่าง ๆ 8 มาตรา คือ แม่กต แม่กบ แม่กก แม่กง แม่กน แม่กม แม่เกย และแม่เกอว ไม่ถูกต้อง จากการศึกษพบว่า นักศึกษาเขียนพยัญชนะท้ายไม่ถูกต้อง 4 ลักษณะ ได้แก่ เขียนรูปพยัญชนะท้ายผิด ลดรูปสระในพยัญชนะท้าย เพิ่มรูปสระในพยัญชนะท้าย ลดรูปพยัญชนะในพยัญชนะท้าย ดังนี้

1) เขียนรูปพยัญชนะท้ายผิด จากการวิเคราะห์พบว่า นักศึกษาเขียนรูปพยัญชนะท้ายผิด 2 แบบ คือ ใช้รูปพยัญชนะท้ายผิด แต่ออกเสียงตรงมาตรา และใช้รูปพยัญชนะท้ายผิด แต่ออกเสียงไม่ตรงมาตรา ดังนี้

- เขียนรูปพยัญชนะท้ายผิด แต่ออกเสียงตรงมาตรา ดังนี้

- มาตราตัวสะกดแม่ กน

เชิญ	เขียนผิดเป็น	เชิญ
ปัญหา	เขียนผิดเป็น	ปัญหา
บันเทิง	เขียนผิดเป็น	บรรเทิง
คุณ	เขียนผิดเป็น	คุณ

- มาตราตัวสะกด แม่ กต

ผลิต	เขียนผิดเป็น	ผลิต
กระตาด	เขียนผิดเป็น	กระตาด
ผักกาด	เขียนผิดเป็น	ผักกาด
รส	เขียนผิดเป็น	รด
พุทธ	เขียนผิดเป็น	พุทธ
รัชกาล	เขียนผิดเป็น	รัชกาล
โอกาส	เขียนผิดเป็น	โอกาส
พัฒนา	เขียนผิดเป็น	พัฒนา
อนุญาต	เขียนผิดเป็น	อนุญาต
สุด	เขียนผิดเป็น	สุด

- มาตราตัวสะกด แม่ กก

เลข	เขียนผิดเป็น	เลข
สุก	เขียนผิดเป็น	สุช
โชคดี	เขียนผิดเป็น	โชคดี

- เขียนรูปพยัญชนะท้ายผิด แต่ออกเสียงไม่ตรงมาตรา ดังนี้

- มาตราตัวสะกดแม่ กน

เขียน	เขียนผิดเป็น	เขียน
ลงทุน	เขียนผิดเป็น	ลงทุน
สินค้า	เขียนผิดเป็น	สินค้า
มันใจ	เขียนผิดเป็น	มันใจ
สนุกสนาน	เขียนผิดเป็น	สนุกสนาม
สำคัญ	เขียนผิดเป็น	สำคัญ
สั่งสอน	เขียนผิดเป็น	สั่งสอน
หัวหิน	เขียนผิดเป็น	หัวหิม
ซ้อน	เขียนผิดเป็น	ซ้อน
เพื่อน	เขียนผิดเป็น	เพื่อน
เคลื่อนย้าย	เขียนผิดเป็น	เคลื่อนย้าย
ส่วนใหญ่	เขียนผิดเป็น	ส่วนใหญ่
ดิฉัน	เขียนผิดเป็น	ดิฉัน

- มาตราตัวสะกด แม่ กด

ผู้จัดการ	เขียนผิดเป็น	ผู้จัดการ
ชาติ	เขียนผิดเป็น	ชาติ
ชนิด	เขียนผิดเป็น	ชนิด
สุดท้าย	เขียนผิดเป็น	สุดท้าย
ประเทศ	เขียนผิดเป็น	ประเทศ
สมุด	เขียนผิดเป็น	สมุด

- มาตราตัวสะกด แม่ กก

รู้จัก	เขียนผิดเป็น	รู้จัก
โรค	เขียนผิดเป็น	โรค
ภาค	เขียนผิดเป็น	ภาค

- มาตราตัวสะกด แม่ กง

บ้าง	เขียนผิดเป็น	บ้าง
จริงใจ	เขียนผิดเป็น	จริงใจ
เพิ่ง	เขียนผิดเป็น	เพิ่ง
เรื่อง	เขียนผิดเป็น	เรื่อง

- มาตราตัวสะกด แม่ กม

ไอศกรีม	เขียนผิดเป็น	ไอศกรีย
สวยงาม	เขียนผิดเป็น	สวยงาม
แฟ้ม	เขียนผิดเป็น	แฟ้น
เพิ่ม	เขียนผิดเป็น	เพ็ง
ถาม	เขียนผิดเป็น	ถาน
หอม	เขียนผิดเป็น	เทอบ

- มาตราตัวสะกด แม่ กบ

สับสน	เขียนผิดเป็น	สัสน
ครอบครัว	เขียนผิดเป็น	ครอบครัว
ครบ	เขียนผิดเป็น	ครอ
ภาพ	เขียนผิดเป็น	ภาค

- มาตราตัวสะกด แม่ เกย

หมายถึง	เขียนผิดเป็น	หมายถึง
นิสัย	เขียนผิดเป็น	นีสั
เคย	เขียนผิดเป็น	เคง
รายได้	เขียนผิดเป็น	รานใต้

2) เขียนลดรูปสระในพยัญชนะท้าย ในคำต่อไปนี้

ชาติ	เขียนผิดเป็น	ชาติ
ญาติ	เขียนผิดเป็น	ญาติ
ประวัติ	เขียนผิดเป็น	ประวัติ
สาเหตุ	เขียนผิดเป็น	สาเหตุ

3) เขียนเพิ่มรูปสระในพยัญชนะท้าย ในคำต่อไปนี้

อนุญาต	เขียนผิดเป็น	อนุญาต
--------	--------------	--------

4) เขียนลดรูปพยัญชนะในพยัญชนะท้าย ในคำต่อไปนี้

สมัคร	เขียนผิดเป็น	สมัคร
สามารถ	เขียนผิดเป็น	สามารถ
บัตร	เขียนผิดเป็น	บัตร

4.1.2.2.2.2 เขียนพยัญชนะท้ายขาด จากการวิเคราะห์พบว่า นักศึกษาไม่เขียนพยัญชนะท้ายในมาตราต่าง ๆ ในคำที่ต้องเขียน ทำให้ไม่สามารถสื่อความหมายได้หรือความหมายของคำผิดไป โดยนักศึกษาเขียนพยัญชนะท้ายขาดทั้งหมด 6 มาตรา คือ แม่กน แม่กง แม่กก แม่กต แม่กบ และแม่เกย คำที่นักศึกษาเขียนพยัญชนะท้ายขาดมีดังนี้

1) พยัญชนะท้ายมาตราแม่ กน ในคำต่อไปนี้

ซับซ้อ	เขียนผิดเป็น	ซับซ้อ
วันนี้	เขียนผิดเป็น	วันนี้
สนุกสนาน	เขียนผิดเป็น	สนุกสนา
สะพาน	เขียนผิดเป็น	สะพาน
ร้านค้า	เขียนผิดเป็น	ร้านค้า
ตอนนี้	เขียนผิดเป็น	ตอนนี้
บุญคุณ	เขียนผิดเป็น	บุญคุณ
พยัญชนะ	เขียนผิดเป็น	พยัญชนะ
คุณ	เขียนผิดเป็น	คุณ
เหมือน	เขียนผิดเป็น	เหมือน

2) พยัญชนะท้ายมาตราแม่ กง ในคำต่อไปนี้

รุ่งเรือง	เขียนผิดเป็น	รุ่งเรือง
กลางวัน	เขียนผิดเป็น	กลางวัน
ทั้ง	เขียนผิดเป็น	ทั้ง
อย่าง	เขียนผิดเป็น	อย่าง
ต่าง	เขียนผิดเป็น	ต่าง
ร่างกาย	เขียนผิดเป็น	ร่างกาย
พรั่งนี้	เขียนผิดเป็น	พรั่งนี้
ขนมปัง	เขียนผิดเป็น	ขนมปัง

3) พยัญชนะท้ายมาตราแม่ กก ในคำต่อไปนี้

จาก	เขียนผิดเป็น	จา
สมาชิก	เขียนผิดเป็น	สมาชิ
น่ารัก	เขียนผิดเป็น	น่ารัก
สนุก	เขียนผิดเป็น	สนุ
เลขที่	เขียนผิดเป็น	เลขที่

4) พยัญชนะท้ายมาตราแม่ กต ในคำต่อไปนี้

อิทธิพล	เขียนผิดเป็น	อิธิพล
ปัจจุบัน	เขียนผิดเป็น	ปัจจุบัน
ผู้จัดการ	เขียนผิดเป็น	ผู้จัการ
ชนิด	เขียนผิดเป็น	ชนิ

5) พยัญชนะท้ายมาตราแม่ กบ ในคำต่อไปนี้

ขอบคุณ	เขียนผิดเป็น	ขอคุณ
--------	--------------	-------

6) พยัญชนะท้ายมาตราแม่ เกย ในคำต่อไปนี้

เรื่อย	เขียนผิดเป็น	เรือ
--------	--------------	------

4.1.2.2.2.3 เขียนพยัญชนะท้ายเกิน คือการเขียนพยัญชนะท้ายเกินเข้ามา ในคำที่ไม่จำเป็นต้องเขียน จากการวิเคราะห์พบว่า นักศึกษาจีนเขียนพยัญชนะท้ายเกิน จำนวน 5 มาตรา ได้แก่ แม่กง แม่กน แม่กต แม่กม และแม่กก ดังนี้

1) พยัญชนะท้ายมาตราแม่ กง ในคำต่อไปนี้

เสีย	เขียนผิดเป็น	เสียง
ช้า	เขียนผิดเป็น	ช้าง
สินค้า	เขียนผิดเป็น	สินค้ำง
เปลี่ยนแปลง	เขียนผิดเป็น	เปลี่ยนแปลงง
ชื่อเสียง	เขียนผิดเป็น	ชื่อเสียงง
ว่า	เขียนผิดเป็น	ว่าง
แพ้	เขียนผิดเป็น	แพ้ง
ดินสอ	เขียนผิดเป็น	ดินสอง

2) พยัญชนะท้ายมาตราแม่ กน ในคำต่อไปนี้

การ์นต์	เขียนผิดเป็น	การรันต์
เพื่อน	เขียนผิดเป็น	เพื่อน
เปลี่ยน	เขียนผิดเป็น	เปลี่ยนน
สถาบัน	เขียนผิดเป็น	สถานบัน
นาฬิกา	เขียนผิดเป็น	นาฬิกาน

3) พยัญชนะท้ายมาตราแม่ กต ในคำต่อไปนี้

ความผิด เขียนผิดเป็น ความผิดด
ก่อสร้าง เขียนผิดเป็น ก่อดสร้าง

4) พยัญชนะท้ายมาตราแม่ กก ในคำต่อไปนี้

หรือ เขียนผิดเป็น หรือก

5) พยัญชนะท้ายมาตราแม่ กม ในคำต่อไปนี้

ธรรมดา เขียนผิดเป็น ธรรมดา

จากการวิเคราะห์การเขียนพยัญชนะท้ายผิด สรุปได้ว่า นักศึกษาจีนเขียนพยัญชนะท้ายผิด 3 ลักษณะคือ เขียนรูปพยัญชนะท้ายผิด เขียนพยัญชนะท้ายขาด และเขียนพยัญชนะท้ายเกิน ดังนี้

การเขียนรูปพยัญชนะท้ายผิด จากการศึกษาพบว่า นักศึกษาเขียนพยัญชนะท้ายไม่ถูกต้อง 4 ลักษณะ ได้แก่ 1) เขียนรูปพยัญชนะท้ายผิด คือการเขียนรูปพยัญชนะท้ายผิด แต่ออกเสียงตรงมาตรา การเขียนรูปพยัญชนะท้ายผิด แต่ออกเสียงไม่ตรงมาตรา 2) ลดรูปสระในพยัญชนะท้าย 3) เพิ่มรูปสระในพยัญชนะท้าย 4) ลดรูปพยัญชนะในพยัญชนะท้าย

การเขียนพยัญชนะท้ายขาด พบว่า นักศึกษาไม่เขียนพยัญชนะท้ายมาตราต่าง ๆ ในคำที่ต้องเขียนทั้งหมด 6 มาตรา คือ แม่กน แม่กง แม่กก แม่กต แม่กบ และแม่เกย และไม่ปรากฏคำที่เขียนพยัญชนะท้ายมาตราตัวสะกดแม่ เกอว และ แม่ กม ขาด

การเขียนพยัญชนะท้ายเกิน พบว่า นักศึกษาเขียนพยัญชนะท้ายเกินเข้ามาในคำที่ไม่จำเป็นต้องเขียนเพียง 5 มาตรา ได้แก่ แม่กง แม่กน แม่กต แม่กก และแม่กม

ทั้งนี้สาเหตุมาจากการออกเสียงพยัญชนะท้ายผิด เมื่อเขียนจึงเขียนตามเสียงที่ออกเสียง หรืออาจเกิดจากความเร่งรีบในการส่งงานทำให้ขาดความรอบคอบในการเขียน อีกทั้งยังเกิดจากรูปพยัญชนะไทยบางตัวเขียนคล้าย ๆ กันทำให้นักศึกษาสับสน

4.1.2.3 การเขียนวรรณยุกต์ผิด

วรรณยุกต์ คือ เครื่องหมายบอกระดับของเสียง โดยจะวางอยู่บนพยัญชนะต้นของคำ หากคำนั้นมีพยัญชนะประสมวรรณยุกต์จะวางอยู่ที่พยัญชนะต้นตัวหลัง จากการศึกษาพบว่า นักศึกษาจีนเขียนวรรณยุกต์ไม่ถูกต้องตามหลักการเขียนคำภาษาไทย 3 ลักษณะ คือ เขียนวรรณยุกต์ผิด เขียนวรรณยุกต์ขาด และเขียนวรรณยุกต์เกิน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

4.1.2.3.1 เขียนวรรณยุกต์ผิด จากการศึกษาพบว่า นักศึกษาเขียนวรรณยุกต์ผิด 3 ลักษณะ คือ เขียนรูปวรรณยุกต์ผิด วางวรรณยุกต์ผิดตำแหน่ง และใช้สระแทนรูปวรรณยุกต์ ดังนี้

4.1.2.3.1.1 เขียนรูปวรรณยุกต์ผิด จากการศึกษาพบว่า นักศึกษาจีนเขียนรูปวรรณยุกต์ผิดโดยเขียนวรรณยุกต์รูปอื่นแทนรูปวรรณยุกต์ที่ถูกต้อง ดังนี้

1) เขียนผิดโดยใช้วรรณยุกต์โทแทนวรรณยุกต์เอกในคำต่อไปนี้

ใช้ เขียนผิดเป็น ใช้
อ่าน เขียนผิดเป็น อ่าน
ข้าว เขียนผิดเป็น ข้าว

เพื่อ	เขียนผิดเป็น	เพื่อ
ย่านการค้า	เขียนผิดเป็น	ย่านการค้า
ห่าง	เขียนผิดเป็น	ห่าง
ระหว่าง	เขียนผิดเป็น	ระหว่าง

2) เขียนผิดโดยใช้วรรณยุกต์เอกแทนวรรณยุกต์โทในคำต่อไปนี้

ข้าว	เขียนผิดเป็น	ข้าว
เชื้อ	เขียนผิดเป็น	เชื้อ
แม่, แม่ว่า	เขียนผิดเป็น	แม่, แม่ว่า
พ่อค้า	เขียนผิดเป็น	พ่อค้า
สินค้า	เขียนผิดเป็น	สินค้า
บางครั้ง	เขียนผิดเป็น	บางครั้ง

ค) เขียนผิดโดยใช้รูปวรรณยุกต์เอกแทนวรรณยุกต์จัตวา ในคำ

ต่อไปนี้

อ้อ	เขียนผิดเป็น	อ้อ
-----	--------------	-----

4.1.2.3.1.2 วางวรรณยุกต์ผิดตำแหน่ง คือ การเขียนรูปวรรณยุกต์ไว้ใน

ตำแหน่งของพยัญชนะไม่ถูกต้อง จากการศึกษาพบว่า นักศึกษาเขียนรูปวรรณยุกต์ไม่ถูกต้อง 3 ลักษณะ คือ วางไว้ที่พยัญชนะตัวแรกของคำควบกล้ำหรืออักษรนำ วางไว้ที่สระที่อยู่ในตำแหน่งหลังพยัญชนะต้น และวางไว้ที่ตำแหน่งพยัญชนะท้าย ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1) วางไว้ที่พยัญชนะตัวแรกของคำควบกล้ำหรืออักษรนำ

สร้อย	เขียนผิดเป็น	สร้อย
ไหว้	เขียนผิดเป็น	ไหว้
เศร้า	เขียนผิดเป็น	เศร้า
อยู่	เขียนผิดเป็น	อยู่
ใกล้	เขียนผิดเป็น	ใกล้
ใหญ่	เขียนผิดเป็น	ใหญ่
กลุ่ม	เขียนผิดเป็น	กลุ่ม

2) วางไว้ที่สระที่อยู่ในตำแหน่งหลังพยัญชนะต้น

ด้วย	เขียนผิดเป็น	ด้วย
ส่วน	เขียนผิดเป็น	ส่วน
ก่อน	เขียนผิดเป็น	ก่อน

3) วางไว้ที่ตำแหน่งพยัญชนะท้าย

อุ่น	เขียนผิดเป็น	อุ่น
บ้าน	เขียนผิดเป็น	บ้าน
สิ่ง	เขียนผิดเป็น	สิ่ง

4.1.2.3.1.3 เขียนสระแทนวรรณยุกต์ คือ การเขียนรูปวรรณยุกต์ผิด โดยใช้สระแทนรูปวรรณยุกต์ ส่วนใหญ่จะเป็นคำที่ใช้รูปวรรณยุกต์โทแต่นักศึกษาเขียนไม่หันอากาศ แทนซึ่งพบเพียง 3 คำ ต่อไปนี้

กว้างขวาง	เขียนผิดเป็น	กว้างขวาง
แล้ว	เขียนผิดเป็น	แล้ว
สินค้า	เขียนผิดเป็น	สินค้า

4.1.2.3.2 เขียนวรรณยุกต์ขาด คือ การไม่เขียนรูปวรรณยุกต์ในคำที่ต้องใช้ จากการศึกษพบว่า นักศึกษาจีนไม่เขียนรูปวรรณยุกต์เอก รูปวรรณยุกต์โทและรูปวรรณยุกต์จัตวา ในคำที่ต้องใช้ ส่วนรูปวรรณยุกต์ตรีไม่ปรากฏ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1) เขียนรูปวรรณยุกต์เอกขาด ในคำต่อไปนี้

ท่าน	เขียนผิดเป็น	ทาน
เที่ยว	เขียนผิดเป็น	เทียว
ไม่	เขียนผิดเป็น	ไม
แม่	เขียนผิดเป็น	แม
เมื่อ	เขียนผิดเป็น	เมือ
เรื่อง	เขียนผิดเป็น	เรื่อง
ง่าย	เขียนผิดเป็น	งาย
เพื่อ	เขียนผิดเป็น	เพือ
ที่	เขียนผิดเป็น	ที
ว่าง	เขียนผิดเป็น	วาง
วัง	เขียนผิดเป็น	วง
อย่าง	เขียนผิดเป็น	อยาง
สั่งสอน	เขียนผิดเป็น	สังสอน
ติดต่อ	เขียนผิดเป็น	ติดตอ
อยู่	เขียนผิดเป็น	อู
นั่น	เขียนผิดเป็น	นััน
พึงพา	เขียนผิดเป็น	พึ่งพา
ปล่อย	เขียนผิดเป็น	ปลอย
เปลี่ยน	เขียนผิดเป็น	เปลียน
ยุ่ง	เขียนผิดเป็น	ยุง
ล้าม	เขียนผิดเป็น	ลาม

2) เขียนรูปวรรณยุกต์โทขาด ในคำต่อไปนี้

ไฟฟ้า	เขียนผิดเป็น	ไฟ <u>ฟ</u> า
รู้	เขียนผิดเป็น	รู
บ้าง	เขียนผิดเป็น	บาง
นั่น	เขียนผิดเป็น	นััน

นี้	เขียนผิดเป็น	นี่
หัวข้อ	เขียนผิดเป็น	หัวขอ
เข้าใจ	เขียนผิดเป็น	เขาใจ
ชัดแจ้ง	เขียนผิดเป็น	ชัดแจง
น้ำใจ	เขียนผิดเป็น	นำใจ
เนื้อหา	เขียนผิดเป็น	เนื้อหา
ตั้งแต่	เขียนผิดเป็น	ตั้งแต่
ผู้ชาย	เขียนผิดเป็น	ผู้ชาย
ดอกไม้	เขียนผิดเป็น	ดอกไม้
ขึ้น	เขียนผิดเป็น	ชิน
แล้ว	เขียนผิดเป็น	แลว

3) เขียนรูปวรรณยุกต์จัตวาขาด ในคำต่อไปนี้

เดี่ยว	เขียนผิดเป็น	เดี่ยว
ก่ายเดี่ยว	เขียนผิดเป็น	กวยเดี่ยว
ตัว	เขียนผิดเป็น	ตัว

4.1.2.3.3 เขียนวรรณยุกต์เกิน คือ การเขียนรูปวรรณยุกต์เพิ่มในพยางค์หรือคำที่ไม่ต้องใช้ จากการศึกษาพบว่า นักศึกษาจีนเขียนวรรณยุกต์เกิน 3 รูป คือ วรรณยุกต์เอก วรรณยุกต์โทและวรรณยุกต์ตรี ดังนี้

1) เขียนรูปวรรณยุกต์เอกเกิน ในคำต่อไปนี้

สิ่งของ	เขียนผิดเป็น	สิ่งชอง
น่ารัก	เขียนผิดเป็น	น่ารัก
หรือ	เขียนผิดเป็น	หรือ
ประจำวัน	เขียนผิดเป็น	ประจำวัน
รวดเร็ว	เขียนผิดเป็น	รวดเร็ว
นะคะ	เขียนผิดเป็น	นะคะ
ฝาก	เขียนผิดเป็น	ฝาก
กอด	เขียนผิดเป็น	กอด
กระด่าช	เขียนผิดเป็น	กระด่าช
เหมือน	เขียนผิดเป็น	เหมือน
จาก	เขียนผิดเป็น	จาก
รายละเอียด	เขียนผิดเป็น	รายละเอียด
ถนน	เขียนผิดเป็น	ถนน
สะอาด	เขียนผิดเป็น	สะอาด
สกปรก	เขียนผิดเป็น	สกปรก
หยุด	เขียนผิดเป็น	หยุด
แน่นอน	เขียนผิดเป็น	แน่นอน

ขยัน	เขียนผิดเป็น	ขยัน
อยาก	เขียนผิดเป็น	อยาก
พูด	เขียนผิดเป็น	พูด

2) เขียนรูปวรรณยุกต์โทเกิน ในคำต่อไปนี้

แก้ไข	เขียนผิดเป็น	แก้ไข
บางครั้ง	เขียนผิดเป็น	บางครั้ง
พูด	เขียนผิดเป็น	พูด
สบาย	เขียนผิดเป็น	สบาย
ครอบครัว	เขียนผิดเป็น	ครอบครัว
ประชุม	เขียนผิดเป็น	ประชุม
สะอาด	เขียนผิดเป็น	สะอาด
ชีวิต	เขียนผิดเป็น	ชีวิต
ประจำวัน	เขียนผิดเป็น	ประจำวัน
สิ่งของ	เขียนผิดเป็น	สิ่งของ

3) เขียนรูปวรรณยุกต์ตรีเกิน ในคำต่อไปนี้

นิด	เขียนผิดเป็น	นิด
มด	เขียนผิดเป็น	มด
ไก่อัด	เขียนผิดเป็น	ไก่อัด

จากการวิเคราะห์การเขียนวรรณยุกต์ผิดสรุปได้ว่า นักศึกษาจีนเขียนผิด 3 ลักษณะ คือ เขียนวรรณยุกต์ผิด เขียนวรรณยุกต์ขาด และเขียนวรรณยุกต์เกิน ดังนี้

การเขียนวรรณยุกต์ผิด จากการศึกษพบว่า นักศึกษาจีนเขียนวรรณยุกต์ผิด 3 ลักษณะ คือ 1) เขียนรูปวรรณยุกต์ผิด โดยเขียนรูปวรรณยุกต์ผิดโดยเขียนวรรณยุกต์รูปอื่นแทนรูปวรรณยุกต์ที่ถูกต้อง 2) การวางวรรณยุกต์ผิดตำแหน่ง พบว่า นักศึกษาเขียนรูปวรรณยุกต์ไม่ถูกต้อง 2 ลักษณะคือ 2.1) วางไว้ที่พยัญชนะตัวแรกของคำควบกล้ำหรืออักษรนำ และ 2.2) วางไว้ที่สระที่อยู่ในตำแหน่งหลังพยัญชนะต้น และ 3) ใช้สระแทนรูปวรรณยุกต์

การเขียนวรรณยุกต์ขาด คือ การไม่เขียนวรรณยุกต์ในคำที่ต้องใช้ จากการวิเคราะห์พบว่า นักศึกษาจีนไม่เขียนรูปวรรณยุกต์เอก รูปวรรณยุกต์โทและรูปวรรณยุกต์จัตวาในคำที่ต้องใช้ ส่วนรูปวรรณยุกต์ตรีไม่ปรากฏ

การเขียนวรรณยุกต์เกิน คือ การเขียนรูปวรรณยุกต์เพิ่มในพยางค์หรือคำที่ไม่ต้องใช้ จากการวิเคราะห์พบว่า นักศึกษาจีนเขียนวรรณยุกต์เกินเพียง 3 รูปเท่านั้น คือ รูปวรรณยุกต์เอก รูปวรรณยุกต์โท และรูปวรรณยุกต์ตรี

จากปัญหาเรื่องวรรณยุกต์เกิดจากสาเหตุนักศึกษาไม่เข้าใจระบบการผันเสียงวรรณยุกต์ โดยเฉพาะคำที่วรรณยุกต์รูปกับเสียงไม่ตรงกัน ทำให้เขียนวรรณยุกต์ผิดหรือเขียนวรรณยุกต์เกินมา ส่วนการเขียนวรรณยุกต์ผิดและการเขียนวรรณยุกต์ขาดเกิดจากการไม่เข้าใจว่ารูปวรรณยุกต์ต้องวางในส่วนใดของคำและเกิดจากความไม่รอบคอบของนักศึกษา

4.1.2.4 การเขียนส่วนของคำสลับกัน

การเขียนส่วนของคำสลับกัน คือ การเขียนคำโดยเขียนพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์สลับตำแหน่งกัน ได้แก่ เขียนพยัญชนะต้นสลับกับสระ เขียนพยัญชนะตัวที่สองในอักษรควบสลับกับสระ เขียนสระสลับกับพยัญชนะท้าย รวมทั้งเขียนรูปวรรณยุกต์ไว้ในตำแหน่งพยัญชนะท้ายหรือในตำแหน่งพยัญชนะตัวแรกของคำอักษรควบหรืออักษรนำ ทำให้คำไม่สามารถสื่อความหมายโดยตัวของคำเองได้ ผู้อ่านต้องอ่านข้อความและดูจากบริบท จึงจะเข้าใจความหมายได้ ซึ่งสาเหตุการเขียนส่วนของคำสลับคำนี้นั้นเกิดจากความเร่งรีบในการเขียนของนักศึกษา ดังตัวอย่างคำต่อไปนี้

ความ	เขียนผิดเป็น	ความ
การ	เขียนผิดเป็น	กรา
สมัคร	เขียนผิดเป็น	สมัคร
เดี่ยว	เขียนผิดเป็น	เดี่ยว
นักศึกษา	เขียนผิดเป็น	นักศึษา
ผู้จัดการ	เขียนผิดเป็น	ผู้จัตรา
พนักงาน	เขียนผิดเป็น	พันกงนา
โรงเรียน	เขียนผิดเป็น	โรงเรยีน
สมาคม	เขียนผิดเป็น	สมาคคี
ปัญหา	เขียนผิดเป็น	บ้หญา
อยาก	เขียนผิดเป็น	ยอาก
โกรธ	เขียนผิดเป็น	โกรธ

4.1.2.5 การเขียนตัวการ์นต์ผิด

การ์นต์ คือ ตัวอักษรที่ไม่ออกเสียง ซึ่งมีเครื่องหมายทัณฑฆาตกำกับไว้ เพื่อไม่ให้เสียงนั้นมีเสียง จากการศึกษาพบว่า นักศึกษาจีนเขียนสะกดการ์นต์ไม่ถูกต้องตามหลักการเขียนคำภาษาไทย 4 ลักษณะ คือ เขียนการ์นต์ผิด เขียนการ์นต์ขาด เขียนการ์นต์เกิน และเขียนวรรณยุกต์แทนเครื่องหมายทัณฑฆาตดังรายละเอียดต่อไปนี้

4.1.2.5.1 เขียนการ์นต์ผิด จากการศึกษาพบว่า นักศึกษาจีนเขียนรูปพยัญชนะที่มีเครื่องหมายทัณฑฆาตกำกับไว้ หรือตัวการ์นต์ไม่ถูกต้อง ในคำต่อไปนี้

พระสงฆ์	เขียนผิดเป็น	พระสงค์
แบงก์	เขียนผิดเป็น	แบงค์
วันจันทร์	เขียนผิดเป็น	วันจันท์
ประยุกต์	เขียนผิดเป็น	ประยุกค์
ศิลปศาสตร์	เขียนผิดเป็น	ศิลปศาสต์

4.1.2.5.2 เขียนการ์นต์ขาด จากการศึกษาพบว่า นักศึกษาเขียนตัวการ์นต์ขาด โดยมีทั้งไม่เขียนตัวการ์นต์ และไม่เขียนเครื่องหมายทัณฑฆาต ดังนี้

- **ไม่เขียนตัวการ์ตูน** ในคำต่อไปนี้

ประโยชน์	เขียนผิดเป็น	ประโยชน์
เบอร์โทร	เขียนผิดเป็น	เบอร์โทร
ทุกซ์	เขียนผิดเป็น	ทุก
วรรณยุกต์	เขียนผิดเป็น	วรรณยุก
ลิฟท์	เขียนผิดเป็น	ลิฟ
พิมพ์ดีด	เขียนผิดเป็น	พิมพ์ดีด
การ์ด	เขียนผิดเป็น	กาด
กุมภาพันธ์	เขียนผิดเป็น	กุมภาพันธ์

- **ไม่เขียนเครื่องหมายทัณฑฆาต** ในคำต่อไปนี้

เหตุการณ์	เขียนผิดเป็น	เหตุการณ์
ทิวทัศน์	เขียนผิดเป็น	ทิวทัศน์
คอมพิวเตอร์	เขียนผิดเป็น	คอมพิวเตอร์
แอลกอฮอล์	เขียนผิดเป็น	แอลกอฮอล์
ผลิตภัณฑ์	เขียนผิดเป็น	ผลิตภัณฑ์

4.1.2.5.3 เขียนการ์ตูนเกิน คือ การเขียนตัวการ์ตูนหรือเครื่องหมายทัณฑฆาตเกินมาในคำที่ไม่ต้องเขียน จากการศึกษาพบว่า นักศึกษาจีนเขียนตัวการ์ตูนเกิน 2 ลักษณะ คือ เขียนตัวการ์ตูนเกิน และเขียนเครื่องหมายทัณฑฆาตเกิน ดังนี้

- **เขียนตัวการ์ตูนเกิน** ในคำต่อไปนี้

ประโยค	เขียนผิดเป็น	ประโยคน์
สาธิต	เขียนผิดเป็น	สาธิตต์

- **เขียนเครื่องหมายทัณฑฆาตเกิน** ในคำต่อไปนี้

ประสงค์	เขียนผิดเป็น	ประสงค์์
ทุกซ์	เขียนผิดเป็น	ทุกซ์์
ทัวร์	เขียนผิดเป็น	ทัวร์์

4.1.2.5.4 เขียนวรรณยุกต์แทนเครื่องหมายทัณฑฆาต จากการศึกษาพบว่า นักศึกษาเขียนตัวการ์ตูนถูกต้องแต่เครื่องหมายที่กำกับข้างบนตัวการ์ตูน(เครื่องหมายทัณฑฆาต) เขียนเป็นวรรณยุกต์ โดยพบเฉพาะการเขียนรูปวรรณยุกต์โทแทนเครื่องหมายทัณฑฆาตเท่านั้น ในคำต่อไปนี้

กตตัน	เขียนผิดเป็น	กตตัน
ไก่อ้	เขียนผิดเป็น	ไก่อ้
กฎเกณฑ์	เขียนผิดเป็น	กฎเกณฑ์

จากการศึกษาการเขียนตัวการ์ตูนผิดพบว่า นักศึกษาจีนเขียนตัวการ์ตูนผิด 5 ลักษณะคือ เขียนตัวการ์ตูนผิด เขียนตัวการ์ตูนขาด เขียนตัวการ์ตูนเกิน และเขียนวรรณยุกต์แทนเครื่องหมายทัณฑฆาต

การเขียนตัวการันต์ผิด โดยเขียนรูปพยัญชนะที่มีเครื่องหมายทัณฑฆาตกำกับไว้ไม่ถูกต้อง ทำให้ความหมายของคำผิดและคำบางคำไม่มีความหมาย

การเขียนตัวการันต์ขาด พบว่า นักศึกษาไม่เขียนตัวการันต์ โดยมีทั้งไม่เขียนตัวการันต์ และไม่เขียนเฉพาะเครื่องหมายทัณฑฆาต

การเขียนตัวการันต์เกิน พบว่า นักศึกษาเขียนตัวการันต์หรือเครื่องหมายทัณฑฆาตเกินมา ในคำที่ไม่ต้องเขียน 2 ลักษณะ คือ เขียนตัวการันต์เกินและเขียนเกินเฉพาะเครื่องหมายทัณฑฆาต

การเขียนวรรณยุกต์แทนเครื่องหมายทัณฑฆาต พบว่า นักศึกษาเขียนเฉพาะรูปวรรณยุกต์โทแทนเครื่องหมายทัณฑฆาตเท่านั้นไม่พบรูปวรรณยุกต์อื่น

จากการศึกษาข้อบกพร่องด้านการสะกดการันต์ผิดพบว่า การสะกดการันต์ของนักศึกษาจีนปรากฏข้อบกพร่องทุกส่วนของคำ คือ มีทั้งผิดที่พยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ และตัวการันต์ ทั้งนี้ ลักษณะข้อบกพร่องที่เกิดขึ้นนั้นปรากฏในลักษณะร่วมกัน คือ เขียนรูปผิด เขียนขาด เขียนเกิน นอกจากการเขียนสะกดการันต์ผิดที่ส่วนใดส่วนหนึ่งของคำแล้วยังพบว่า นักศึกษาเขียนสะกดการันต์ผิดมากกว่าหนึ่งตำแหน่งในหนึ่งคำ และเขียนส่วนของคำสลับกันอีกด้วย

4.1.3 การเว้นวรรคตอนผิด

นอกจากการเขียนสะกดคำให้ถูกต้องแล้ว การเขียนเว้นวรรคยังมีความสำคัญอย่างยิ่งในการเขียนภาษาไทย เพราะจะทำให้ข้อความนั้นสื่อความหมายได้ถูกต้อง เกิดความชัดเจน และเข้าใจได้ตรงตามที่ต้องการ จากการศึกษาค้นคว้าข้อบกพร่องด้านการเขียนเว้นวรรคตอนผิดพบว่า นักศึกษาจีนเขียนเว้นวรรคคำผิด โดยเว้นวรรคในที่ไม่ควรเว้น 2 ลักษณะ คือ 1) เว้นวรรคตอนโดยแยกพยางค์ออกจากกัน และ 2) เว้นวรรคตอนโดยแยกคำออกจากกัน ซึ่งการเขียนเว้นวรรคผิดดังกล่าวนี้ ผิดหลักการเขียนภาษาไทย ทำให้เสียจังหวะในการอ่านและจับใจความยาก ดังรายละเอียดต่อไปนี้

4.1.3.1 เว้นวรรคตอนโดยแยกพยางค์ออกจากกัน การเว้นวรรคตอนดังกล่าว ผิดหลักเกณฑ์ภาษาไทย ทำให้คำไม่มีความหมาย ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ภาษาไทยของฉันก้าวหม้ามากเลย ฉะ//นั่นต้องขอบคุณอาจารย์ทุกคนการ
สอนฉั้นคะ (60/11)

ที่ถูกต้องควรเขียนว่า

ภาษาไทยของฉันก้าวหม้ามากเลย ฉะนั่นต้องขอบคุณอาจารย์ทุกคนการสอน

ฉั้นคะ

ดิฉันขอบบทความ การสร้างมนุษย์สั่ม//พันธ์ที่ดี (60/2)

ที่ถูกต้องควรเขียนว่า

ดิฉันขอบบทความ การสร้างมนุษย์สั่มพันธ์ที่ดี

ขนาดของห้องสมุดมีขนาดใหญ่มากและมีห//นังสื่อภาษาจีนจำนวนมาก
(60/21)

ที่ถูกต้องควรเขียนว่า

ขนาดของห้องสมุดมีขนาดใหญ่มากและมีหนังสือภาษาจีนจำนวนมาก

อาจารย์ให้ความสำคัญกับนักศึกษาทุกคน (60/12)

ที่ถูกต้องควรเขียนว่า

อาจารย์ให้ความสำคัญกับนักศึกษาทุกคน

4.1.3.2 เว้นวรรคตอนโดยแยกคำออกจากกัน จากการศึกษาพบว่า นักศึกษาจีนเขียนเว้นวรรคตอนโดยแยกคำประสม คำซ้อน และคำสมาสออกจากกัน ซึ่งผิดหลักภาษาไทย ทำให้สื่อความหมายผิด ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ผมได้รับความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับงานเลขานุการ (60/18)

ที่ถูกต้องควรเขียนว่า

ผมได้รับความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับงานเลขานุการ

แม้ว่าจะต้องทำงานเป็นเลขานุการ แต่มารยาทเป็นสิ่งที่ใช้ได้ในงานทั้งหมด (60/27)

ที่ถูกต้องควรเขียนว่า

แม้ว่าจะต้องทำงานเป็นเลขานุการ แต่มารยาทเป็นสิ่งที่ใช้ได้ในงานทั้งหมด

ดิฉันรู้สึกเวลาที่เล่นกับเด็ก ๆ เป็นช่วงที่ดีใจที่สุด (60/26)

ที่ถูกต้องควรเขียนว่า

ดิฉันรู้สึกเวลาที่เล่นกับเด็ก ๆ เป็นช่วงที่ดีใจที่สุด

วันที่ 13 เมษายนเป็นเทศกาลสงกรานต์แล้วก็มีกิจกรรม (60/19)

ที่ถูกต้องควรเขียนว่า

วันที่ 13 เมษายนเป็นเทศกาลสงกรานต์แล้วก็มีกิจกรรม

ได้เดินทางไปประเทศไทยเพื่อท่องเที่ยวในสถานที่ที่ต่างกัน (60/13)

ที่ถูกต้องควรเขียนว่า

ได้เดินทางไปประเทศไทยเพื่อท่องเที่ยวในสถานที่ที่ต่างกัน

4.1.4 การใช้เครื่องหมายวรรคตอนผิด

เครื่องหมายวรรคตอน คือ เครื่องหมายที่ใช้สำหรับเขียนกำกับคำ กลุ่มคำ ประโยค หรือข้อความ เพื่อให้เห็นชัดเจนขึ้น ทำให้อ่านได้อย่างถูกต้อง และเข้าใจความหมายได้ถูกต้องมากยิ่งขึ้น

จากการศึกษาพบว่า นักศึกษาจีนใช้เครื่องหมายวรรคตอนผิด โดยเครื่องหมายที่ใช้ผิดมี 3 เครื่องหมาย คือ เครื่องหมายยัติภังค์ เครื่องหมายมหัพภาค และเครื่องหมายไม้ยมก ดังรายละเอียดต่อไปนี้

4.1.4.1 ใช้เครื่องหมายยัติภังค์ผิด

เครื่องหมายยัติภังค์ (-) คือ ใช้เขียนไว้ระหว่างกลางคำที่เขียนแยกพยางค์กัน เพื่อเป็นเครื่องหมายให้รู้ว่าพยางค์หน้ากับพยางค์หลังนั้นติดกันหรือเป็นคำเดียวกัน คำที่เขียนแยกกันจะอยู่ในบรรทัดเดียวกันหรือต่างบรรทัดกันก็ได้ (กำชัย ทองหล่อ. 2547 : 198) จากการศึกษาพบว่า มีการใช้เครื่องหมายยัติภังค์ผิดดังนี้

4.1.4.1.1 ใช้เครื่องหมายยัติภังค์ในคำที่ไม่ควรใช้ จากการศึกษาพบว่า นักศึกษาใช้เครื่องหมายยัติภังค์เกินมาในคำที่ไม่จำเป็นต้องใช้ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

...ดิฉันคิดว่าขณะนี้เมืองจีนกับ-

เมืองไทยมีความร่วมมือทางเศรษฐกิจ... (60/18)

จากตัวอย่างข้างต้นไม่ควรใช้เครื่องหมายยัติภังค์ (-) เพราะคำว่า กับ และคำว่า เมืองไทย เป็นคนละคำกัน ไม่ได้เป็นการฉีกคำเมื่อเขียนจบบรรทัด ดังนั้นสามารถเขียนโดยไม่ต้องใช้เครื่องหมายยัติภังค์ได้ดังนี้

...ดิฉันคิดว่าขณะนี้เมืองจีนกับ

เมืองไทยมีความร่วมมือทางเศรษฐกิจ...

...หลังจากยังต้องตั้งใจ-

เรียนภาษาไทย หากไม่เคยทำงานนี้มาก่อน (59/1)

จากตัวอย่างข้างต้นไม่ควรใช้เครื่องหมายยัติภังค์ (-) เพราะคำว่า ตั้งใจ และคำว่า เรียน เป็นคนละคำกัน ไม่ได้เป็นการฉีกคำเมื่อเขียนจบบรรทัด ดังนั้นสามารถเขียนโดยไม่ต้องใช้เครื่องหมายยัติภังค์ได้ดังนี้

...หลังจากยังต้องตั้งใจ

เรียนภาษาไทย หากไม่เคยทำงานนี้มาก่อน

4.1.4.1.2 ไม่ใช่เครื่องหมายยัติภังค์ในคำที่ควรใช้ จากการศึกษาพบว่า นักศึกษาจีนเขียนฉีกคำโดยไม่ใช้เครื่องหมายยัติภังค์กำกับ ดังนี้

... ดิฉันอยากได้ทำงานที่เกี่ยวกับความรู้ที่ดี

ฉันเรียน...(60/18)

ที่ถูกต้องควรเขียนว่า

...ดิฉันอยากได้ทำงานที่เกี่ยวกับความรู้ที่ดี-

ฉันเรียน

... กระทบมีความสนใจใหญ่ของวัด

นธรรมไทย (60/31)

ที่ถูกต้องควรเขียนว่า

...กระทบมีความสนใจใหญ่ของวัด-

นธรรมไทย

...วิชานี้มีรูป

แบบของวิธีการสอนที่ดี... (60/7)

ที่ถูกต้องควรเขียนว่า

...วิชานี้มีรูป-

แบบของวิธีการสอนที่ดี...

...ท่านได้เลื่อนตำแหน่งเป็นผู้จัด

การฝ่ายการตลาด... (59/1)

ที่ถูกต้องควรเขียนว่า

...ท่านได้เลื่อนตำแหน่งเป็นผู้จัด-

การฝ่ายการตลาด......แสดงให้เห็นว่าท่านเป็น**บุค****ค**ลที่มีความรู้ความสามารถ... (60/12)

ที่ถูกต้องควรเขียนว่า

...แสดงให้เห็นว่าท่านเป็น**บุค**-**ค**ลที่มีความรู้ความสามารถ......ผม**รู้**สี่**ก**ว่าภาษาไทยมันสำคัญมาก ๆ... (59/5)

ที่ถูกต้องควรเขียนว่า

...ผม**รู้**-**สี่**กว่าภาษาไทยมันสำคัญมาก ๆ......มาเรียนที่**มห**วิท**ย**าลัยหัวเฉียวสิบเดือนแล้ว... (60/108)

ที่ถูกต้องควรเขียนว่า

...มาเรียนที่**มห**วิท-**ย**าลัยหัวเฉียวสิบเดือนแล้ว...

4.1.4.2 ใช้เครื่องหมายมหัพภาคผิด

เครื่องหมายมหัพภาค (.) เป็นเครื่องหมายที่ใช้เขียนหลังตัวอักษรเพื่อแสดงว่าเป็นอักษรย่อหรือวางไว้ข้างหลังตัวเลขหรือตัวอักษรเพื่อบอกจำนวนข้อ (กำชัย ทองหล่อ. 2547:193-194) ในภาษาต่างประเทศบางภาษาเครื่องหมายนี้จะเขียนไว้เมื่อจบประโยคหรือเนื้อความแต่การเขียนภาษาไทยไม่นิยมใช้เครื่องหมายมหัพภาคเมื่อจบประโยค แต่จะใช้นิพจน์วรรคเพื่อแสดงว่า จบ

ประโยคหรือจบเนื้อความแทน จากการศึกษาพบว่า นักศึกษาจีนใช้เครื่องหมายมหัพภาคผิด คือ ใช้เขียนเมื่อจบ 1 ประโยคเช่นเดียวกับการเขียนภาษาอื่น เช่น ภาษาจีน ภาษาอังกฤษ เป็นต้น ซึ่งอาจเป็นไปได้ว่านักศึกษาติดมาจากรูปแบบการเขียนในภาษาจีนของตนเอง นอกจากนี้ยังใช้เครื่องหมายมหัพภาคแทนการเว้นวรรคอีกด้วย ดังตัวอย่างต่อไปนี้

การเรียนรู้ที่นี่เป็นประสบการณ์ที่มีค่าสำหรับฉัน_ (60/11)

ที่ถูกต้องควรเขียนโดยไม่ต้องใช้เครื่องหมายมหัพภาค

การเรียนรู้ที่นี่เป็นประสบการณ์ที่มีค่าสำหรับฉัน

ผมก็เข้าใจความหมายง่าย_เช่น คำไจ้ก_เสียง ภาษา zhou เป็นต้น_ (59/9)

ที่ถูกต้องควรเขียนโดยไม่ต้องใช้เครื่องหมายมหัพภาค ใช้เพียงการเว้นวรรคเมื่อ

จบประโยคแทน

ผมก็เข้าใจความหมายง่าย เช่น คำไจ้ก เสียง ภาษา zhou เป็นต้น

เพราะเราไม่ใช่เรียนภาษาเฉย ๆ ก็เรียนวัฒนธรรมที่มาจากต่างประเทศ เหมือนกัน_ไม่ว่าความรู้ที่เราเรียนจะเป็นอะไร_เราเดินไปข้างนอก_จะเข้าสังคมก็ต้องรู้จักคำหลายสิ่งหลายอย่าง_ (59/3)

ที่ถูกต้องควรเขียนโดยไม่ต้องใช้เครื่องหมายมหัพภาค ใช้เพียงการเว้นวรรคเมื่อ

จบประโยคแทน

เพราะเราไม่ใช่เรียนภาษาเฉย ๆ ก็เรียนวัฒนธรรมที่มาจากต่างประเทศ เหมือนกัน ไม่ว่าความรู้ที่เราเรียนจะเป็นอะไร เราเดินไปข้างนอก จะเข้าสังคมก็ต้องรู้จักคำหลายสิ่งหลายอย่าง

...แล้วเอาภาษาต่างประเทศมาผสมกับภาษาไทยสามารถเพิ่มคำศัพท์_จะใน แปลภาษาของเรา เรานักศึกษาก็รู้ง่าย_ (59/9)

ที่ถูกต้องควรเขียนโดยไม่ต้องใช้เครื่องหมายมหัพภาค ใช้เพียงการเว้นวรรคเมื่อ

จบประโยคแทน

...แล้วเอาภาษาต่างประเทศมาผสมกับภาษาไทยสามารถเพิ่มคำศัพท์ จะใน แปลภาษาของเรา เรานักศึกษาก็รู้ง่าย

4.1.4.3 ใช้เครื่องหมายยมกผิด

เครื่องหมายยมกหรือไม้มก (๓) เป็นเครื่องหมายที่ใช้เขียนหลังคำ วลี หรือประโยค เพื่อให้อ่านซ้ำคำ วลี หรือประโยคอีกครั้งหนึ่ง จากการศึกษาพบว่า นักศึกษาจีนใช้เครื่องหมายไม้มกผิด 2 ลักษณะคือ ไม่ใช่ไม้มกในคำที่ต้องใช้ และใช้ไม้มกในคำที่ไม่ควรใช้ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

4.1.4.3.1 ไม่ใช่ไม้มกในคำที่ต้องใช้ จากการศึกษาพบว่า นักศึกษาจีนจะเขียนคำเดียวสองครั้งเมื่อต้องการซ้ำคำซึ่งผิดหลักการเขียนภาษาไทย ดังตัวอย่างต่อไปนี้

คำนี้มาจากภาษาอังกฤษแต่คนไทยหลายคนออกเสียงไม่ใช่ภาษาอังกฤษแท้แท้
(59/8)

ที่ถูกต้องควรเขียนโดยใช้เครื่องหมายไม้ยมกแทน
คำนี้มาจากภาษาอังกฤษแต่คนไทยหลายคนออกเสียงไม่ใช่ภาษาอังกฤษแท้ๆ

และเพิ่มทสนทนาในสถานการณ์ต่างบ่อยบ่อย (60/25)

ที่ถูกต้องควรเขียนโดยใช้เครื่องหมายไม้ยมกแทน
และเพิ่มทสนทนาในสถานการณ์ต่างบ่อย ๆ

การเรียนในเมืองไทยไม่ใช่ง่ายง่าย เราต้องขยันหลายอย่าง (60/17)

ที่ถูกต้องควรเขียนโดยใช้เครื่องหมายไม้ยมกแทน
การเรียนในเมืองไทยไม่ใช่ง่าย ๆ เราต้องขยันหลายอย่าง (60/17)

4.1.4.3.2 ใช้ไม้ยมกในคำที่ไม่ควรใช้ จากการศึกษาพบว่า นักศึกษาจีนใช้
เครื่องหมายไม้ยมก (ๆ) ในคำที่ไม่จำเป็นต้องใช้ ทำให้ประโยคมีความหมายแปลกไปจากเดิม ดัง
ตัวอย่างต่อไปนี้

ตอนนี้ก็รู้เมื่อรับคำสั่ง ต้องจัดทำสมุดบันทึกประจำวันที เวลา เรื่องและ
รายละเอียดๆ (60/16)

ที่ถูกต้องในประโยคนี้ต้องใช้คำว่า รายละเอียด ซึ่งมีความหมายจบในประโยค
แล้วไม่ใช่คำที่ต้องกล่าวซ้ำดังนั้นจึงไม่ต้องใช้เครื่องหมายไม้ยมก (ๆ)

คนจีนการรับรู้ไม่เหมือนเข้าใจความคิดของสองข้างยาก ๆ มาก (60/29)

ที่ถูกต้องในประโยคนี้ต้องใช้คำว่า ยาก ซึ่งมีความหมายชัดเจนแล้วไม่ใช่คำที่
ต้องกล่าวซ้ำดังนั้นจึงไม่ต้องใช้เครื่องหมายไม้ยมก (ๆ)

เราได้เรียนความรู้ที่เกี่ยวกับวิธีที่เราคุยกับคนอื่นให้รู้ว่าเราต้องยอมรับนับถือ
ความคิดของผู้อื่น ๆ (60/2)

ที่ถูกต้องในประโยคนี้คำว่า “ผู้อื่น” เหมาะสมกับประโยคนี้ เพราะภาษาไทยไม่
ใช้เครื่องหมายไม้ยมกกับคำว่า “ผู้อื่น ๆ” แต่จะใช้กับคำว่า “คนอื่น ๆ” ดังนั้นในประโยคนี้การศึกษา
ใช้คำว่า “ผู้อื่น” จึงไม่ต้องใช้เครื่องหมายไม้ยมก (ๆ)

ถ้าบริษัทมีเวลาพักผ่อนต่อมากก็จะทำงานได้เร็ว ๆ มากขึ้น (60/21)

ที่ถูกต้องในประโยคนี้คำว่า “เร็ว” เหมาะสมกับเนื้อหาในประโยค ไม่
จำเป็นต้องกล่าวสองครั้ง ดังนั้นจึงไม่ต้องใช้เครื่องหมายไม้ยมก (ๆ) จะสื่อความหมายได้ชัดเจน
มากกว่า

4.1.4.4 ใช้เครื่องหมายอัศเจรีย์ผิด

เครื่องหมายอัศเจรีย์ (!) จะเขียนไว้ข้างหลังคำอุทาน แต่จากการศึกษาพบว่า นักศึกษาจีนนำมาเขียนไว้ท้ายประโยค ในประโยคต่อไปนี้

กำลังทำอาหารอยู่ อย่าเลยเสียงดัง! (60/9)

ที่ถูกต้องประโยคนี้นี้ต้องมีเครื่องหมาย ! ไว้ข้างหลังประโยค

จากการศึกษาปัญหาด้านการใช้เครื่องหมายวรรคตอน สรุปได้ว่า นักศึกษาจีนใช้เครื่องหมายวรรคตอนผิด 4 เครื่องหมาย คือ ใช้เครื่องหมายยัติภังค์ผิด โดยใช้เมื่อไม่ควรใช้และไม่ใช้ เมื่อจำเป็นต้องใช้ ใช้เครื่องหมายมหัพภาคผิด โดยใช้แทนการเว้นวรรคหรือเมื่อจบประโยค ใช้เครื่องหมายไม้ยมกผิด เนื่องจากไม่ใช้ในคำที่ต้องใช้และใช้ในคำที่ไม่ควรใช้ และใช้เครื่องหมายอัศเจรีย์ผิด เนื่องจากนำมาใช้ไว้ท้ายประโยค

4.2 ข้อบกพร่องด้านการสร้างประโยค

กำชัย ทองหล่อ (2545 : 407) ได้ให้ความหมายของประโยคไว้ว่า ประโยค หมายถึง กลุ่มคำที่มีความเกี่ยวข้องกันเป็นระเบียบและมีเนื้อความครบบริบูรณ์โดยปกติ ประโยคจะต้องมีบทประธานละบทกริยาเป็นหลักสำคัญ

จากการศึกษาพบว่า นักศึกษาจีนยังรู้คำศัพท์ภาษาไทยไม่มากพอและความรู้เรื่องการประกอบคำเป็นประโยคยังไม่ดีมากพอ จึงทำให้งานเขียนของนักศึกษาจีนมีข้อบกพร่องในการสร้างประโยคจำนวนมาก ซึ่งสามารถสรุปข้อบกพร่องด้านการสร้างประโยคได้ 3 ลักษณะ ได้แก่ ประโยคตามหลักไวยากรณ์ ประโยคสื่อความหมาย และประโยคสละสลวย ดังรายละเอียดต่อไปนี้

4.2.1 ประโยคตามหลักไวยากรณ์

จากการศึกษางานเขียนของนักศึกษาจีนพบว่า นักศึกษาจีนมีข้อบกพร่องด้านการเขียนประโยคตามหลักไวยากรณ์คือ การเขียนประโยคไม่ถูกต้องตามโครงสร้างไทย

จากการศึกษางานเขียนของนักศึกษาจีนพบข้อบกพร่องด้านการเขียนประโยคไม่ถูกต้องตามโครงสร้างภาษาไทย 2 ลักษณะ ได้แก่ การเรียงลำดับคำหรือกลุ่มคำในประโยคไม่ถูกต้องและการเขียนประโยคไม่สมบูรณ์ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1) การเรียงลำดับคำหรือกลุ่มคำในประโยคไม่ถูกต้อง การเรียงลำดับคำหรือกลุ่มคำตามโครงสร้างภาษาไทยมีดังนี้

ภาคประธาน	ภาคแสดง
บทประธาน	บทกริยา
บทประธาน	บทกริยา+บทกรรม
บทประธาน	บทกริยา+บทขยายกริยา
บทประธาน	บทกริยา+บทกรรม+บทขยายกรรม
บทประธาน	บทกริยา+บทกรรม+บทขยายกรรม+ บทขยายกริยา
บทประธาน+บทขยายประธาน	บทกริยา
บทประธาน+บทขยายประธาน	บทกริยา+บทกรรม
บทประธาน+บทขยายประธาน	บทกริยา+บทขยายกริยา
บทประธาน+บทขยายประธาน	บทกริยา+บทกรรม+บทขยายกรรม
บทประธาน+บทขยายประธาน	บทกริยา+บทกรรม+บทขยายกรรม+ บทขยายกริยา

จากการศึกษาพบว่า นักศึกษาจีนมีข้อบกพร่องด้านการเขียนประโยคไม่ถูกต้องตามโครงสร้างภาษาไทย คือ ในภาคประธานมีการเขียนลำดับคำหรือกลุ่มคำในบทประธานและบทขยายประธานไม่ถูกต้อง ภาคแสดงเขียนลำดับคำหรือกลุ่มคำในบทกริยา บทขยายกริยา บทกรรม และบทเชื่อมไม่ถูกต้อง ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1.1) ภาคประธาน ตามโครงสร้างประโยคภาษาไทย ภาคประธานต้องวางไว้ต้นประโยค ซึ่งประกอบด้วยบทประธานเป็นสำคัญ แต่ถ้ามีบทขยายประธานจะต้องวางไว้หลังบทประธาน จากการศึกษาค้นพบปัญหาการเรียงบทประธานและบทขยายประธานไม่ถูกต้องดังนี้

ก. การเรียงลำดับบทประธานไม่ถูกต้อง จากการศึกษาค้นพบการเรียงลำดับในบทประธานผิด 2 ลักษณะคือ เรียงลำดับคำในบทประธานผิด และเรียงลำดับบทประธานไว้ผิดตำแหน่ง ดังประโยคต่อไปนี้

- เรียงลำดับคำในบทประธานผิด คือนักศึกษาวางบทประธานในตำแหน่งที่ถูกต้องแล้ว แต่ในตำแหน่งบทประธานนักศึกษาลำดับคำไม่ถูกต้อง ดังตัวอย่าง

สำหรับฉันตัวเองฤดูร้อนเป็นสิ่งที่ฉันปรับตัวเข้าได้ยากที่สุด (60/23)
ประโยคดังกล่าวลำดับคำในบทประธานผิดคือ “ฉันตัวเอง” ทำให้สื่อความหมายไม่ชัดเจน เรียงลำดับคำบทประธานให้ถูกต้องคือ

สำหรับตัวฉันเองฤดูร้อนเป็นสิ่งที่ฉันปรับตัวเข้าได้ยากที่สุด
- เรียงลำดับบทประธานไว้ผิดตำแหน่ง คือ การเขียนประโยคโดยไม่นำบทประธานวางไว้ข้างหน้าบทกริยา ดังตัวอย่างต่อไปนี้

แม้ว่าเขาวัดนี้มีไข้ก็ไปทำงาน (59/1)
“เขา” เป็นบทประธานของประโยค ต้องวางไว้หน้าบทกริยา คือ “มีไข้” สามารถลำดับประโยคได้ดังนี้

แม้ว่าวันนี้เขามีไข้ก็ไปทำงาน

ข. เรียงลำดับบทขยายประธานไม่ถูกต้อง คือ การเขียนประโยค โดยวางบทขยายประธานไว้หน้าประโยค แล้วจึงตามด้วยบทประธาน ซึ่งผิดหลักโครงสร้างภาษาไทย ที่ต้องวางบทขยายประธานไว้หลังบทประธาน ดังประโยคต่อไปนี้

ทำให้นักศึกษาพวกเราได้เรียนความรู้ที่ไม่ค่อยคุ้นเคย (60/1)

“นักศึกษา” เป็นบทขยายประธาน ซึ่งประธานของประโยค คือ “พวกเรา” จึงต้องวางไว้หลังบทประธาน สามารถลำดับประโยคให้ถูกต้องได้ดังนี้

ทำให้พวกเรา^{นักศึกษา}ได้เรียนความรู้ที่ไม่ค่อย

ค. เรียงลำดับบทประธานและบทขยายประธานไม่ถูกต้อง คือ เขียนประโยคโดยวางบทประธานไว้ในบทกรรมและวางบทขยายกริยาไว้ข้างหน้าบทประธาน ซึ่งทำให้ผิดโครงสร้างประโยคในภาษาไทย ดังตัวอย่างต่อไปนี้

มีสุขภาพที่ดีทำให้เราร่างกาย (58/5)

“ร่างกาย” เป็นบทประธานต้องวางไว้ข้างหน้าบทกริยา คือ “มี” และ คำว่า “เรา” เป็นบทขยายประธานดังนั้นต้องวางไว้ข้างหลังบทประธานคือ “ร่างกาย” จึงจะถูกต้อง สามารถลำดับประโยคให้ถูกต้องได้ดังนี้

ทำให้ร่างกายเรามีสุขภาพที่ดี

1.2) ภาคแสดง ตามโครงสร้างประโยคภาษาไทย ภาคแสดงต้องวางไว้หลังภาคประธาน ซึ่งภาคแสดงประกอบด้วยบทกริยา บทขยายกริยา บทกรรม และบทขยายกรรม ทั้งนี้อย่างน้อยที่สุดภาคแสดงต้องประกอบด้วยบทกริยา แต่ถ้าภาคแสดงประกอบไปด้วยบทต่าง ๆ นอกเหนือจากบทกริยา จะมีวิธีการเรียงบทในภาคแสดงดังนี้

ภาคแสดง

1. บทกริยา + บทขยายกริยา
2. บทกริยา + บทกรรม
3. บทกริยา + บทกรรม + บทขยายกรรม
4. บทกริยา + บทกรรม + บทขยายกริยา
5. บทกริยา + บทกรรม + บทขยายกรรม + บทขยายกริยา

จากการศึกษาพบข้อบกพร่องในการเรียงบทกริยา บทขยายกริยา บทกรรม และบทขยายกรรมไม่ถูกต้องตามโครงสร้างประโยคภาษาไทย ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ก. เรียงลำดับบทกริยาไม่ถูกต้อง ดังนี้

- เรียงลำดับคำในบทกริยาผิด คือ การเขียนประโยคโดยวางบทกริยาไว้หลังบทประธาน แต่ภายในบทกริยานั้นมีการเรียงลำดับคำไม่ถูกต้อง ดังตัวอย่าง

บริษัทคุณเป็นบริษัทแรกให้ดิฉัน^{งานทำ} (60/16)

“ทำงาน” เป็นบทกริยา แต่นักศึกษาจีนเขียนเรียงกริยาสลับที่สามารถลำดับประโยคให้ถูกต้องได้ดังนี้

บริษัทคุณเป็นบริษัทแรกให้ดิฉัน^{ทำงาน}

- **เรียงลำดับบทกริยาไว้ผิดตำแหน่ง** คือ การเขียนประโยคโดยไม่นำบทกริยาหลักวางไว้ข้างหลังบทกริยารอง หรือวางบทกริยาไว้ข้างหลังบทขยายกริยา ดังตัวอย่างต่อไปนี้

เขาทำงานพยายามเพื่อเดือนหน้าไปเที่ยว (59/1)

“พยายาม” เป็นบทกริยาหลัก ต้องวางไว้ข้างหน้า “ทำงาน” ซึ่งเป็นบทกริยาที่ต่อเนื่องมาจากคำว่า “พยายาม” และในประโยคที่สองบทกริยา “ไปเที่ยว” ต้องอยู่ข้างหน้าบทขยายกริยา “เดือนหน้า” จึงจะถูกต้อง ซึ่งสามารถลำดับประโยคให้ถูกต้องได้ดังนี้

เขาพยายามทำงานเพื่อไปเที่ยวเดือนหน้า

ข. **เรียงลำดับบทขยายกริยาไม่ถูกต้อง** คือ การเขียนประโยคที่มีภาคแสดงประกอบไปด้วยบทกริยา บทขยายกริยา และบทกรรม นักศึกษาจีนจะเขียนบทขยายกริยาไว้ข้างหลังบทกริยาและตามด้วยบทกรรม ซึ่งตามโครงสร้างประโยคภาษาไทยจะต้องวางบทขยายกริยาไว้หลังบทกรรมได้แก่ประโยคต่อไปนี้

อยากฟังเข้าใจคำพูดของคนอื่น (58/4)

“เข้าใจ” เป็นบทขยายกริยา ซึ่งบทกริยาของประโยคนี้คือ “ฟัง” และประโยคนี้มีบทกรรมตามหลังบทกริยาคือ “คำพูด” ดังนั้นจึงต้องวางบทขยายกริยาไว้ข้างหลังบทกรรม “คำพูด” จึงจะถูกต้อง สามารถลำดับประโยคให้ถูกต้องได้ดังนี้

อยากฟังคำพูดของคนอื่นเข้าใจ

เมื่อฉันครั้งแรกมาเที่ยวเมืองไทย (58/6)

“ครั้งแรก” เป็นบทขยายกริยา ซึ่งบทกริยาของประโยคนี้คือ “มาเที่ยว” และประโยคนี้มีบทกรรมตามหลังบทกริยาคือ “เมืองไทย” ดังนั้นจึงต้องวางบทขยายกริยาไว้ข้างหลังบทกรรม “เมืองไทย” จึงจะถูกต้อง สามารถลำดับประโยคให้ถูกต้องได้ดังนี้

เมื่อฉันมาเที่ยวเมืองไทยครั้งแรก

เรียนภาษาไทยก็มีโอกาสที่ดีได้งาน (58/13)

“ที่ดี” เป็นบทขยายกริยา ซึ่งบทกริยาของประโยคคือ “มีโอกาสได้” และประโยคนี้มีบทกรรมตามหลังบทกริยาคือคำว่า “งาน” ดังนั้นจึงต้องวางบทขยายกริยาไว้ข้างหลังคำว่า “งาน” จึงจะถูกต้อง สามารถลำดับประโยคให้ถูกต้องได้ดังนี้

เรียนภาษาไทยก็มีโอกาสได้งานที่ดี

ถ้าให้เงินเดือนไม่ตรงเวลาก็จะทำให้ฉันเสียกำลังไปทำงาน (60/14)

“ไป” เป็นบทขยายกริยา ซึ่งกริยาของประโยคนี้คือ “กำลังทำงาน” จึงต้องวางไว้ข้างหลังคำว่า “กำลังทำงาน” จึงจะถูกต้อง สามารถลำดับประโยคให้ถูกต้องได้ดังนี้

ถ้าให้เงินเดือนไม่ตรงเวลาก็จะทำให้ฉันเสียกำลังทำงานไป

เพราะดิฉันสื่อสารได้ภาษาจีนและภาษาไทยและสามารถใช้คอมพิวเตอร์ได้ดีมาก (60/17)

“ได้” เป็นบทขยายกริยา ซึ่งกริยาของประโยคนี้คือ “สื่อสาร” ประโยคนี้มีบทกรรมคือ “ภาษาจีนและภาษาไทย” ดังนั้นบทขยายกริยาจึงต้องอยู่ข้างหลังบทกรรม จึงจะถูกต้อง สามารถลำดับประโยคให้ถูกต้องดังนี้

เพราะดิฉันสื่อสารภาษาจีนและภาษาไทยได้และสามารถใช้คอมพิวเตอร์ได้ดีมาก

ครูตุ๋นดำผมเพราะมาสายเรียน 2 นาทีครับ (60/19)

“สาย” เป็นบทขยายกริยา ซึ่งกริยาของประโยคคือ “มาเรียน” ประโยคนี้มีบทขยายกริยาต้องอยู่ข้างหลังกริยา ซึ่งสามารถลำดับประโยคให้ถูกต้องได้ดังนี้

ครูตุ๋นดำผมเพราะมาเรียนสาย 2 นาทีครับ

ค. เรียงลำดับบทกรรมไม่ถูกต้อง จากการศึกษาพบข้อบกพร่อง 2 ลักษณะคือ เรียงลำดับคำในบทกรรมผิดและเรียงลำดับบทกรรมผิดตำแหน่ง ดังประโยคต่อไปนี้

- เรียงลำดับคำในบทกรรมผิด คือ นักศึกษาวางในตำแหน่งบทกรรมถูกต้อง แต่ในตำแหน่งบทกรรมนักศึกษาลำดับคำไม่ถูกต้อง ดังตัวอย่าง

เขาเรียนเพื่อเขาตัวเอง (59/1)

ประโยคดังกล่าวลำดับคำในบทกรรมผิดคือ “เขาตัวเอง” ทำให้สื่อความหมายไม่ชัดเจน เรียงลำดับคำบทประธานให้ถูกต้องคือ

เขาเรียนเพื่อตัวเขาเอง

- เรียงลำดับบทกรรมไว้ผิดตำแหน่ง คือ การเขียนประโยคโดยนำบทกรรมไว้ในตำแหน่งของบทประธาน หรือบางครั้งเขียนบทกรรมไว้ข้างหลังบทขยายกริยา

ฉันเพิ่งมาประเทศไทยเพิ่งไม่ออกภาษาไทย (58/13)

“ภาษาไทย” เป็นบทกรรม ต้องวางไว้หลังบทกริยา คือ “เพิ่ง” สามารถลำดับประโยคให้ถูกต้องได้ดังนี้

ฉันเพิ่งมาประเทศไทยเพิ่งภาษาไทยไม่ออก

เพราะภาษาไทยเป็นภาษาของประเทศไทย มีประวัติศาสตร์ที่ยาวนานและวัฒนธรรม (58/9)

“และวัฒนธรรม” เป็นส่วนหนึ่งของบทกรรม ซึ่งบทกรรมทั้งหมดในประโยคคือ “ประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม” “ประวัติศาสตร์” วางในบทกรรมถูกต้องแล้วแต่อีกส่วนหนึ่งของบทกรรมยังไม่ถูกต้อง ดังนี้สามารถลำดับประโยคได้ดังนี้

เพราะภาษาไทยเป็นภาษาของประเทศไทย มีประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมที่ยาวนาน

วิธีสอนการเรียนรู้ของอาจารย์สนุกพวกเราชอบมาก (60/6)

“วิธีสอนการเรียนรู้ของอาจารย์” เป็นบทกรรม ต้องวางไว้หลังบทกริยา คือ “ชอบ” สามารถลำดับประโยคให้ถูกต้องได้ดังนี้

พวกเราชอบวิธีสอนการเรียนรู้ของอาจารย์สนุกมาก

ถึงแม้ว่าบริษัทอื่นให้เงินเดือนสูงกว่า แต่ดิฉันไม่รู้ว่าบริษัทอื่นจะให้ดิฉันทำงานอะไรบ้าง (60/18)

“เงิน” เป็นบทกรรม ต้องวางไว้ข้างหลังบทกริยา คือ “ให้” สามารถลำดับประโยคให้ถูกต้องได้ดังนี้

ถึงแม้ว่าบริษัทอื่นให้เงินดิฉันสูงกว่า แต่ดิฉันไม่รู้ว่าบริษัทอื่นจะให้ดิฉันทำงานอะไรบ้าง

อีกอย่างหนึ่งก็คือการเรียนรู้อยากใช้ในสังคม (60/21)

“การเรียนรู้” เป็นบทกรรม ต้องวางไว้ข้างหลังบทกริยา คือ “อยากใช้” สามารถลำดับประโยคให้ถูกต้องได้ดังนี้

อีกอย่างหนึ่งก็คืออยากใช้การเรียนรู้ในสังคม

ถ้าอย่างนั้นดิฉันก็ต้องอ่านเข้าใจเอกสารก่อน (60/25)

“เอกสาร” เป็นบทกรรม ต้องวางไว้ข้างหลังบทกริยา คือ “อ่าน” สามารถลำดับประโยคให้ถูกต้องได้ดังนี้

ถ้าอย่างนั้นดิฉันก็ต้องอ่านเอกสารเข้าใจก่อน

เด็กคนนี้หลงทางแล้ว หาไม่เจอพ่อแม่ (60/18)

“พ่อแม่” เป็นบทกรรม ต้องวางไว้ข้างหลังบทกริยาหลักคือ “หา” สามารถลำดับประโยคให้ถูกต้องได้ดังนี้

เด็กคนนี้หลงทางแล้ว หาพ่อแม่ไม่เจอ

ง. เรียงลำดับบทขยายกรรมไม่ถูกต้อง คือ การเขียนประโยคโดยนำบทขยายกรรมไว้ข้างหน้าบทกรรม ดังประโยคต่อไปนี้

ไม่ต้องใช้ภาษาไทยคำอธิบายที่ยาวมาก (59/9)

“ภาษาไทย” เป็นบทขยายกรรม ซึ่งต้องวางไว้ข้างหลังบทกรรมคือ “คำอธิบาย” สามารถลำดับประโยคให้ถูกต้องได้ดังนี้

ไม่ต้องใช้คำอธิบายภาษาไทยที่ยาวมาก

ที่ใช้บ่อยภาษาต่างประเทศจะทำให้คนไทยลืมคำเดิมภาษาไทย

(59/9)

“ที่ใช้บ่อย” เป็นบทขยายกรรม ซึ่งต้องวางไว้ข้างหลังบทกรรมคือ “ภาษาไทย” สามารถลำดับประโยคให้ถูกต้องได้ดังนี้

ภาษาต่างประเทศจะทำให้คนไทยลืมคำเดิมภาษาไทย**ที่ใช้บ่อย**

ดังนั้นฉันรู้สึกวิทยานิพนธ์มีประโยชน์ต่อ**ทุก**นักศึกษา (60/36)

“ทุก” เป็นบทขยายกรรม ซึ่งต้องวางไว้หลังบทกรรมคือ “นักศึกษา” และเมื่อวางไว้ข้างหลังบทกรรมแล้วต้องเพิ่มคำลักษณนามตามหลังคำว่า “ทุก” ด้วย ซึ่งสามารถลำดับประโยคให้ถูกต้องได้ดังนี้

ดังนั้นฉันรู้สึกวิทยานิพนธ์มีประโยชน์ต่อ**นักศึกษาทุกคน**

จากการวิเคราะห์การเรียงลำดับคำและกลุ่มคำในประโยคไม่ถูกต้อง พบการเรียงลำดับไม่ถูกต้องทั้งในภาคประธานและภาคแสดง ซึ่งการเรียงลำดับในภาคแสดงจะมีข้อบกพร่องมากกว่าภาคประธาน ดังนี้

ภาคประธานพบปัญหาด้านการลำดับบทประธานไม่ถูกต้องมากที่สุด คือ นักศึกษาจีนเรียงลำดับคำในบทประธานผิดและเรียงลำดับบทประธานไว้ผิดตำแหน่ง พบปัญหาด้านการลำดับบทประธานและบทขยายประธานไม่ถูกต้องรองลงมา และการเรียงลำดับบทขยายประธานไม่ถูกต้องพบน้อยที่สุด

ภาคแสดงพบปัญหาด้านการลำดับบทกรรมไม่ถูกต้องมากที่สุดคือ นักศึกษาจีนเรียงลำดับคำในบทกรรมผิดและเรียงลำดับบทกรรมไว้ผิดตำแหน่ง ด้านการลำดับบทขยายกริยาไม่ถูกต้องพบมากรองลงมาเป็นอันดับสองปัญหานี้จะเกิดกับภาคแสดงที่มีโครงสร้างแบบ บทกริยา บทกรรม บทขยายกริยา คือ นักศึกษาจะเขียนบทขยายกริยาไว้ข้างหน้าคำกริยาหลัก(บทกริยา) ด้านการเรียงลำดับบทขยายกรรมไม่ถูกต้องพบมากเป็นอันดับที่สาม คือ นักศึกษาจีนลำดับบทขยายกรรมไว้ข้างหน้าบทกรรม และด้านการเขียนลำดับบทกริยาไม่ถูกต้องพบน้อยที่สุดคือ นักศึกษาจีนเรียงลำดับคำในบทกริยาผิดและเรียงลำดับบทกริยาไว้ผิดตำแหน่ง

2) การเขียนประโยคไม่สมบูรณ์

การเขียนประโยคไม่สมบูรณ์ คือ การเขียนประโยคโดยขาดบทประธาน บทขยายประธาน บทกริยา บทขยายกริยา บทกรรม บทขยายกรรม หรือบทเชื่อมอย่างใดอย่างหนึ่ง ทำให้ประโยคนั้นมีโครงสร้างไม่ครบถ้วน และสื่อความหมายได้ไม่ชัดเจนหรือไม่สละสลวย จากการศึกษาพบว่า นักศึกษาจีนเขียนประโยคไม่สมบูรณ์โดยเขียนประโยคขาดบทประธาน ขาดบทกริยา ขาดบทขยายกริยา ขาดบทกรรม และขาดบทเชื่อม ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.1) ขาดบทประธาน คือ การเขียนประโยคไม่สมบูรณ์เนื่องจากขาดบทประธานของประโยค ได้แก่ การขาดคำนามหรือคำสรรพนามหรือนามวลีหรือสรรพนามวลี ทั้งนี้สันนิษฐานว่า ปัญหาดังกล่าวน่าจะเกิดจากการที่นักศึกษานำภาษาพูดมาเขียนเล่าเรื่อง ทำให้ละประธานนั้นไป ดังประโยคต่อไปนี้

อากาศและอาหารดิฉันปรับตัวยากมาก...อากาศก็ร้อนมาก ส่วนอาหารก็เผ็ดและเปรี้ยวมาก...ตอนแรกกินแล้วก็ไม่ค่อยไหว ยกเว้นสองอย่างนี้ อย่างอื่นก็ไม่ค่อยมีปัญหา (57/1)

ประโยคนี้ขาดบทประธาน ควรแก้ไขโดยเติมประธานของประโยค คือ “อาหารและอากาศ” เพราะเนื้อความก่อนประโยคนี้อ้างถึงเรื่องอาหารและอากาศ แต่เมื่อเขียนไปหลายประโยคนักศึกษากลับไม่เขียนประธานจนมาถึงประโยคสุดท้าย ทำให้ประโยคไม่สื่อความหมาย ดังนั้นประโยคที่ถูกต้องคือ

อากาศและอาหารดิฉันปรับตัวยากมาก...อากาศก็ร้อนมาก ส่วนอาหารก็เผ็ดและเปรี้ยวมาก...ตอนแรกกินแล้วก็ไม่ค่อยไหว ยกเว้นอากาศและอาหารสองอย่างนี้ อย่างอื่นก็ไม่ค่อยมีปัญหา

เนื่องจากช่วงนี้น้ำรั่วทำให้เอกสารเปียก (60/18)

ประโยคนี้ขาดบทประธาน ควรแก้ไขโดยเติมประธานของประโยค คือ “ห้องทำงานเก่า” เพราะประโยคกำลังกล่าวถึงปัญหาห้องทำงานน้ำรั่ว จึงสามารถแก้ไขเป็นประโยคที่ถูกต้องคือ

เนื่องจากช่วงนี้ห้องทำงานเก่านี้รั่วทำให้เอกสารเปียก

2.2) ขาดบทกริยา คือ การเขียนประโยคที่มีโครงสร้างผิดเนื่องจากขาดกริยาหลักหรือขาดกริยาช่วยที่ทำหน้าที่เป็นบทกริยาของประโยค ดังตัวอย่างต่อไปนี้

เพราะประเทศไทยความเจริญในการท่องเที่ยว (60/23)

ประโยคดังกล่าวไม่มีคำกริยา ประโยคดังกล่าวควรแก้ไขโดยเติมคำกริยา ลงหน้าคำว่า “ความเจริญ” สามารถแก้ไขให้ได้ประโยคที่ถูกต้องได้ดังนี้

เพราะประเทศไทยมีความเจริญในการท่องเที่ยว

หลังจากที่รุ่นอาวุโสหรือเพื่อนช่วยแก้ปัญหาแล้ว เราต้องบทเรียนนี้

(60/24)

ในประโยคที่สอง “เราต้องบทเรียนนี้” ประโยคนี้นี้มีกริยาช่วยคือคำว่า “ต้อง” ยังขาดกริยาหลักคือ “เข้าใจ” ดังนั้นจึงควรเติมคำว่า “เข้าใจ” ลงในประโยคดังกล่าว ทำให้ได้ประโยคที่ถูกต้องดังนี้

หลังจากที่รุ่นอาวุโสหรือเพื่อนช่วยแก้ปัญหาแล้ว เราต้องเข้าใจบทเรียนนี้

ขอให้ท่านทำงานได้ดี ความสุขในครอบครัว (60/28)

ในประโยคที่สอง “ความสุขในครอบครัว” ประโยคนี้นี้ยังไม่ใช่ประโยคและยังไม่สื่อความหมายเนื่องจากขาดกริยาหลักคือคำว่า “มี” ดังนั้นจึงต้องเติมคำว่า “มี” ลงข้างหน้า “ความสุขในครอบครัว” สามารถแก้ไขให้ได้ประโยคที่ถูกต้องได้ดังนี้

ขอให้ท่านทำงานได้ดี มีความสุขในครอบครัว

ไม่สามารถสมาชิกในครอบครัว ไปแค่คนเดียวเท่านั้น (60/17)
 ในประโยคแรก “ไม่สามารถสมาชิกในครอบครัว” ประโยคนี้อย่างไม่มี
 กริยาหลักทำให้ประโยคยังไม่สมบูรณ์ สามารถแก้ไขได้ประโยคที่ถูกต้องได้ดังนี้
 ไม่สามารถพาสมาชิกในครอบครัว ไปแค่คนเดียวเท่านั้น

2.3) ขาดบทขยายกริยา คือ การเขียนประโยคที่ไม่สมบูรณ์ เนื่องจาก
 ขาดบทขยายกริยา ซึ่งต้องวางไว้หลังบทกริยา แต่ถ้าประโยคมีบทกรรมต้องวางบทขยายกริยาไว้หลัง
 บทกรรม ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ทางเลือกโยเกิร์ตใส่ผลไม้ใส่กาแฟในพริกมีคนเลือกที่สุด
 ประโยคนี้อาจมีบทกริยา คือ คำว่า “มี” และคำว่า “เลือก” ซึ่งคำว่าเลือกนั้น
 ต้องมีบทขยายกริยาตามมาข้างหลัง จึงควรแก้ไขด้วยการเติมบทขยายกริยา คือ “มาก” ลงไป ทำให้
 ได้ประโยคที่ถูกต้องดังนี้

ทางเลือกโยเกิร์ตใส่ผลไม้ใส่กาแฟในพริกมีคนเลือกมากที่สุด

2.4) ขาดบทกรรม คือ การเขียนประโยคโดยขาดบทกรรมของประโยค
 ซึ่งต้องวางไว้หลังบทกริยา ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ดิฉันจะส่งให้ทางบริษัทของคุณในวันพรุ่งนี้ได้ไหมคะ (60/33)
 ประโยคดังกล่าวขาดบทกรรม ซึ่งต้องวางไว้ข้างหลังบทกริยาหลัก “จะ
 ส่ง” ดังนั้นควรแก้ไขด้วยการเติมบทกรรม เช่น “สินค้า” หรือ “เอกสาร” หรือ “โทรสาร” เป็นต้น
 ทำให้ได้ประโยคที่ถูกต้องดังนี้

ดิฉันจะส่งสินค้าให้ทางบริษัทของคุณในวันพรุ่งนี้ได้ไหมคะ

ดิฉันจะส่งเอกสารให้ทางบริษัทของคุณในวันพรุ่งนี้ได้ไหมคะ

ดิฉันจะส่งโทรสารให้ทางบริษัทของคุณในวันพรุ่งนี้ได้ไหมคะ

2.5 ขาดบทเชื่อม คือ การเขียนประโยคที่มีโครงสร้างผิดเนื่องจาก
 ขาดคำสรรพนามประเภทประธานสรรพนาม ขาดคำสันธานหรือคำบุพบทที่ทำหน้าที่เป็นบทเชื่อม
 ของประโยค ทำให้ประโยคไม่สมบูรณ์ ดังต่อไปนี้

ก. **ขาดคำประธานสรรพนาม** คำประธานสรรพนามทำหน้าที่เป็น
 บทเชื่อมในประโยคความซ้อน ได้แก่คำว่า “ที่ ซึ่ง อัน” เมื่อขาดคำประธานสรรพนามไปทำให้
 ประโยคไม่สมบูรณ์ ได้แก่ประโยคต่อไปนี้

ภาษาไทยของฉันก้าวหน้ามากเลย ฉะนั้นต้องขอบคุณอาจารย์ทุก
 คนการสอนฉันคะ (60/31)

จากตัวอย่างดังกล่าวนี้ประโยคขาดคำประธานสรรพนาม “ที่” ซึ่ง
 ต้องวางไว้หน้าคำว่า “สอน” และตัดคำว่า “การ” ออกไป ประโยคที่ถูกต้อง ต้องเขียนว่า ภาษาไทย
 ของฉันก้าวหน้ามากเลย ฉะนั้นต้องขอบคุณอาจารย์ทุกท่านที่สอนฉันคะ

ข. ขาดคำสันธาน คำสันธานทำหน้าที่เชื่อมประโยคความรวมและประโยคความซ้อน เมื่อขาดคำเชื่อมทำให้ประโยคไม่สมบูรณ์ จากการศึกษาพบว่า นักศึกษาเขียนประโยคขาดคำสันธานทั้งในประโยคความรวมและประโยคความซ้อน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ถ้าไม่เข้าใจภาษาไทยไปเปิดพจนานุกรมให้เข้าใจมากขึ้น (58/5)

ประโยคดังกล่าวมีบทเชื่อมไม่ครบสมบูรณ์ ประโยคนี้ต้องใช้คำสันธาน ถ้า.....ก็.....แต่ประโยคนี้ขาดคำสันธานในตำแหน่งประโยคที่สองคือขาดคำสันธาน “ก็” ดังนั้นจึงควรแก้ไขด้วยการเติมคำสันธาน “ก็” จะทำให้ได้ประโยคที่สมบูรณ์ดังนี้

ถ้าไม่เข้าใจภาษาไทยก็ไปเปิดพจนานุกรมให้เข้าใจมากขึ้น

เมื่อฉันกำลังเรียนภาษาไทยคิดยากมาก เพราะว่าภาษาไทยเป็นภาษาที่สองของฉัน (58/6)

ประโยคข้างต้นขาดบทเชื่อม ควรแก้ไขด้วยการเติมคำสันธาน “ว่า” ไว้ข้างหลังคำกริยา “คิด” จะทำให้ได้ประโยคที่สมบูรณ์ดังนี้

เมื่อฉันกำลังเรียนภาษาไทยคิดว่ายากมาก เพราะว่าภาษาไทยเป็นภาษาที่สองของฉัน

ฉันไม่เพียงแต่เรียนรู้ภาษาเพิ่มเติมยังได้เรียนรู้วิธีแยกแยะที่มาของภาษาด้วย (59/2)

ประโยคดังกล่าวนี้ขาดบทเชื่อม ควรแก้ไขด้วยการเติมคำสันธาน “แต่” ไว้ข้างหน้าคำว่า “ยัง” จะทำให้ได้ประโยคที่สมบูรณ์ดังนี้

ฉันไม่เพียงแต่เรียนรู้ภาษาเพิ่มเติมแต่ยังได้เรียนรู้วิธีแยกแยะที่มาของภาษาด้วย

อาชีพล่ามแปลสดเป็นอาชีพที่ฉันถนัด เป็นอาชีพที่ทำให้ฉันก้าวหน้ายกระดับด้านภาษาไทยอีกด้วย (60/14)

ประโยคข้างต้นขาดบทเชื่อม ควรแก้ไขด้วยการเติมคำสันธาน คือ “และ” ทำให้ได้ประโยคที่สมบูรณ์ดังนี้

อาชีพล่ามแปลสดเป็นอาชีพที่ฉันถนัด เป็นอาชีพที่ทำให้ฉันก้าวหน้าและยกระดับด้านภาษาไทยอีกด้วย

ค. ขาดคำบุพบท คำบุพบททำหน้าที่เชื่อมคำหรือเชื่อมประโยค เมื่อขาดคำเชื่อมทำให้ประโยคไม่สมบูรณ์ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ดิฉันอาจจะไม่เหมาะที่นั่น อีกอย่างดิฉันยังไม่รู้เลยจะให้ฉันทำงานอะไร (58/7)

ประโยคทั้งสองประโยคข้างต้นขาดบทเชื่อม ควรแก้ไขด้วยการเติมคำบุพบท คือ “กับ” ทำให้ได้ประโยคที่ถูกต้องดังนี้

ดิฉันอาจจะไม่เหมาะกับที่นั่น อีกอย่างดิฉันยังไม่รู้เลยจะให้ฉันทำงานอะไร

พรุ่งนี้ดิฉันจะไปแทนคุณวิทยาลัยสงฆ์ระยองเกี่ยวกับสินค้าของบริษัทของคุณ (58/8)

ประโยคข้างต้นขาดบทเชื่อม ควรแก้ไขด้วยการเติมคำบุพบท คือ “เพื่อ” ทำให้ได้ประโยคที่ถูกต้องดังนี้

พรุ่งนี้ดิฉันจะไปแทนคุณวิทยาลัยเพื่อส่งรายละเอียดเกี่ยวกับสินค้าที่บริษัทของคุณ

จากการศึกษาข้อบกพร่องด้านการเขียนประโยคไม่สมบูรณ์ พบว่า นักศึกษาจีนมีปัญหาการเขียนประโยคขาดบทเชื่อมมากที่สุด โดยขาดสันธาน “ว่า” “แต่” “และ” “ก็” และขาดบุพบท “เพื่อ” “กับ” และขาดประพันธสรรพนาม “ที่” การเขียนประโยคขาดบทกริยามาก รองลงมา โดยพบว่านักศึกษากลุ่มจีนเขียนประโยคความรวมขาดบทกริยาเป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะประโยคความรวมที่มีหลายประโยคต่อเนื่องกัน ซึ่งขาดบทกริยาทั้งในประโยคแรกและประโยคหลัง ส่วนการเขียนประโยคขาดบทประธาน ขาดบทกรรม และขาดบทขยายกริยามีจำนวนน้อยลงมาตามลำดับ

4.2.2 ประโยคสื่อความหมาย จากการศึกษาค้นพบว่า นักศึกษาจีนมีข้อบกพร่องในการเขียนประโยคสื่อความหมาย 3 ลักษณะ คือ การเขียนประโยคไม่จบกระแสความ การใช้คำเกิน และการเว้นวรรคผิด ดังรายละเอียดต่อไปนี้

4.2.2.1 การเขียนประโยคไม่จบกระแสความ

ประโยคไม่จบกระแสความ คือ ประโยคที่สื่อความหมายยังไม่ครบถ้วนเนื่องจากขาดคำ กลุ่มคำ หรือประโยคบางอย่าง ดังประโยคต่อไปนี้

1) การขาดคำ ได้แก่ประโยคต่อไปนี้

ฉันก็ไม่ไปนะคะ ฉันตัดสินใจว่าไปสมัครงานในบริษัทของคุณก็คิดว่าบริษัทนี้ดีมาก (58/6)

ประโยคนี้ไม่จบกระแสความ เนื่องจากขาดคำว่า “ใจ” หลังคำว่า “ตัดสินใจ” เมื่อขาดคำทำให้ผู้อ่านไม่เข้าใจเนื้อหา ควรแก้ไขประโยคให้ชัดเจนดังนี้

ฉันก็ไม่ไปนะคะ ฉันตัดสินใจใจว่าไปสมัครงานในบริษัทของคุณก็คิดว่าบริษัทนี้ดีมาก

ฉันเดี๋ยวฉันจะบอกเรื่องนี้ให้ผู้จัดการนะคะ (58/9)

ประโยคนี้ไม่จบกระแสความ เนื่องจากขาดคำหลังคำว่า “ผู้จัดการ” ซึ่งคำที่เขียนหลังคำว่า “ผู้จัดการ” คือคำว่า “ทราบ” เมื่อขาดคำทำให้ผู้อ่านไม่เข้าใจเนื้อหา ควรแก้ไขประโยคให้ชัดเจนดังนี้

ฉันเดี๋ยวฉันจะบอกเรื่องนี้ให้ผู้จัดการทราบนะคะ

ขอให้ท่านมีความสุขและสุขภาพ (59/1)

ประโยคนี้ไม่จบกระแสความ เนื่องจากขาดคำหลังคำว่า “สุขภาพ” ซึ่งคำที่เขียนหลังคำว่า “สุขภาพ” คือคำว่า “แข็งแรง” หรือคำว่า “ดี” เมื่อขาดคำทำให้ผู้อ่านไม่เข้าใจเนื้อหา ควรแก้ไขประโยคให้ชัดเจนดังนี้

ขอให้ท่านมีความสุขและสุขภาพแข็งแรง

ขอให้ท่านมีความสุขและสุขภาพดี

อาหารนี้สำหรับคนเจ (59/5)

ประโยคนี้ไม่จบกระแสความ เนื่องจากขาดคำว่า “กิน” หลังคำว่า “คน” เมื่อขาดคำ ทำให้ผู้อ่านไม่เข้าใจเนื้อหา ควรแก้ไขประโยคให้ชัดเจนดังนี้

อาหารนี้สำหรับคนกินเจ

เพราะว่าถึงแม้ว่าดิฉันไม่เคยทำงานที่นี้มาก่อนแต่งานนี้ก็เป็นจุดเริ่มต้นที่ดิฉันได้ทำงานที่ (60/15)

ประโยคนี้ไม่จบกระแสความ เนื่องจากขาดคำหลังคำว่า “ที่” ซึ่งคำที่เขียนหลังคำว่า “ที่” อาจจะเป็นคำว่า “นี้” เมื่อขาดคำทำให้ผู้อ่านไม่เข้าใจเนื้อหาในประโยคและตีความหมายคลาดเคลื่อนไป ควรแก้ไขประโยคให้ชัดเจนดังนี้

เพราะว่าถึงแม้ว่าดิฉันไม่เคยทำงานที่นี้มาก่อนแต่งานนี้ก็เป็นจุดเริ่มต้นที่ดิฉันได้ทำงานที่นี้

จำไว้ว่าความสามารถของเองขาดที่ไหนปรับปรุงให้ดีขึ้น (60/24)

ประโยคดังกล่าวยังไม่จบกระแสความ เนื่องจากขาดคำว่า “ตัว” หน้าคำว่า “เอง” จึงทำให้สื่อความไม่ครบถ้วน ควรแก้ไขประโยคให้ชัดเจนดังนี้

จำไว้ว่าความสามารถของตัวเองขาดที่ไหนปรับปรุงให้ดีขึ้น

เพราะว่าก่อนที่มาประเทศไทย ดิฉันยังไม่เคยกินอาหารไทยเลย (60/26)

ประโยคดังกล่าวยังไม่จบกระแสความ เนื่องจากขาดคำว่า “จะ” จึงทำให้สื่อความไม่ชัดเจน ควรแก้ไขประโยคให้ชัดเจนดังนี้

เพราะว่าก่อนที่จะมาประเทศไทย ดิฉันยังไม่เคยกินอาหารไทยเลย

2) การขาดกลุ่มคำ ได้แก่ประโยคต่อไปนี้

พจน์นี้ดิฉันแทนคุณวิทยาลัยสงฆ์ระยองเกี่ยวกับสินค้าที่บริษัทของคุณ (58/8)

ประโยคนี้ไม่จบกระแสความ เนื่องจากขาดกลุ่มคำ “จะไป” ข้างหน้าคำว่า “แทน” จึงทำให้สื่อความไม่ครบถ้วน ควรแก้ไขประโยคให้ชัดเจนดังนี้

พจน์นี้ดิฉันจะไปแทนคุณวิทยาลัยสงฆ์ระยองเกี่ยวกับสินค้าที่บริษัทของคุณ

เดี๋ยวดิฉันให้คุณแหวตาโทรใหม่ให้คุณสุชาติได้ไหมคะ (59/2)

ประโยคนี้ไม่จบกระแสความ เนื่องจากขาดกลุ่มคำ “กลับไปหา” ขยายกริยา “โทร” จึงทำให้สื่อความไม่ครบถ้วน ควรแก้ไขประโยคให้ชัดเจนดังนี้

เดี๋ยวดิฉันให้คุณแหวตาโทรกลับไปหาใหม่ให้คุณสุชาติได้ไหมคะ

และได้ทราบความสัมพันธ์ระหว่างประเทศไทยและประเทศอื่นด้วย ยังได้รับ ประวัติศาสตร์ของประเทศไทยด้วย (59/4)

ประโยคนี้ไม่จบกระแสความ เนื่องจากขาดกลุ่มคำ “ความรู้ด้าน” ซึ่งต้องวางไว้ข้างหลังกลุ่มคำ “ยังได้รับ” ควรแก้ไขประโยคให้ชัดเจนดังนี้

และได้ทราบความสัมพันธ์ระหว่างประเทศไทยและประเทศอื่นด้วย ยังได้รับ ความรู้ด้านประวัติศาสตร์ของประเทศไทยด้วย

3) การขาดประโยค ได้แก่ประโยคต่อไปนี้

เพราะว่าถึงแม้ว่าดิฉันไม่เคยทำงานที่นี้มาก่อนแต่งานนี้ก็เป็นจุดเริ่มต้นที่ดิฉันได้ ทำงานที่ (60/15)

ประโยคนี้ไม่จบกระแสความ เนื่องจากขาดประโยคหลังคำว่า “ที่” ซึ่งประโยคที่เขียนหลังคำว่า “ที่” อาจมีหลายประโยค เช่น “ดิฉันรัก” “ดิฉันชอบ” “ดิฉันต้องการ” เป็นต้น ทำให้ผู้อ่านไม่เข้าใจเนื้อหาในประโยคแต่ตีความหมายคลาดเคลื่อนไป ควรแก้ไขประโยคให้ชัดเจนดังนี้

เพราะว่าถึงแม้ว่าดิฉันไม่เคยทำงานที่นี้มาก่อนแต่งานนี้ก็เป็นจุดเริ่มต้นที่ดิฉันได้ ทำงานที่ดิฉันรัก

เพราะว่าถึงแม้ว่าดิฉันไม่เคยทำงานที่นี้มาก่อนแต่งานนี้ก็เป็นจุดเริ่มต้นที่ดิฉันได้ ทำงานที่ดิฉันชอบ

เพราะว่าถึงแม้ว่าดิฉันไม่เคยทำงานที่นี้มาก่อนแต่งานนี้ก็เป็นจุดเริ่มต้นที่ดิฉันได้ ทำงานที่ดิฉันต้องการ

จากการศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนประโยคสื่อความหมาย ด้านการเขียนประโยคไม่จบกระแสความ สรุปได้ว่า นักศึกษาจีนเขียนประโยคขาดคำ กลุ่มคำ และประโยค ทำให้สื่อความหมายไม่ครบถ้วน โดยพบการเขียนประโยคขาดคำมากที่สุด เขียนประโยคขาดกลุ่มคำและขาดประโยคมารองลงมาตามลำดับ ทั้งนี้ข้อบกพร่องดังกล่าวเกิดจากสาเหตุสำคัญคือนักศึกษาจีนบางส่วนมีความรู้ความเข้าใจด้านการใช้ภาษาไทยยังไม่ดีพอ จึงไม่ทราบว่าตนเขียนประโยคขาดคำ

หรือขาดความบางอย่าง ทำให้สื่อสารได้ไม่ตรงกับจุดประสงค์ที่แท้จริงของตนเอง และอีกสาเหตุหนึ่ง เกิดมาจากการขาดความรอบคอบในการนำเสนอความคิดผ่านงานเขียน ขาดการพิจารณาตรวจทาน ข้อมูลที่เขียนให้ถูกต้องก่อน จึงทำให้เขียนประโยคไม่จบกระแสความ ส่งผลให้สื่อความหมายไม่ สมบูรณ์และไม่ชัดเจน

4.2.2.2 การใช้คำเกินในประโยค

การใช้คำเกินในประโยค คือ การใช้ชนิดของคำประเภทต่าง ๆ เกินมา ทำให้ ประโยคสื่อความหมายกำกวม หรือทำให้ประโยคสื่อความไม่ได้ ดังต่อไปนี้

1) **คำนามเกิน** หมายถึง การที่ประโยคมีคำนามเกินมา ทำให้ประโยค กำกวม หากตัดคำนามนั้นออกจะทำให้สื่อความได้เข้าใจชัดเจนขึ้น ดังประโยคต่อไปนี้

*อาหารนี้สำหรับ**คน**เด็ก (60/32)*

ประโยคนี้นี้มีคำนาม “คน” เป็นคำเกิน ทำให้สื่อความหมายไม่ชัดเจน ควรแก้ไข เป็นประโยคที่สื่อความหมายได้ชัดเจนดังนี้

อาหารนี้สำหรับเด็ก

2) **คำสรรพนามเกิน** คำสรรพนามที่เขียนเกินมาคือคำสรรพนามประเภทประ พันธสรรพนาม ได้แก่คำว่า “ที่ ซึ่ง” ซึ่งจะวางไว้ข้างหลังบทประธานหรือบทกรรมเพื่อทำหน้าที่ขยาย บทนั้น ๆ โดยนักศึกษาจีนจะใช้คำประพันธสรรพนามในประโยคที่ไม่ต้องใช้ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

*และทำให้ประเทศนั้น**ที่**มีวัฒนธรรมที่สมบูรณ์ (59/9)*

ประโยคดังกล่าวนี้มีคำประพันธสรรพนามเกินมาคือคำว่า “ที่” ซึ่งในประโยคนี้ ไม่จำเป็นต้องเขียนคำว่า “ที่” ควรแก้ไขเป็นประโยคที่สื่อความหมายได้ชัดเจนดังนี้

และทำให้ประเทศนั้นมีวัฒนธรรมที่สมบูรณ์

*ผมเรียนภาษาต่างประเทศมาใช้ภาษาไทยได้รู้ลึกวัฒนธรรมไทยผสม ต่างประเทศหลายคำ ทำให้ภาษาไทย**ที่**อุดมขึ้น (59/10)*

ประโยคดังกล่าวนี้มีคำประพันธสรรพนามเกินมาคือคำว่า “ที่” ซึ่งในประโยคนี้ ไม่จำเป็นต้องเขียนคำว่า “ที่” ควรแก้ไขเป็นประโยคที่สื่อความหมายได้ชัดเจนดังนี้

ผมเรียนภาษาต่างประเทศมาใช้ภาษาไทยได้รู้ลึกวัฒนธรรมไทยผสม ต่างประเทศหลายคำ ทำให้ภาษาไทยอุดมขึ้น

*ถ้าอยากเป็นเลขานุการต้องเป็นคน**ที่**อย่างไร (60/10)*

เพราะทำแบบนี้มันจะแค่ทำอย่างเดีย สิ่ง**ที่**อื่น ๆ จะทำไม่ได้ให้ชีวิตจะน่าเบื่อ มาก (60/23)

ประโยคทั้งสองประโยคนี้นี้มีคำประพันธสรรพนามเกินมาคือคำว่า “ที่” ซึ่งใน ประโยคนี้ไม่จำเป็นต้องเขียนคำว่า “ที่” ควรแก้ไขเป็นประโยคที่สื่อความหมายได้ชัดเจน ดังนี้

ถ้าอยากเป็นเลขานุการต้องเป็นคนอย่างไร

เพราะทำแบบนี้มันจะแค่ทำอย่างเดียว สิ่งอื่น ๆ จะทำไม่ได้ให้ชีวิตจะน่าเบื่อ
มาก

เพราะเมื่อวานอดตาหลับขับตานอนที่เล่นเกมส์ครับ (60/19)

ประโยคดังกล่าวนี้มีคำประพันธ์สรรพนามเกินมาคือคำว่า “ที่” ในประโยคนี้ไม่
จำเป็นต้องเขียนคำว่า “ที่” ควรแก้ไขเป็นประโยคที่สื่อความหมายได้ชัดเจน ดังนี้

เพราะเมื่อวานอดตาหลับขับตานอนเล่นเกมส์ครับ

3) คำกริยาเกิน คือ การที่นักศึกษาจีนเขียนประโยคมีคำกริยาเกินมา ทำให้
ประโยคกำกวมหรือสื่อความหมายไม่ได้ หากตัดคำกริยานั้นออกจะทำให้สื่อความได้เข้าใจชัดเจนขึ้น
ดังประโยคต่อไปนี้

เพราะว่าในเวลาเรียนก็มีงานพิเศษ เคยสอนภาษาจีนมีประสบการณ์ไปแล้ว
(58/5)

ประโยคดังกล่าวคำกริยา “ไป” เป็นคำเกินมา ควรแก้ไขเป็นประโยคที่สื่อ
ความหมายได้ชัดเจนดังนี้

เพราะว่าในเวลาเรียนก็มีงานพิเศษ เคยสอนภาษาจีนมีประสบการณ์แล้ว

ไม่ว่าจะเป็นอาหาร การค้าขาย หรืออื่น ๆ ก็ตาม เป็นสะท้อนให้เห็นถึง
ประเทศยอมรับวัฒนธรรมต่างประเทศที่เข้ามากลายเป็นวัฒนธรรมส่วนหนึ่งของตนเอง (59/6)

ประโยคดังกล่าวคำกริยา “เป็น” เป็นคำเกินมา ประโยคนี้ไม่ต้องมีคำกริยา
“เป็น” จึงจะเป็นประโยคที่สมบูรณ์ ดังนั้นควรแก้ไขเป็นประโยคที่ถูกต้องได้ดังนี้

ไม่ว่าจะเป็นอาหาร การค้าขาย หรืออื่น ๆ ก็ตาม สะท้อนให้เห็นถึงประเทศ
ยอมรับวัฒนธรรมต่างประเทศที่เข้ามากลายเป็นวัฒนธรรมส่วนหนึ่งของตนเอง

ไม่ว่าจะในด้านพฤติกรรมหรือด้านคำพูดต้องมีสุขภาพด้วย (60/11)

ประโยคดังกล่าวคำกริยา “มี” เป็นคำเกิน ซึ่งคำว่า “สุขภาพ” มีความหมาย
ชัดเจนแล้วไม่จำเป็นต้องมีคำว่า “มี” มาวางไว้ข้างหน้า ควรแก้ไขเป็นประโยคที่สื่อความหมายได้ชัดเจน
ดังนี้

ไม่ว่าจะในด้านพฤติกรรมหรือด้านคำพูดต้องสุขภาพด้วย

เขาเรียนภาษาไทยเพื่อไปทำงานได้ดี (60/12)

ประโยคดังกล่าวคำกริยา “ได้” เป็นคำเกิน ซึ่งกลุ่มคำ “ได้ดี” มีความหมาย
ชัดเจนแล้วไม่จำเป็นต้องมีคำว่า “ได้” มาวางไว้ข้างหน้า ควรแก้ไขเป็นประโยคที่สื่อความหมายได้
ชัดเจนดังนี้

เขาเรียนภาษาไทยเพื่อไปทำงานที่ดี

และดิฉันคิดว่าเหมาะกับงานที่เกี่ยวข้องกับ**มี**ภาษาไทยหรือภาษาจีนก็ได้ (60/21)
 ประโยคดังกล่าวคำกริยา “มี” เป็นคำเกิน ซึ่งหลังคำว่า “เกี่ยวกับ” ควรจะเป็น
 คำนามจึงจะเหมาะสม ดังนั้นควรแก้ไขเป็นประโยคที่สื่อความหมายได้ชัดเจนดังนี้
 และดิฉันคิดว่าเหมาะกับงานที่เกี่ยวข้องกับ**มี**ภาษาไทยหรือภาษาจีนก็ได้

เนื่องจากผู้จัดการใหญ่**สั่งให้**ว่า บริษัทเราผลิตสินค้ารสชาติน้อย มีรสธรรมชาติ
 และรสมะนาวเท่านั้น (60/17)

ประโยคดังกล่าวคำกริยา “ให้” เป็นคำเกิน ในประโยคนีกริยาควรใช้ว่า “สั่งว่า” จึง
 จะเหมาะสม ดังนั้นควรแก้ไขเป็นประโยคที่สื่อความหมายได้ชัดเจนดังนี้

เนื่องจากผู้จัดการใหญ่**สั่งว่า** บริษัทเราผลิตสินค้ารสชาติน้อย มีรสธรรมชาติ
 และรสมะนาวเท่านั้น

ดูเห็นผมอย่างนั้น อาจจะได้กินอาหารมานาน เราไปซื้ออาหารให้เขาเถอะ
 (60/19)

ประโยคดังกล่าวควรเลือกกริยาคำว่า “ดู” หรือ “เห็น” เพียงคำใดคำหนึ่ง
 เพื่อให้ประโยคสื่อความหมายได้ชัดเจน ดังนั้นควรแก้ไขประโยคได้ดังนี้

ดูผมอย่างนั้น อาจจะได้กินอาหารมานาน เราไปซื้ออาหารให้เขาเถอะ

เห็นผมอย่างนั้น อาจจะได้กินอาหารมานาน เราไปซื้ออาหารให้เขาเถอะ

4) คำสันธานเกิน หมายถึง การที่ประโยคมีคำสันธานเกินมากกว่า 1 ตัว
 ทำให้ประโยคสื่อความหมายไม่ชัดเจนและไม่สละสลวย หากตัดคำสันธานนั้นออกจะทำให้สื่อความ
 ชัดเจนและสละสลวยขึ้น ดังประโยคต่อไปนี้

เพราะ**เนื่องจาก**เป็นที่นับถือในวัฒนธรรมไทยพุทธ... (58/1)

ประโยคนี้มีคำสันธาน 2 คำ คือคำว่า “เพราะ” และคำว่า “เนื่องจาก”
 ประโยคนี้สามารถเลือกใช้คำสันธานคำใดคำหนึ่งก็ได้ ควรแก้ไขเป็นประโยคที่สื่อความหมายได้ชัดเจน
 ดังนี้

เพราะเป็นที่นับถือในวัฒนธรรมไทยพุทธ...

เนื่องจากเป็นที่นับถือในวัฒนธรรมไทยพุทธ...

เพราะว่าอาหารไทยมีรสเปรี้ยว เผ็ด หวาน แต่ไม่เหมือนอาหารจีน (58/13)

ประโยคนี้มีคำสันธาน “แต่” เกินมา ดังนั้นควรแก้ไขเป็นประโยคใหม่ได้ดังนี้
 เพราะว่าอาหารไทยมีรสเปรี้ยว เผ็ด หวาน ไม่เหมือนอาหารจีน

ฉัน**จึง**เลือกงานตำแหน่งนี้เพราะฉันสนใจในอาชีพนี้ (59/3)

ประโยคนี้มีคำสันธาน “จึง” เกินมา ดังนั้นควรแก้ไขเป็นประโยคใหม่ได้ดังนี้
 ฉันเลือกงานตำแหน่งนี้เพราะฉันสนใจในอาชีพนี้

เพราะว่าอากาศที่ไทยร้อนมากจนตลอดทั้งปี (60/14)

ประโยคนี้นี้มีคำสันธาน “จน” เป็นคำเกิน ข้างหลังคำว่า “จน” ต้องเป็นประโยคผล แต่ในประโยคนี้นี้ข้างหลังคำว่า “จน” ไม่ใช่ประโยคผลดังนั้นจึงไม่ต้องเขียนคำว่า “จน ควรแก้ไข เป็นประโยคที่สื่อความหมายได้ชัดเจนดังนี้

เพราะว่าอากาศที่ไทยร้อนมากตลอดทั้งปี

เพราะว่าถึงแม้ว่าดิฉันไม่เคยทำงานที่นี้มาก่อนแต่งานนี้ก็**เป็นจุดเริ่มต้น**

(60/15)

ประโยคนี้นี้มีคำสันธาน 2 คำ คือคำว่า “เพราะว่า” และคำว่า “ถึงแม้ว่า” ประโยคนี้นี้คำสันธานที่เกินมาคือคำว่า “เพราะว่า” เนื่องจากประโยคมีเนื้อความขัดแย้งกันดังนั้นใช้คำว่า “ถึงแม้ว่า” จึงจะเหมาะสมและถูกต้อง ควรแก้ไขเป็นประโยคที่สื่อความหมายได้ชัดเจนดังนี้

ถึงแม้ว่าดิฉันไม่เคยทำงานที่นี้มาก่อนแต่**งานนี้ก็**เป็นจุดเริ่มต้น

ประธานแจ้งให้ที่ประชุมทราบว่า **เพราะถ้า**ฝนตกห้องทำงานจะ**น้ำรั่ว**จึงเปลี่ยนห้องทำงานเป็นห้อง 1 อาคาร 3 (60/20)

ประโยคนี้นี้มีคำสันธาน 2 คำ คือคำว่า “เพราะ” และคำว่า “ถ้า” ประโยคนี้นี้คำสันธานที่เกินมาคือคำว่า “เพราะ” เนื่องจากประโยคมีเนื้อความคล้ายตามกันดังนั้นใช้คำว่า “ถ้า” จึงจะเหมาะสมและถูกต้อง ควรแก้ไขเป็นประโยคที่สื่อความหมายได้ชัดเจนดังนี้

ประธานแจ้งให้ที่ประชุมทราบว่า **ถ้า**ฝนตกห้องทำงานจะ**น้ำรั่ว**จึงเปลี่ยนห้องทำงานเป็นห้อง 1 อาคาร 3

5) คำวิเศษณ์เกิน หมายถึง การที่ประโยคมีคำวิเศษณ์เกินมา ทำให้ประโยคสื่อความหมายไม่ชัดเจน หากตัดคำวิเศษณ์นั้นออกจะทำให้สื่อความได้เข้าใจชัดเจนขึ้น

ถ้าได้เป็นล่ามระหว่างทำงานต่อไปแล้วก็ได้เรียนรู้ภาษาไทยได้ดี**สูงขึ้น** (60/21)

ประโยคนี้นี้มีคำวิเศษณ์ “สูง” เป็นคำเกิน ทำให้สื่อความหมายไม่ชัดเจนและไม่จำเป็นในประโยคนี้นี้จึงควรตัดคำนี้ออก จะได้ประโยคที่สื่อความหมายชัดเจนดังนี้

ถ้าได้เป็นล่ามระหว่างทำงานต่อไปแล้วก็ได้เรียนรู้ภาษาไทยได้ดี**สูงขึ้น**

เพราะว่าดิฉันอยากมีเวลาร่าง ๆ ไปทำสิ่งทีอื่น ๆ **ไม่**อยากทำงานตลอด**ไม่**ชีวิต (60/26)

ประโยคนี้นี้มีคำวิเศษณ์ “ไม่” เป็นคำเกิน ทำให้สื่อความหมายไม่ชัดเจน ดังนั้นประโยคนี้นี้จึงควรตัดคำนี้ออก จะได้ประโยคที่สื่อความหมายชัดเจนดังนี้

เพราะว่าดิฉันอยากมีเวลาร่าง ๆ ไปทำสิ่งทีอื่น ๆ **ไม่**อยากทำงานตลอด**ชีวิต**

จากการศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนประโยคสื่อความหมาย ด้านการใช้คำเกินในประโยค สรุปได้ว่า นักศึกษาจีนเขียนคำกริยาเกินมาในประโยคมากที่สุด รองลงมาคือ

คำสันธาน คำสรรพนาม ส่วนใหญ่เป็นคำประพันธสรรพนาม “ที่” คำวิเศษณ์ และคำนามตามลำดับ ทั้งนี้เกิดจากสาเหตุสำคัญคือนักศึกษาจีนบางส่วนยังขาดความรู้ความเข้าใจเรื่องการใช้คำ กล่าวคือไม่เข้าใจว่าการเขียนประโยคเพื่อสื่อความหมายของตนเองในแต่ละประโยคนั้นควรใช้คำใดจึงจะเหมาะสมจึงเลือกใช้คำให้มากที่สุดเพื่อต้องการสื่อความหมายให้ชัดเจนที่สุด

4.2.2.3 การเว้นวรรคผิด

การเว้นวรรค หมายถึง การเว้นช่องว่างระหว่างวรรคเป็นระยะ ๆ เพื่อให้รู้ชัดแจ้งว่าจบประโยคหรือข้อความแล้ว (จินตนา ไบกาฮุย . 2543 : 119) ซึ่งการเว้นวรรคแบ่งเป็น 2 ประเภท คือ การเว้นวรรคเล็ก มีระยะห่างระหว่างวรรคประมาณเท่ากับความกว้างของพยัญชนะ และการเว้นวรรคใหญ่ มีระยะห่างระหว่างวรรคประมาณ 2 เท่าของการเว้นวรรคเล็ก การเว้นวรรคระหว่างประโยคตามที่ราชบัณฑิตยสถาน (2548 : 56) ได้กำหนดไว้มี 3 กรณีคือ

- 1) การเว้นวรรคใหญ่ ใช้เมื่อจบข้อความแต่ละประโยค
- 2) การเว้นวรรคเล็ก ใช้ในประโยคความรวมขนาดยาว ซึ่งต้องเว้นวรรคเล็กระหว่างประโยคย่อยที่มีใจความสมบูรณ์และเชื่อมกับประโยคอื่น ๆ ที่ขึ้นต้นด้วยคำสันธาน “และ” “หรือ” “แต่” ฯลฯ แต่ถ้าเป็นประโยคสั้นให้เขียนติดกัน

- 3) การเว้นวรรคเล็กหลังคำว่า “ว่า” ในกรณีที่ข้อความต่อมาเป็นประโยค การศึกษาข้อบกพร่องการเขียนประโยคเพื่อสื่อความหมาย ด้านการเว้นวรรคผิด จะพิจารณาเฉพาะการเว้นวรรคระหว่างประโยคที่ไม่ถูกต้อง ซึ่งส่งผลให้ข้อเขียนนั้นมีประโยคยาวมากเกินไป หรือเป็นข้อเขียนที่ถูกแบ่งเนื้อความเป็นส่วนย่อยๆ ทำให้สื่อความหมายได้ไม่ชัดเจนจากการศึกษาพบข้อบกพร่องด้านการเว้นวรรคดังรายละเอียดต่อไปนี้

- 1) การเว้นวรรคผิดที่ คือ การเขียนเว้นวรรคผิดตำแหน่งโดยไม่คำนึงถึงโครงสร้างของประโยคว่าเขียนจบประโยคแล้วหรือไม่ ทำให้ประโยคไม่สื่อความหมายหรือสื่อความหมายได้ไม่ชัดเจน ซึ่งปัญหาดังกล่าวนี้พบจำนวนมาก ดังตัวอย่างประโยคต่อไปนี้

*ฉันจะ**ขอขอบคุณ บริษัท** สำหรับโอกาสที่จะให้ฉันงานก่อน (58/1)*

ประโยคนี้ควรแก้ไขการเว้นวรรคให้ถูกต้องดังนี้

*ฉันจะ**ขอขอบคุณบริษัท**สำหรับโอกาสที่จะให้ฉันทำงานก่อน*

*เพราะว่า**กฎเกณฑ์**ออกเสียงภาษาไทยบางครั้งต้อง**เปลี่ยนเสียง ตามกฎเกณฑ์** (58/13)*

ประโยคนี้ควรแก้ไขการเว้นวรรคให้ถูกต้องดังนี้

*เพราะว่า**กฎเกณฑ์**ออกเสียงภาษาไทยบางครั้งต้อง**เปลี่ยนเสียงตามกฎเกณฑ์***

*เรียน**มาแล้ว** ก็ทำให้ฉันได้**รู้** อาหารประจำของคนญี่ปุ่นเป็นอย่างไร (59/7)*

ประโยคนี้ควรแก้ไขการเว้นวรรคให้ถูกต้องดังนี้

*เรียน**มาแล้ว**ก็ทำให้ฉันได้**รู้**ว่า อาหารประจำของคนญี่ปุ่นเป็นอย่างไร*

วิชาอิทธิพลภาษาต่างประเทศ เป็น วิชาที่สนุก (59/3)

ประโยคนี้ควรแก้ไขการเว้นวรรคให้ถูกต้องดังนี้

วิชาอิทธิพลภาษาต่างประเทศเป็นวิชาที่สนุก

นอกจากนี้แล้ว ยังมี ประโยชน์ต่อดิฉัน เช่น ทำให้ดิฉันสื่อสารกับคนไทยได้
อย่างรวดเร็ว (59/7)

ประโยคนี้ควรแก้ไขการเว้นวรรคให้ถูกต้องดังนี้

นอกจากนี้แล้วยังมีประโยชน์ต่อดิฉัน เช่น ทำให้ดิฉันสื่อสารกับคนไทยได้อย่าง

รวดเร็ว

บริษัทนี้ **ทุ่ม** 200 ล้าน **ลุย-ขยายสินค้าในปี** **และ** **เปิดตัว**ภาพยนตร์โฆษณา

ชุดใหม่ **มี** พลอยชมพู ญานนีน ภารวี ไวกุล เป็นพีธีเซ็นเตอร์ (60/20)

ประโยคนี้ควรแก้ไขการเว้นวรรคให้ถูกต้องดังนี้

บริษัทนี้ **ทุ่ม** 200 ล้าน **ลุย-ขยายสินค้าในปี** **และ** **เปิดตัว**ภาพยนตร์โฆษณาชุด

ใหม่ **มี** พลอยชมพู ญานนีน ภารวี ไวกุล เป็นพีธีเซ็นเตอร์

โรงเรียนจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรม**มาก** **เพื่อให้**นักศึกษา**รู้วัฒนธรรม** (60/11)

ประโยคนี้ควรแก้ไขการเว้นวรรคให้ถูกต้องดังนี้

โรงเรียนจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรม**มาก****เพื่อให้**นักศึกษา**รู้วัฒนธรรม**

2) การไม่เว้นวรรค คือ การเขียนข้อความต่อเนื่องกันโดยไม่เว้นวรรค ทำให้ข้อความยาวเกินไป ขาดช่องว่างในการพักสายตา ซึ่งตามหลักการเว้นวรรค จะต้องเว้นวรรคใหญ่เมื่อเขียนจบข้อความในแต่ละประโยค เว้นวรรคเล็กระหว่างประโยคย่อยที่มีใจความสมบูรณ์และเชื่อมกับประโยคอื่น ๆ ที่ขึ้นต้นด้วยคำสันธาน “และ” “หรือ” “แต่” ฯลฯ และเว้นวรรคเล็กหลังคำว่า “ว่า” ในกรณีที่ข้อความต่อมาเป็นประโยค ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ฉันก็ไม่ไปนะคะ ฉันตัดสินใจว่าไปสมัครงานในบริษัทของคุณก็คิดว่าบริษัทนี้ดีมาก

(58/6)

ประโยคนี้ควรแก้ไขการเว้นวรรคให้ถูกต้องดังนี้

ฉันก็ไม่ไปนะคะ ฉันตัดสินใจว่าไปสมัครงานในบริษัทของคุณก็คิดว่าบริษัทนี้ดี

มาก

ถึงแม้ว่าเราไม่เข้าใจอาจารย์ก็อดทนมากแล้วก็สอนให้เราอีกครั้งประสบการณ์
ในปีนี้ก็มีความมั่งคั่งที่มีค่าของฉัน (60/33)

ประโยคนี้ควรแก้ไขการเว้นวรรคให้ถูกต้องดังนี้

ถึงแม้ว่าเราไม่เข้าใจอาจารย์ก็อดทนมาก/แล้วก็สอนให้เราอีกครั้ง//
ประสบการณ์ในปีนี้ก็มีความมั่งคั่งที่มีค่าของฉัน

ฉันคิดว่ามาอยู่เมืองไทยปรับตัวเข้าได้ยากที่สุดคือภาษาไทยในการสื่อสารกับคนไทยและนิสิตการกิน (60/29)

ประโยคนี้ควรแก้ไขการเว้นวรรคให้ถูกต้องดังนี้

ฉันคิดว่า/มาอยู่เมืองไทยปรับตัวเข้าได้ยากที่สุดคือ/ภาษาไทยในการสื่อสารกับคนไทยและนิสิตการกิน

ภายในงานจะมีการแสดงสินค้าพลาสติกชนิดใหม่ของบริษัท AD จำกัดให้ผู้บริโภครู้จักมีการจำหน่ายสินค้าต่างๆเช่นสินค้าพลาสติกอาหารเครื่องดื่มและเสื้อผ้า (60/18)

ประโยคนี้ควรแก้ไขการเว้นวรรคให้ถูกต้องดังนี้

ภายในงานจะมีการแสดงสินค้าพลาสติกชนิดใหม่ของบริษัท AD จำกัด/ให้ผู้บริโภครู้จักมีการจำหน่ายสินค้าต่างๆ/เช่น/สินค้าพลาสติก/อาหาร/เครื่องดื่ม/และเสื้อผ้า

จากการศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนประโยคสื่อความหมาย ด้านการเว้นวรรคตอนในประโยค สรุปได้ว่า นักศึกษาจีนเขียนเว้นวรรคตอนผิดที่มากที่สุด โดยจะเว้นตามใจชอบของตนเองโดยไม่คำนึงถึงหลักการเขียนที่ถูกต้องและพบรองลงมาคือการไม่เว้นวรรค โดยนักศึกษาเขียนประโยคหลายประโยคติดต่อกันทำให้อ่านได้ยาก ทั้งนี้เกิดจากสาเหตุที่นักศึกษาจีนบางคนยังมีความรู้ด้านการเขียนภาษาไทยน้อย ทำให้ไม่ทราบว่าจะประโยคแต่ละประโยคสิ้นสุดตรงส่วนใด

4.2.2.4 ประโยคสละสลวย

การเขียนประโยคผู้เขียนต้องเขียนให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์และต้องสื่อความหมายได้ชัดเจนแล้วภาษาที่ใช้ยังต้องสุภาพ กระชับ การเรียบเรียงภาษาต้องไพเราะและเหมาะสมกับระดับของการสื่อสารในแต่ละครั้งด้วยเพื่อให้ได้ประโยคที่สละสลวย จากการศึกษพบว่า นักศึกษาจีนยังมีข้อบกพร่องในด้านการเขียนประโยคไม่สละสลวย ซึ่งมาเกิดจาก 2 สาเหตุคือ การใช้คำไม่คงที่และการใช้คำต่างระดับ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1) การใช้คำไม่คงที่ หมายถึง การใช้คำที่สื่อความหมายเดียวกันให้ตลอด บางตอนเขียนอย่างหนึ่งบางตอนเขียนอีกอย่างหนึ่ง ทั้งที่คำเขียนนั้นก็มีความหมายอย่างเดียวกัน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ฉันชอบคนไทยมากมาย เพราะว่าคนไทยชอบยิ้มต่อเรา (60/28)

จากตัวอย่างในประโยคนี้นักศึกษาใช้คำไม่คงที่คือใช้คำว่า “ฉัน” และใช้คำว่า “เรา” ในประโยคเดียวกัน ประโยคนี้ควรใช้คำที่เหมือนกันทั้งประโยคคือ จะใช้คำว่า “ฉัน” ก็ควรให้เหมือนกันทั้งงานเขียนหรือจะใช้คำว่า “เรา” ก็ควรเขียนให้เหมือนกันทั้งงานเขียน

ผลไม้ประเทศไทยมีเยอะๆ แต่อาหารเผ็ด เปรี้ยวเรากินแล้วก็ปวดท้องเยอะๆ เมืองไทยร้อนมากไม่เคยชินอย่างนี้ แต่อยู่ได้แล้วตอนนี้ (59/3)

จากตัวอย่างในประโยคนี้นักศึกษาใช้คำไม่คงที่คือใช้คำว่า “ประเทศไทย” และใช้คำว่า “เมืองไทย” ในประโยคเดียวกัน ประโยคนี้ควรใช้คำที่เหมือนกันทั้งประโยคคือ จะใช้คำ

ว่า “ประเทศไทย” ก็ควรให้เหมือนกันทั้งงานเขียนหรือจะใช้คำว่า “เมืองไทย” ก็ควรเขียนให้เหมือนกันทั้งงานเขียน

เราเป็นคนจีนไม่ชอบเผ็ด กินเผ็ดแล้วท้องไม่สบายบ่อยๆ เจ็บท้อง นอนไม่ดี เพื่อน ๆ คนเมืองจีนบอกว่ามาอยู่ครั้งแรกไม่ไหวแล้ว แต่พวกเราก็อู้ ๆ (59/4)

จากตัวอย่างในประโยคนี้นักศึกษาใช้คำไม่คงที่คือใช้คำว่า “คนจีน” และใช้คำว่า “คนเมืองจีน” ในประโยคเดียวกัน ประโยคนี้ควรใช้คำที่เหมือนกันทั้งประโยคคือ จะใช้คำว่า “คนจีน” ก็ควรให้เหมือนกันทั้งงานเขียนหรือจะใช้คำว่า “คนเมืองจีน” ก็ควรเขียนให้เหมือนกันทั้งงานเขียน (“คนเมืองจีน” ภาษาไทยไม่นิยมใช้คำนี้)

ขอบคุณอาจารย์ของหัวเฉียวสอนเราภาษาไทยและดูแลพวกเรา (60/18)

จากตัวอย่างในประโยคนี้นักศึกษาใช้คำไม่คงที่คือใช้คำว่า “เรา” และใช้คำว่า “พวกเรา” ในประโยคเดียวกัน ประโยคนี้ควรใช้คำที่เหมือนกันทั้งประโยคคือจะใช้คำว่า “เรา” หรือคำว่า “พวกเรา” ก็ควรใช้ให้เหมือนกันทั้งประโยค

ตอนนี้ฉันก็พอใจบริษัทของเรา เมื่อก่อนบริษัทของเรายอมรับฉันเข้ามาจะมีบุญคุณต่อเรา (60/19)

จากตัวอย่างในประโยคนี้นักศึกษาใช้คำไม่คงที่คือใช้คำว่า “ฉัน” และใช้คำว่า “เรา” ในประโยคเดียวกัน ประโยคนี้ควรใช้คำที่เหมือนกันทั้งประโยคคือ จะใช้คำว่า “ฉัน” ก็ควรให้เหมือนกันทั้งงานเขียนหรือจะใช้คำว่า “เรา” ก็ควรเขียนให้เหมือนกันทั้งงานเขียน

2) การใช้คำต่างระดับ หมายถึง การนำคำในระดับภาษาทางการ คำในระดับภาษากึ่งทางการและคำในระดับภาษาปากมาใช้ร่วมกันในประโยค ทำให้ประโยคไม่สละสลวยดังตัวอย่างต่อไปนี้

ดิฉันไม่ทราบเรื่องนี้ค่ะ ฉันเดียวฉันจะบอกเรื่องนี้ให้ผู้จัดการทราบ (58/9)

จากตัวอย่างในประโยคนี้นักศึกษาใช้คำต่างระดับคือใช้คำว่า “ดิฉัน” ซึ่งเป็นภาษาระดับกึ่งทางการ และใช้คำว่า “ฉัน” ซึ่งเป็นระดับภาษาปาก นำมาใช้ร่วมกันในประโยคเดียว นอกจากนี้ยังใช้คำว่า “ฉัน” และคำว่า “บอก” ซึ่งเป็นคำระดับปากอีกด้วย ประโยคนี้เป็นการสนทนาแบบกึ่งทางการถึงระดับทางการ ดังนั้นจึงควรใช้ภาษาที่สุภาพ จึงควรแก้ไขประโยคให้สละสลวยได้ดังนี้

ดิฉันไม่ทราบเรื่องนี้ค่ะ เดียวดิฉันจะแจ้งเรื่องนี้ให้ผู้จัดการทราบ

*เรียนวิชานี้แล้วดิฉันได้รู้ส่วนมารยาทไทย ถ้าเราทำงาน เราควรทำอะไร
ทุกอย่าง (60/34)*

จากตัวอย่างในประโยคนี้นักศึกษาใช้คำต่างระดับคือใช้คำว่า “ดิฉัน” ซึ่งเป็นภาษาระดับกึ่งทางการ และใช้คำว่า “เรา” ซึ่งเป็นระดับภาษาปาก นำมาใช้ร่วมกันในประโยค

เดียว นอกจากนี้ยังใช้คำว่า “ยังง” และคำว่า “รู้” ซึ่งเป็นคำระดับปากอีกด้วย ประโยคนี้เป็นการเขียนแบบกึ่งทางการถึงระดับทางการ ดังนั้นจึงควรใช้ภาษาที่สุภาพ จึงควรแก้ไขประโยคให้สละสลวยได้ดังนี้

เรียนวิชานี้แล้วดิฉันได้ทราบส่วนมารยาทไทย ถ้าดิฉันทำงาน ดิฉันควรจะ
ทำอะไร พูดอย่างไร

ดิฉันชอบหัวข้อการประชุม ดิฉันรู้สึกสนุกมาก เมื่อมีการประชุม งาน
เลขานุการก็มีแยะ แต่มีความหมายมากเลย (60/27)

จากตัวอย่างในประโยคนักศึกษาใช้คำต่างระดับคือใช้คำว่า “มาก” ซึ่งเป็นภาษาระดับทางการ และใช้คำว่า “แยะ” ซึ่งเป็นระดับภาษาปาก นำมาใช้ร่วมกันในประโยคเดียว นอกจากนี้ยังมีคำว่า “เลย” ซึ่งเป็นระดับภาษาปากเพิ่มเข้ามาประโยคนี้อีกด้วย จึงควรตัดคำว่า “เลย” ทิ้งไป ข้อความนี้เป็นการเขียนแบบกึ่งทางการถึงระดับทางการ ดังนั้นจึงควรใช้ภาษาที่สุภาพ จึงควรแก้ไขประโยคให้สละสลวยได้ดังนี้

ดิฉันชอบหัวข้อการประชุม ดิฉันรู้สึกสนุกมาก เมื่อมีการประชุม งาน
เลขานุการมีจำนวนมาก แต่มีความหมายมาก

บทที่ 5

ความคิดเห็นในการสนทนากลุ่มย่อย นักศึกษาจีนและอาจารย์ผู้สอนภาษาไทยแก่ชาวต่างชาติ

การวิจัยเรื่องนี้ ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลข้อบกพร่องด้านการเขียนของนักศึกษาจีน โดยจัดการสนทนากลุ่มย่อย (Focus Group Discussion) 2 กลุ่ม คือ กลุ่มนักศึกษาจีน จำนวน 20 คน เมื่อวันที่ 22 พฤศจิกายน 2562 เวลา 9.00–11.00 น ณ ห้องบรรยาย 6 อาคารอำนวยการ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ และกลุ่มอาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ จำนวน 7 คน เมื่อวันที่ 23 ธันวาคม 2562 เวลา 10.00–12.00 น ณ ห้องประชุมชั้น 2 คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ สรุปผลความคิดเห็นในการสนทนากลุ่ม สรุปสาระแบ่งเป็น 5 หัวข้อ ดังนี้

- 5.1 ปัญหาด้านการเขียนของนักศึกษาจีน
- 5.2 สาเหตุที่ทำให้เกิดข้อบกพร่องในการเขียน
- 5.3 แนวทางการแก้ปัญหาการเขียนภาษาไทย
- 5.4 ปัจจัยที่มีส่วนสนับสนุนให้นักศึกษาจีนมีทักษะการเขียนให้ถูกต้อง
- 5.5 การกำหนดแนวทางในการพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทยให้แก่นักศึกษาจีน

ผลการวิเคราะห์มีดังนี้

จากการสนทนากลุ่มตัวอย่างในกลุ่มนักศึกษาจีนจำนวน 20 คน ผลการสนทนาพบว่า นักศึกษาจีน 9 คนตอบว่าไม่มีปัญหาด้านการเขียนภาษาไทยคิดเป็น 45 % และมี 11 คนตอบว่ามีปัญหาด้านการเขียนภาษาไทยคิดเป็น 55 % ซึ่งนักศึกษาในกลุ่มนี้ได้แสดงความคิดเห็นถึงปัญหาด้านการเขียนภาษาไทยของตนเองไว้หลายปัญหาซึ่งจะกล่าวในหัวข้อต่อไปและจากการสนทนากับกลุ่มอาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทยซึ่งได้สอนนักศึกษาจีนพบว่า อาจารย์ทุกท่านมีความเห็นว่านักศึกษาจีนมีปัญหาด้านการเขียนภาษาไทยอย่างน้อยแตกต่างกันไปซึ่งอาจารย์ได้กล่าวถึงปัญหาด้านการเขียนของนักศึกษาไว้ดังรายละเอียดต่อไปนี้

5.1 ปัญหาการเขียนของนักศึกษาจีน

กลุ่มตัวอย่างในกลุ่มสนทนา มีความคิดเห็นต่อปัญหาการเขียนของนักศึกษาจีน หลักสูตร ศศ.บ. การสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

5.3.1 กลุ่มนักศึกษาจีน

นักศึกษาจีนได้แสดงความคิดเห็นถึงปัญหาการเขียนด้านการใช้คำและด้านการใช้ประโยค ซึ่งได้ประมวลความคิดเห็นไว้ดังนี้

ปัญหาด้านการใช้คำ กลุ่มตัวอย่างนักศึกษาจีนที่มีปัญหาด้านการเขียนภาษาไทยได้แสดงความคิดเห็นเรื่องปัญหาการเขียนของตนเอง โดยสามารถเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยได้ดังนี้

- 1) เขียนพยัญชนะท้ายผิด เป็นปัญหาที่พบมากที่สุด(3,4,5,6,7,8,13,14,18,19,20)
- 2) ใช้คำผิดความหมายเป็นปัญหาที่พบบรองลงมา (3,4,5,6,7,8,13,14,18,20)
- 3) เขียนสระผิด (6,8,20)

- 4) เขียนวรรณยุกต์ผิด (3,4,5)
- 5) ใช้คำสันธานหรือคำบุพบทผิด (4,13,14)
- 6) เขียนคำควบกล้ำหรืออักษรนำผิด (7,8,13)
ปัญหาข้อ 3-6 เป็นปัญหาลำดับที่ 3 มีจำนวนผู้ตอบเท่ากัน
- 7) เขียนพยัญชนะต้นผิด (3,6)
- 8) เขียนพยัญชนะสลับที่กัน (14,18)
- 9) เขียนคำไม่ครบ (4,20)
- 10) เขียนคำและมีพยัญชนะเกินมา (3,7)

ปัญหาข้อ 7-10 เป็นปัญหาที่พบน้อยที่สุด มีจำนวนผู้ตอบเท่ากัน

ปัญหาด้านการใช้ประโยค กลุ่มตัวอย่างนักศึกษาจีนที่มีปัญหาด้านการเขียนภาษาไทยได้แสดงความคิดเห็นเรื่องปัญหาด้านการเขียนของตนเอง โดยสามารถเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยได้ดังนี้

- 1) ไม่มีคำเชื่อม(คำสันธานคำบุพบท)ในประโยคที่เป็นประโยคความรวมหรือประโยคความซ้อน เป็นปัญหาที่พบบ่อยที่สุด (5,7,8,13,14,20)
- 2) เรียงคำในประโยคผิด เป็นปัญหาที่พบบรองลงมา (3,4,5,6,7)
- 3) ใช้คำเชื่อม(คำสันธานคำบุพบท)ในประโยคที่เป็นประโยคความรวมหรือประโยคความซ้อนผิด(18)
- 4) เขียนประโยคไม่จบเนื้อความ (7)
- 5) เขียนประโยคไม่ต่อเนื่องหรือไม่สัมพันธ์กัน (14)

ปัญหาข้อ 3-5 เป็นปัญหาที่พบน้อยที่สุดมีจำนวนผู้ตอบเท่ากัน

สรุปว่า นักศึกษามีความเห็นว่ ปัญหาการเขียนของนักศึกษาจีนมีทั้งในด้านการใช้คำและด้านการใช้ประโยค โดยมีความคิดเห็นว่ ปัญหาเรื่องการใช้คำพบบ่อยว่ นักศึกษาเขียนพยัญชนะท้ายผิดมากที่สุด เนื่องจากนักศึกษายังมีความสับสนกับมาตราตัวสะกดในภาษาไทยและปัญหาด้านการใช้ประโยคปัญหาที่พบบ่อยที่สุดคือ การเขียนประโยคโดยไม่มีคำเชื่อมคือขาดคำสันธานและคำบุพบทในประโยคความรวมหรือประโยคความซ้อน ทั้งนี้เนื่องจากประโยคความรวมและประโยคความซ้อนเป็นประโยคที่มีขนาดยาวนักศึกษาก็มีความสับสนกับคำเชื่อมต่าง ๆ ว่จะใช้ว่อย่างไรเนื่องจากคำเชื่อมในภาษาไทยมีจำนวนมากและนักศึกษบางส่วนยังจำไม่ได้ว่คำเชื่อมต่าง ๆ ใช้ว่อย่างไร

5.3.2 กลุ่มอาจารย์ผู้สอน

อาจารย์ผู้สอนภาษาไทยแก่ชาวต่างชาติมีความคิดเห็นว่ ปัญหาการเขียนของนักศึกษาจีนในด้านการใช้คำและการใช้ประโยค มีดังนี้

ปัญหาด้านการใช้คำ อาจารย์ผู้สอนภาษาไทยแก่ชาวต่างประเทศได้มีความคิดเห็นว่ ว่ นักศึกษาจีนมีปัญหาด้านการใช้คำดังนี้

- 1) การเขียนสะกดคำผิด (1,2,3,4,5,6,7)
- 2) การเขียนพยัญชนะต้น สระ และวรรณยุกต์ผิด (1,2,3,4,5,6,7)
- 3) การเขียนตัวการันต์ผิด (1,2,3,4,5,6,7)
- 4) ใช้คำผิดหน้าที (1,2,3,4,6)

- 5) ใช้คำเชื่อมไม่ถูกต้อง (1,2,3,6,7)
- 6) ใช้คำผิดความหมาย (1,2,3,4,6,7)
- 7) ใช้คำที่ไม่มีความหมาย (2,3,4,6,7)

ปัญหาด้านการใช้ประโยค อาจารย์ผู้สอนภาษาไทยแก่ชาวต่างประเทศได้ความคิดเห็นไว้ว่า นักศึกษาจีนมีปัญหาด้านการใช้ประโยคดังนี้

- 1) การเว้นวรรคตอนผิด (1,2,3,7)
- 2) ลำดับคำและความในประโยคไม่ถูกต้อง (3,4,6,7)
- 3) ใช้เครื่องหมายวรรคตอนไม่ถูกต้อง (1,3,4,6)
- 4) เรียงคำในประโยคไม่ถูกต้อง โดยเฉพาะคำขยาย (1,2,3,4)
- 5) ขาดคำและใช้คำเกินในประโยค (1,2,4,6)
- 6) เขียนประโยคที่สื่อความไม่ชัดเจน (2,3,4)
- 7) ใช้ภาษาต่างระดับ (1,2,7)

สรุปว่า กลุ่มสนทนาทั้งกลุ่มนักศึกษาและคณาจารย์ที่สอนนักศึกษาต่างชาติ ได้แสดงความคิดเห็นถึงปัญหาการเขียนของนักศึกษาจีนไว้ว่าส่วนใหญ่เกิดจากการขาดความรู้ความเข้าใจในด้านภาษาไทย สับสนกับอักษรภาษาไทย ทั้งพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ตลอดจนเครื่องหมายต่าง ๆ ที่มีเสียงและรูปการเขียนที่คล้าย ๆ กัน

5.2 สาเหตุที่ทำให้เกิดข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย

กลุ่มตัวอย่างในกลุ่มสนทนา มีความคิดเห็นต่อสาเหตุที่ทำให้เกิดข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาในหลักสูตร ศศ.บ. การสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

5.2.1 กลุ่มนักศึกษาจีน

นักศึกษาจีนทั้งที่คิดว่าตนเองมีปัญหาด้านการเขียนและไม่มีปัญหาด้านการเขียนได้ร่วมกันแสดงความคิดเห็นถึงสาเหตุที่ทำให้เกิดข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาจีนไว้หลายประเด็น ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ข้อบกพร่องในการเขียนคำผิด กลุ่มตัวอย่างนักศึกษาจีนได้แสดงความคิดเห็นเรื่องสาเหตุที่ทำให้เกิดข้อบกพร่องในการเขียนคำผิดไว้หลายประเด็นดังนี้

- 1) สับสนคำที่มีเสียงพยัญชนะเหมือนกัน เช่น ส ข ศ, ณ น, ญ ย หลู หย (1,4,5,7,8,9,10,11,13,14,16,18)
- 2) จำคำศัพท์ไม่ได้ว่าเขียนอย่างไร(1,5,6,7,10,16,17,18,19,20)
- 3) สับสนเรื่องสระเสียงสั้นสระเสียงยาว(1,2,7,8,11,12,19)
- 4) ไม่รู้ว่าคำศัพท์เขียนอย่างไร (1,4,5,7,18)
- 5) ไม่รู้จักเครื่องหมายหรือสระเปลี่ยนรูปบางตัว (1,4,5,12,17)
- 6) รีบเขียนเพราะต้องรีบส่งงานอาจารย์ให้ทันเวลา (10,16,17,20)
- 7) สับสนเรื่องเสียงวรรณยุกต์กับรูปวรรณยุกต์ โดยเฉพาะอักษรต่ำ (1,4,5)
- 8) เขียนคำศัพท์ตามอินเทอร์เน็ต (10,16,17)
- 9) ไม่ตั้งใจเขียน (2,3)

10) ไม่เข้าใจเรื่องเสียงวรรณยุกต์ (1,2)

11) เรียนเรื่องคำภาษาไทยมานิดหน่อยจึงเขียนไม่ได้ (17)

ข้อบกพร่องในการเขียนประโยคผิด กลุ่มตัวอย่างนักศึกษาจีนได้แสดงความคิดเห็นเรื่องสาเหตุที่ทำให้เกิดข้อบกพร่องในการเขียนประโยคผิดไว้หลายประเด็นดังนี้

1) คิดถึงประโยคภาษาจีนก่อนแล้วจึงเขียนออกมาเป็นภาษาไทยทำให้ลักษณะประโยคเรียงคำเหมือนในภาษาจีน (1,4,6,7,8,9,11,12,14,15,17,19)

2) สับสนเรื่องการเรียงคำในประโยคไม่แน่ใจว่าประโยคต่าง ๆ เรียงอย่างไร (1,2,3,4,5,6,20)

3) เคยชินกับการเรียงประโยคแบบผิด ๆ แบบนี้จึงแก้ไขยาก(7,8,10,11, 15,17,20)

4) เรียนมาแล้วแต่ลืมลักษณะการเรียงประโยค(1,2,16,17)

5) ใช้เว็บไซต์ www.google.com ช่วยแปลประโยคภาษาไทยแล้วจึงคัดลอก (copy) มา (3,4,18,19)

6) ไม่รู้จักคำเชื่อม (คำสันธาน/คำบุพบท) เช่น ที่ ซึ่ง จึง จน เพราะ เมื่อ...ก็..... กับ โดย ว่า (4,5,6)

7) ไม่เข้าใจลักษณะประโยคในภาษาไทย(10,11)

8) ไม่รู้ว่าประโยคภาษาไทยเรียงคำอย่างไร (13)

สรุปว่า นักศึกษามีความเห็นที่สาเหตุที่ทำให้เกิดข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยทั้งด้านการเขียนคำผิดและการเขียนประโยคผิด ส่วนใหญ่เกิดจากความสับสนด้านตัวอักษรไทยทั้งพยัญชนะที่ออกเสียงเหมือนกันหรือเขียนคล้ายกัน สระที่ออกเสียงคล้าย ๆ กัน เกิดจากความไม่รู้และไม่เข้าใจหลักภาษาไทยอย่างเพียงพอ การเทียบเคียงกับภาษาแม่ การเขียนตามอินเทอร์เน็ต การเขียนตามความเคยชินตลอดจนเกิดจากความไม่รอบคอบในการเขียนอีกด้วย

5.2.2 กลุ่มอาจารย์ผู้สอน

อาจารย์ผู้สอนภาษาไทยแก่ชาวต่างประเทศมีความคิดเห็นเรื่องสาเหตุที่ทำให้เกิดข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยซึ่งสามารถประมวลความคิดเห็นต่าง ๆ ไว้ 3 ประเด็นดังนี้

1) **พื้นฐานความรู้และความเข้าใจเรื่องการใช้คำและประโยคในภาษาไทย** อาจารย์ผู้สอนให้ความเห็นว่า

นักศึกษาส่วนใหญ่จะเขียนภาษาไทยโดยอาศัยการเทียบเคียงจากภาษาแม่(ภาษาจีน) ซึ่งภาษาไทยกับภาษาจีนมีโครงสร้างไวยากรณ์ที่แตกต่างกัน โดยเฉพาะในส่วนขยายประโยค ประโยคภาษาจีนส่วนขยายจะอยู่ข้างหน้าคำที่ต้องการขยายแต่ภาษาไทยส่วนขยายจะอยู่หลังคำที่ต้องการขยายดังนั้นเมื่อเทียบเคียงกับภาษาแม่จึงทำให้เขียนภาษาไทยผิด (1)

นักศึกษาชาวจีนบางส่วนยังมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักภาษาไทย การใช้ภาษาไทย โครงสร้างไวยากรณ์ กฎเกณฑ์ต่าง ๆ ของภาษาไทยน้อย (7)

นักศึกษาจีนใช้วิธีหาคำภาษาไทยจากพจนานุกรมซึ่งบางคำปัจจุบันเลิกใช้ไปแล้ว นักศึกษาบางคนเข้าใจความหมายคำแต่ไม่ทราบว่าต้องใช้คำอะไรจึงจะถูกต้อง จึงเลือกคำที่ปัจจุบันไม่ใช่แล้วมาเขียน (2)

นักศึกษาค้นหาคำทั้งจากพจนานุกรมและสื่ออิเล็กทรอนิกส์ นักศึกษาเข้าใจความหมายของคำ แต่เนื่องจากคำภาษาไทยหลายคำมีความหมายใกล้เคียงกัน ทำให้นักศึกษาบางส่วนไม่สามารถใช้คำให้เหมาะสมกับบริบท เช่น คำว่า “ผลิตภัณฑ์” กับ “สินค้า” “ผู้บริโภค” กับ “ลูกค้า” “ผู้จัดการ” กับ “ผู้อำนวยการ” เป็นต้น (5)

รู้จักคำไทยน้อยคำ เมื่อลงมือเขียน ก็มักเขียนเรื่องวกวน ไม่เป็นตามลำดับขั้นตอน (2)

ไม่มีเวลามากพอที่จะเขียนตามที่ได้รับมอบหมาย เมื่อถึงกำหนดส่งก็เร่งเขียน และไม่มีเวลาตรวจทานความถูกต้องก่อน ทำให้งานเขียนบกพร่อง (4)

ขาดการลำดับเรื่อง เกิดข้อผิดพลาดในการเขียนทั้งในการสะกดคำ การเลือกใช้คำ และการลำดับเนื้อหา (6)

2) การเขียนตามเสียงพูด อาจารย์ผู้สอนให้ความเห็นว่า

นักศึกษาจีนจำนวนมากเขียนผิดเพราะออกเสียงคำผิด โดยเฉพาะเสียงตัวสะกดเช่น ออกเสียงตัวสะกด ง เป็นเสียงตัวสะกด น หรือการออกเสียงสระสั้นเป็นสระยาวออกเสียงสระยาวเป็นสระสั้น เมื่อออกเสียงคำผิดจึงเขียนตามเสียงที่ตนเองออกเสียง ซึ่งปัญหานี้พบทั้งในนักศึกษาที่เรียนภาษาไทยมาหลายปีและกลุ่มนักศึกษาที่เพิ่งเรียนภาษาไทยมาไม่นาน (4)

3) อิทธิพลของสื่ออิเล็กทรอนิกส์ โดยเฉพาะอินเทอร์เน็ต อาจารย์ผู้สอนมีความเห็นว่า

ปัจจุบันนักศึกษาส่วนใหญ่ใช้วิธีสืบค้นข้อมูลจากอินเทอร์เน็ตแทนการเปิดพจนานุกรมหรือเอกสารตำราเรียนหรือเอกสารในห้องสมุด ทำให้ติดรูปแบบการเขียนหรือติดคำศัพท์ที่ไม่ถูกต้องนำมาใช้ในงานเขียนของตนเอง (3)

นักศึกษาจะใช้ข้อมูลจากอินเทอร์เน็ตซึ่งมีรายละเอียดที่ไม่ตรงกับการทำกิจกรรมการเขียน ทั้งที่เป็นข้อมูลที่ไม่ได้ตรวจสอบความถูกต้องในการนำเสนอเนื้อหาและการใช้ภาษาที่ดี นักศึกษาบางคนตัดต่อเรื่องหรือปะติดปะต่อข้อความให้เป็นงานเขียนของตนเอง โดยไม่มีการเรียบเรียงก่อน (4)

นักศึกษาส่วนใหญ่จะเชื่อข้อมูลในอินเทอร์เน็ตเป็นอย่างยิ่ง และมักจะทำตามรูปแบบภาษาหรือการเขียนต่าง ๆ ตามสื่อ (5)

สรุปได้ว่า กลุ่มนักศึกษาจีนและกลุ่มอาจารย์ผู้สอน มีความคิดเห็นถึงสาเหตุที่ทำให้เกิดข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยว่า สาเหตุสำคัญมาจากการขาดความรู้ความเข้าใจในด้านหลักภาษาไทย เกิดจากเทียบเคียงกับภาษาแม่คือภาษาจีน ซึ่งมีโครงสร้างและวิธีการใช้ภาษาเขียนที่แตกต่างกับภาษาไทย การใช้สื่ออิเล็กทรอนิกส์ค้นหาความรู้มาเกินไป รวมทั้งมีความรู้และประสบการณ์ในการใช้ภาษาเขียนเพื่อถ่ายทอดความคิดต่าง ๆ ไม่มากเพียงพอ จึงเป็นปัญหาการเขียนสื่อสารไม่ถูกต้อง

5.3 แนวทางการแก้ไขปัญหาการเขียนภาษาไทย

กลุ่มตัวอย่างในกลุ่มสนทนามีความคิดเห็นต่อแนวทางการแก้ไขปัญหาการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาในหลักสูตร ศศ.บ. การสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

5.3.1 กลุ่มนักศึกษาจีน

นักศึกษาจีนได้ร่วมกันแสดงความคิดเห็นถึงแนวทางการแก้ไขปัญหาการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาจีนไว้หลายประเด็น ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ด้านผู้เรียน นักศึกษาได้แสดงความคิดเห็นถึงแนวทางการแก้ไขปัญหาการเขียนภาษาไทยด้านผู้เรียนไว้ดังนี้

- 1) อ่านหนังสือภาษาไทยให้มากขึ้นเพื่อให้รู้จักคำและลักษณะประโยคในภาษาไทย (1,2,3,6,7,8,9,10,11,12,13,14,15,16,19)
- 2) ทบทวนบทเรียนบ่อย ๆ (1,4,8,9,10,12,13,14,15,16,17,19,20)
- 3) ฝึกเขียนภาษาไทยบ่อย ๆ และให้อาจารย์ช่วยตรวจแก้ไข (1,3,4,5,11,12,13,16,17,18,19)
- 4) เมื่อไม่เข้าใจให้ถามอาจารย์ (1,2,3,4,5,6,7,15,16,20)
- 5) ต้องเข้าใจลักษณะคำและประโยคในภาษาไทยว่าเขียนอย่างไรไม่นำลักษณะประโยคภาษาจีนมาใช้ (2,5,8,9,10,11,13,16,19,20)
- 6) เมื่ออาจารย์แก้ไขเรื่องการเขียนให้อ่านทำความเข้าใจ (1,4,5,9,10,11,12,13,14)
- 7) พยายามเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ และฝึกฝนเรื่องการเขียนเสมอ (6,7,8,9,10,11,15,16,20)
- 8) ระวังคำศัพท์ที่เขียนยาก คิดหรือตรวจสอบก่อนเขียน (4,7,8,11,12,13,16,17,18)
- 9) เรียนวิชาหลักภาษาไทยหรือถามอาจารย์เรื่องหลักภาษาไทยให้เข้าใจ (1,2,3,4,16,19)
- 10) หาข้อบกพร่องหรือปัญหาด้านการเขียนของตนเองให้เจอแล้วพยายามแก้ไข (1,2,3,4,16,19)
- 11) เรียนพิเศษภาษาไทย (2,5,8,9)
- 12) พยายามเรียนภาษาไทยให้เต็มที่ (1)

ด้านผู้สอน นักศึกษาได้แสดงความคิดเห็นถึงแนวทางการแก้ไขปัญหาการเขียนภาษาไทยด้านผู้สอนไว้ดังนี้

- 1) แก้ไขคำ ประโยค และข้อความภาษาไทยที่นักศึกษาเขียนผิดให้ชัดเจน (5,6,7,8,9,10,11,12,13,16,17)
- 2) เมื่อพบปัญหาเรื่องใดบ่อย ๆ ให้ทบทวนเรื่องนั้นอีกครั้ง (1,9,10,11,14,15,16,17,18,19,20)
- 3) ก่อนให้งานเรื่องการเขียนผู้สอนควรพูดย้ำปัญหาที่นักศึกษาจะเขียนผิดบ่อย ๆ (1,2,5,12,13,14,15,16,19)
- 4) ตรวจสอบไม่ให้นักศึกษาคัดลอก (copy) งานเขียนของผู้อื่น (1,9,10,11,12,16,17,19,20)

5) มีตัวอย่างงานเขียนภาษาไทยที่ดีและถูกต้อง(เนื้อหาไม่ยากเกินไป) มาให้นักศึกษาดูเป็นตัวอย่าง(1,2,11,12,13,14,15,16)

6) เรียกนักศึกษาที่มีปัญหาด้านการเขียนภาษาไทยมาเรียนเพิ่มหรือช่วยแก้ไขเป็นพิเศษ (11,12,17,18,19,20)

7) ฝึกให้นักศึกษาเขียนด้วยภาษาของตนเอง(1,2,14,15,16)

8) ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดบ่อย ๆ (1)

9) เรียกนักศึกษาท่องจำคำศัพท์เยอะๆและสอบในชั่วโมง (17)

ด้านหลักสูตร นักศึกษาได้แสดงความคิดเห็นถึงแนวทางการแก้ไขปัญหาการเขียนภาษาไทยด้านหลักสูตรไว้ดังนี้

1) ปรับปรุงเนื้อหาของวิชาต่าง ๆ ไม่ให้ยากเกินไป (1,4,5,6,7,8,9,10,11,12,13,17,18,20)

2) บังคับให้นักศึกษาชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยต้องเรียนวิชาหลักภาษาไทยก่อนเรียนวิชาในระดับสูงต่อไป (6,7,8,9,10,11,12,13,17,18,19)

3) มีชั่วโมงให้นักศึกษามาเรียนเสริม(เรียนเพิ่มเติมในด้านการเขียนภาษาไทย) (1,9,10,11,12,13,14,18)

5.3.2 กลุ่มอาจารย์ผู้สอน

อาจารย์ผู้สอนภาษาไทยแก่ชาวต่างประเทศมีความคิดเห็นเรื่องแนวทางการแก้ไขปัญหาการเขียนภาษาไทยในด้านต่าง ๆ ไว้ดังนี้

ด้านผู้เรียน

1) หมั่นหาความรู้เกี่ยวกับหลักภาษาไทย เช่น อ่านตำรา เอกสารประกอบการสอนหรือสอบถามผู้รู้ด้านภาษาไทย (3)

2) ฝึกฝนเขียนภาษาไทยบ่อย ๆ ในรูปแบบต่าง ๆ ที่ตนเองสนใจ โดยฝึกจากเรื่องง่าย ๆ ก่อน เช่น เขียนบันทึกประจำวัน เป็นต้น (4,2)

3) หมั่นท่องจำคำศัพท์ที่มีเสียงคล้ายกันหรือเขียนคล้ายกันเพื่อจะได้จดจำคำที่ถูกต้องได้ (7)

4) ทบทวนการบ้านที่มีการแก้ไขจากอาจารย์ทุกครั้งเพื่อให้เห็นข้อบกพร่องด้านภาษาของตนเอง (5)

ด้านผู้สอน

1) ใช้วิธีการสอนที่จดจำได้ง่าย ๆ สร้างความเข้าใจที่นำไปใช้ในการเขียนได้ (2)

2) ใช้สื่อการสอนที่น่าสนใจ เช่น Power Point บัตรคำ คลิปวิดีโอ เกี่ยวกับการเขียนคำ (สระ พยัญชนะ วรรณยุกต์) เป็นต้น (5)

3) เสริมทักษะการเขียน เช่น กำหนดให้อ่านตำราหรือหนังสือเพิ่มมากขึ้น เพื่อให้นักศึกษาเรียนรู้ภาษาเขียนจากประสบการณ์การอ่านที่หลากหลาย (4,6)

4) ฝึกให้นักศึกษาทำกิจกรรมการเขียนที่ได้ถ่ายทอดความรู้ความคิดเป็นภาษาไทยในสถานการณ์ต่าง ๆ โดยอาจเริ่มจากการอ่านคั่นคว่ำและรวบรวมตัวอย่างการใช้ภาษาไทยจากสื่อต่าง ๆ ที่นักศึกษาสนใจ เช่น หนังสือพิมพ์ นิตยสาร อินเทอร์เน็ต ฯลฯ (1,3)

5) เมื่อพบว่านักศึกษามีปัญหาการเขียน ผู้สอนควรแก้ไขงานที่บกพร่องให้ถูกต้อง เพื่อให้เกิดความเข้าใจและจดจำการใช้ภาษาที่ดี (4,5,6)

6) แนะนำหรือย้ำความสำคัญของการเขียนที่ถูกต้องตามหลักภาษา โดยเฉพาะการสะกดคำ การวางรูปประโยค และการใช้เครื่องหมายต่าง ๆ (1,4)

ด้านหลักสูตร

1) จัดรายวิชาเป็นการเฉพาะสอนวิชาหลักภาษาไทย เพื่อเป็นพื้นฐานในการเรียนรู้การใช้คำศัพท์ ลักษณะการใช้ภาษาไทยที่ถูกต้องตามธรรมชาติของภาษา (3)

2) สำหรับนักศึกษาที่เรียน 4 ปีในระดับชั้นปีที่ 1 ควรมีวิชาที่ฝึกทักษะด้านการเขียนเพิ่มมากขึ้น เพราะทักษะนี้เป็นทักษะที่ยากและต้องใช้เวลา ส่วนนักศึกษาที่เรียนหลักสูตร 2+2 นักศึกษาที่ยังมีปัญหาด้านการเขียนควรลงทะเบียนเรียนวิชาด้านการเขียนกับนักศึกษารุ่นน้องในบางวิชา (5)

สรุปได้ว่า กลุ่มนักศึกษาจีนและกลุ่มอาจารย์ผู้สอน มีความคิดเห็นถึงแนวทางการแก้ไขปัญหาการเขียนภาษาไทยว่า แนวทางแก้ไขปัญหาที่สำคัญที่สุดคือด้านผู้เรียนต้องมีความรู้ความเข้าใจเรื่องหลักภาษาไทย ต้องหมั่นค้นคว้าหาความรู้เรื่องคำศัพท์ต่าง ๆ ผู้สอนปรับปรุงวิธีการเรียนการสอนและการเขียนให้น่าสนใจโดยใช้สื่อประกอบ ตรวจงานและแก้ไขข้อบกพร่องของภาษาทุกครั้ง หากิจกรรมที่ช่วยฝึกการเขียนของนักศึกษา ด้านหลักสูตรควรบังคับให้นักศึกษาทุกกลุ่มเรียนหลักภาษาไทย เพื่อให้มีความรู้เรื่องหลักภาษาไทยและนำไปใช้เขียนให้ถูกต้อง ตลอดจนเพิ่มรายวิชาที่ได้ให้ผู้เรียนได้ฝึกการเขียนเพิ่มมากขึ้น

5.4 ปัจจัยที่มีส่วนสนับสนุนให้นักศึกษาจีนมีทักษะการเขียนให้ถูกต้อง

กลุ่มตัวอย่างในกลุ่มสนทนา มีความคิดเห็นต่อปัจจัยที่มีส่วนสนับสนุนให้นักศึกษาจีนมีทักษะการเขียนให้ถูกต้องไว้ดังนี้

5.4.1 กลุ่มนักศึกษาจีน

นักศึกษาจีนได้ร่วมกันแสดงความเห็นเรื่องปัจจัยที่มีส่วนสนับสนุนให้นักศึกษาจีนมีทักษะการเขียนให้ถูกต้องไว้หลายประเด็น ดังตัวอย่างต่อไปนี้

1) อาจารย์/ผู้สอนมีวิธีการสอนที่สนุกและไม่ทำให้นักศึกษาเครียดจนเกินไปเมื่อสอนเรื่องการเขียนภาษาไทย (1,2,3,6,10,11,12,13,14,16,19)

2) สื่อ POWER POINT ที่น่าสนใจทำให้นักศึกษาเรียนเข้าใจง่ายและอยากฝึกเขียน (5,6,7,8,9,10,11,12,13,14,20)

3) หนังสือเรียน/เอกสารที่เรียนอธิบายง่ายและมีตัวอย่างงานเขียนที่ดีและถูกต้องจำนวนมาก (1,2,3,4,5,9,10,11,12,16)

4) การค้นคว้านอกห้องเรียน (1,3,6,7,8,20)

5) เพื่อนหรือคนใกล้ชิดสนับสนุนและเป็นกำลังใจให้นักศึกษาอยากเขียน (8,9,12,13,14)

6) มหาวิทยาลัยหรือคณะมีกิจกรรมที่ส่งเสริมและสนับสนุนเรื่องการเขียนภาษาไทย เช่น การจัดประกวดการเขียนภาษาไทยสำหรับชาวต่างชาติ การประกวดคัดลายมือ เป็นต้น (16,17,18,20)

5.4.2 กลุ่มอาจารย์ผู้สอน

อาจารย์ผู้สอนภาษาไทยแก่ชาวต่างชาติมีความคิดเห็นเรื่องปัจจัยที่มีส่วนสนับสนุนให้นักศึกษาจีนมีทักษะการเขียนให้ถูกต้อง ไว้เป็นประเด็นดังนี้

1) การส่งเสริมทักษะการอ่าน อาจารย์ผู้สอนมีความเห็น ดังนี้

การอ่านเป็นปัจจัยสำคัญที่จะทำให้การเขียนถูกต้อง ดังนั้นอาจารย์ควรส่งเสริมให้นักศึกษาฝึกทักษะการอ่านอย่างสม่ำเสมอ เมื่อนักศึกษามีความรู้และประสบการณ์จากการอ่าน ได้เห็นลักษณะการเขียนที่ดี จะเป็นปัจจัยที่นำไปสู่การใช้ภาษาเขียนที่ถูกต้อง โดยเฉพาะการอ่านงานเขียนเชิงวิชาการ ซึ่งใช้ภาษาดี ถูกต้อง มีเนื้อหาสาระ (2,4)

อาจารย์อาจแทรกกิจกรรมการอ่านที่น่าสนใจ หรือที่มีส่วนช่วยพัฒนาการเขียน เช่น เกมปริศนาคำทาย เกมเขียนคำศัพท์ ทั้งนี้กิจกรรมดังกล่าวจะช่วยเสริมสร้างบรรยากาศในการเรียนรายวิชาการเขียนภาษาไทย และนักศึกษาได้เรียนรู้หลักการใช้ภาษาไทยไปพร้อม ๆ กัน (6)

อาจารย์ควรให้นักศึกษาดูภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายภาษาไทย เพื่อให้นักศึกษาฝึกอ่านคำบรรยายภาษาไทย และเขียนสรุปเรื่อง (7)

2) การใช้สื่อการสอนที่ทันสมัย อาจารย์ให้ความเห็นว่า

การใช้สื่อการสอนเป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้นักศึกษาเข้าใจบทเรียนมากขึ้น หากสื่อนั้นเป็นสื่อที่ทันสมัยเช่นสื่ออิเล็กทรอนิกส์ด้วยแล้วยิ่งเป็นปัจจัยที่สนับสนุนการเรียนการสอนและดึงดูดใจผู้เรียนทำให้ผู้เรียนรู้สึกสนุกกับการเรียน แต่การใช้สื่อและเทคโนโลยีอาจมีทั้งข้อดีและข้อเสียกล่าวคือในด้านข้อดีนักศึกษาได้เห็นงานเขียนที่หลากหลายและสนุกกับการเรียน ในด้านข้อเสียคือหากนักศึกษาใช้สื่อมากๆ โดยไม่ระวังและคิดไตร่ตรองให้ดี นักศึกษาอาจจะคัดลอกงานเขียนในสื่อมาใช้เป็นงานเขียนของตน ดังนั้นอาจารย์จึงควรชี้แนะแนวทางในการใช้สื่อให้ถูกวิธีและบอกถึงผลเสียที่จะได้รับหากนำสื่อมาใช้อย่างผิดวิธี (1,5,6)

การใช้ตำราหรือเอกสารที่อ่านเข้าใจง่ายหรือมีการอธิบายเนื้อหาไว้มากกว่า 2 ภาษาเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่มีส่วนสนับสนุนให้นักศึกษาจีนมีทักษะการเขียนให้ถูกต้อง กล่าวคือ เมื่อนักศึกษาเรียนตำราที่อ่านง่ายนักศึกษาจะเกิดความรู้ความเข้าใจได้ง่าย และเมื่อนำความรู้เหล่านั้นมาเขียนก็จะทำให้เขียนได้ถูกต้องมากขึ้น (3)

3) การให้กำลังใจและการสร้างแรงจูงใจแก่นักศึกษา อาจารย์ให้ความเห็นว่า

อาจารย์ที่สอนวิชาที่เกี่ยวกับการเขียนควรให้แรงเสริมแก่นักศึกษา โดยเฉพาะนักศึกษาที่ยังมีปัญหาด้านการเขียนอาจารย์ต้องให้กำลังใจ ชมเชยนักศึกษาเมื่อมีการพัฒนาที่ดีขึ้น หากิจกรรมเสริมให้นักศึกษามีกำลังใจที่จะเขียนและอยากเขียนเรื่องต่าง ๆ ต่อไป ตลอดจนการตรวจแก้ไขงานอย่างละเอียด (1,3)

นักศึกษาที่มีพัฒนาการเขียนที่ดีอาจารย์ควรเพิ่มคะแนนให้โดยแยกเป็นส่วนเนื้อหาและการใช้ภาษา เพื่อให้นักศึกษาได้เห็นข้อบกพร่องในการเขียนของตนเองมากขึ้น (1)

อาจารย์ควรอธิบายหรือสนทนากับนักศึกษาอย่างสม่ำเสมอถึงความสำคัญของการเขียนที่ถูกต้อง เช่น สามารถนำไปใช้กับการเรียนในวิชาในระดับสูง การเขียนข้อสอบ หรือการประกอบอาชีพในอนาคต การพูดอย่างสม่ำเสมอควรใช้วิธีที่ไม่เคร่งเครียดหรือบังคับจนเกินไปเพื่อให้นักศึกษาเปิดใจและอยากเขียนให้ถูกต้องมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้อาจารย์ควรเปิดโอกาสให้นักศึกษาบอกปัญหาการเขียนของแต่ละคนเพื่อจะแก้ไขปัญหาได้ตรงประเด็นมากที่สุด (2,4)

4) การสนับสนุนจากสถาบันการศึกษา อาจารย์ให้ความเห็นว่า

สถาบันการศึกษาหรือหน่วยงานในสถาบันการศึกษา(คณะวิชาหรือสาขาวิชา) ควรจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมด้านภาษาไทยให้กับนักศึกษาชาวต่างชาติให้มากขึ้น ปัจจุบันกิจกรรมที่จัด ส่วนใหญ่จะเน้นฝึกทักษะการพูดหรือการอ่าน แต่ทักษะด้านการเขียนนั้นมีจำนวนน้อยมากหรือบางสถาบันไม่มีกิจกรรมดังกล่าวเลย หากสถาบันหรือหน่วยงานในสถาบันจัดกิจกรรมด้านการเขียนบ่อย ๆ อาจจะสามารถช่วยในสถาบันหรือจัดประกวดโดยเชิญสถาบันอื่นมาร่วม จะเป็นปัจจัยสนับสนุนให้นักศึกษาฝึกฝนการเขียนของตนเองให้ถูกต้องมากยิ่งขึ้น (4,7)

หากนักศึกษาประกวดการเขียนและได้รับรางวัลสถาบันควรมีการเชิดชูเกียรติหรือยกย่องนักศึกษาให้คนในสถาบันได้รู้จัก นักศึกษาจะเกิดความภาคภูมิใจซึ่งจะเป็นปัจจัยสนับสนุนให้นักศึกษาฝึกฝนการเขียนของตนเองให้ถูกต้องต่อไป (6)

สนับสนุนเงินงบประมาณในการจัดสรรสื่อต่าง ๆ ในการเรียนการสอนสำหรับนักศึกษาต่างชาติ (5)

สรุปว่า กลุ่มนักศึกษาจีนและกลุ่มอาจารย์ผู้สอน มีความคิดเห็นถึงปัจจัยที่มีส่วนสนับสนุนให้นักศึกษาจีนมีทักษะการเขียนให้ถูกต้องว่า ปัจจัยที่มีส่วนสนับสนุนที่สำคัญมาจากสิ่งแวดล้อมรอบ ๆ ตัวของนักศึกษาได้แก่ อาจารย์หรือผู้สอน ที่เป็นส่วนสำคัญอย่างยิ่งที่จะสนับสนุนให้นักศึกษาเขียนได้ถูกต้อง อาจารย์หรือผู้สอน จะเป็นผู้ให้กำลังใจและจูงใจให้นักศึกษาอยากเรียน ส่งเสริมทักษะการเรียนเลือกสื่อที่มีประสิทธิภาพและเหมาะสมกับการเรียน เป็นต้น เพื่อนและบุคคลใกล้ชิดเป็นปัจจัยที่มีส่วนสนับสนุนนักศึกษาด้วยเช่นกัน บุคคลเหล่านี้จะเป็นกำลังใจและให้ความรู้ด้านภาษาไทย โดยเฉพาะเพื่อนคนไทย นอกจากนี้สถาบันหรือมหาวิทยาลัยที่นักศึกษาศึกษาอยู่ยังเป็นปัจจัยที่สนับสนุนให้นักศึกษาจีนมีทักษะการเขียนให้ถูกต้องอีกด้วย เช่น การส่งเสริมให้มีกิจกรรมหรือประกวดทักษะต่าง ๆ ทางด้านภาษาไทย สนับสนุนเงินงบประมาณในการจัดสรรสื่อต่าง ๆ ในการเรียนการสอน ตลอดจนการยกย่องเชิดชูนักศึกษาที่เรียนภาษาไทยดีหรือประกวดทักษะต่าง ๆ ทางภาษาไทยแล้วได้รับรางวัล เป็นต้น

5.5 การกำหนดแนวทางในการพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทยให้แก่ นักศึกษาจีน

หัวข้อนี้สนทนากันเฉพาะในกลุ่มคณาจารย์ที่สอนภาษาให้แก่ชาวต่างชาติเท่านั้น ซึ่งคณาจารย์ได้แสดงความคิดเห็นไว้หลายประเด็นดังนี้

1) ระดับผู้เรียน (วิธีพัฒนาผู้เรียน) อาจารย์ให้ความเห็นว่า

- ให้นักศึกษาเห็นคุณค่าของการเรียนในแต่ละวิชา ปัจจุบันนักศึกษาหลายคนยังไม่เห็นความสำคัญกับวิชาที่ตนเองเรียน ไม่มีเป้าหมายในการเรียนว่าเรียนแล้วจะนำไปใช้ในอนาคตอย่างไร ทำให้ไม่สนใจเรียน อาจารย์จึงต้องฝึกหรือพูดให้นักศึกษาเห็นคุณค่าของตนเองและเห็น

คุณค่าของสิ่งที่เรียน โดยอาจฝึกหรือพูดในส่วนรวมหรือพูดเป็นรายบุคคลสำหรับนักศึกษาที่มีปัญหา
ด้านการเรียน (3,4)

- ฝึกการเขียนตั้งแต่ระดับง่าย ปานกลาง ค่อนข้างยาก ยาก ตลอดระยะเวลาที่เรียน
ในหลักสูตร นักศึกษาที่มีปัญหาการเขียนควรมีกิจกรรมการเขียนให้ฝึกมากกว่านักศึกษาคนอื่น (5)

- แบ่งกลุ่มนักศึกษาตามระดับความสามารถเป็นกลุ่มเก่งมาก เก่ง ปานกลาง
ค่อนข้างอ่อน และอ่อนมาก แล้วให้งานการเขียนตามระดับความสามารถของนักศึกษา (6)

- จัดหาเพื่อนชาวไทยให้กับนักศึกษาจีน ซึ่งเพื่อนชาวไทยนั้นควรสื่อสารภาษาจีนได้
วิธีการนี้อาจใช้รูปแบบการจับ Buddy การได้พูดคุยกันจะช่วยให้นักศึกษาได้พัฒนาการใช้ภาษาด้วย
ตนเอง อีกด้านหนึ่งเพื่อนชาวไทยจะแนะนำภาษาและแก้ไขภาษาให้ถูกต้อง นักศึกษาจะได้ทราบว่า
ใช้ภาษาไทยที่ถูกต้องคืออย่างไร และนำไปปรับใช้กับงานเขียนของตนเอง (1,4,7)

2) ระดับผู้สอน (การจัดการเรียนการสอน) สามารถประมวลความคิดเห็นได้ดังนี้

- ใช้กลวิธีการสอนที่เหมาะสมกับผู้เรียนชาวต่างชาติ อาจารย์ผู้สอนมีความเห็น
ดังนี้

การพัฒนาทักษะการเขียนแก่นักศึกษาชาวต่างชาติเป็นเรื่องยาก แม้ว่าจะสอนและ
อธิบายให้เข้าใจแล้ว แต่นักศึกษาก็ยังไม่เข้าใจและใช้ภาษาเขียนได้ไม่ดีเท่าที่ควร การสอนเขียนแก่นักศึกษาจีนจึงกระทำได้ยาก ดังนั้นจึงควรใช้กลวิธีการสอนที่เหมาะสม เตรียมการสอน เช่น เทียบ
การใช้ภาษาจีนที่เป็นพินอิน หรือภาษาอังกฤษบ้าง เพื่อให้อ่านเข้าใจและถูกต้อง จะช่วยให้เขียน
ภาษาไทยได้ดีขึ้น (3)

ควรใช้วิธีการสอนที่ชักจูงใจนักศึกษาให้พัฒนาทักษะการเขียน กระตุ้นให้สนใจเรียนโดย
อาจใช้ทักษะด้านการอ่านเข้ามาช่วยในการสอน อีกทั้งผู้สอนต้องสอนให้สนุกและทำให้นักศึกษาไม่รู้สึก
เบื่อหน่ายกับการเรียนการเขียน (4)

- สอนสอดแทรกเนื้อหาหลักภาษาไทยในรายวิชาทุกวิชา อาจารย์ผู้สอนมีความเห็น
ว่า

การสอนนักศึกษาจีนในรายวิชาใด ๆ ควรแทรกความรู้เรื่องหลักภาษาไทยไว้ด้วย (1,6)
นักศึกษาใหม่ที่มีพื้นฐานหลักภาษาไทยอ่อน ควรจัดรายวิชาหลักภาษาไทยเป็นกรณี
พิเศษ ถ้าหากนักศึกษามีความรู้มาบ้าง ผู้สอนอาจจะใช้วิธีการทบทวนร่วมกันในชั้นเรียน (5)

ผู้สอนควรส่งเสริมพัฒนาการด้านทักษะต่าง ๆ ของผู้เรียนในขณะที่สอน เช่น สนทนา
เรื่องเนื้อหาในบทเรียนและที่ใช้ในชีวิตประจำวันทั่วไป เพื่อเสริมความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับคำและการ
ใช้ประโยค (4)

3) ระดับหลักสูตร (การส่งเสริมสนับสนุน)

ควรกำหนดรายวิชาการใช้ภาษาไทยในโครงสร้างหลักสูตรเพิ่มเติม เนื่องจากหลักสูตร
การเรียนการสอนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง จะตอบสนองการเสริมสร้างความสามารถในการเขียน
ภาษาไทยของนักศึกษาจีน เพื่อเตรียมความพร้อมของนักศึกษา และเสริมสร้างความรู้ทางภาษาไทย
ในด้านการอ่าน-การเขียน ให้มากขึ้น (2)

จัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรนอกชั้นเรียนเพื่อฝึกทักษะด้านต่าง ๆ โดยเฉพาะทักษะที่ นักศึกษามีปัญหา มาก เช่น ทักษะการเขียน การจัดกิจกรรมอาจจัดในช่วงเย็น 1 ชั่วโมงทุกวันหรือใน วันหยุด 1 วันในแต่ละเดือน โดยเน้นที่กลุ่มนักศึกษามีปัญหา ทั้งนี้อาจจะมีค่าตอบแทนให้กับผู้สอน โดยขอเงินสนับสนุนจากมหาวิทยาลัยหรืออาจจะให้นักศึกษาจ่ายเงินเรียนเอง (3,5)

จัดกิจกรรมที่ตัวน้อง โดยให้รุ่นพี่ที่เก่งภาษาไทยโดยเฉพาะเก่งด้านการเขียนมาสอน และตัวน้องที่มีปัญหา การที่น้องและพี่ได้สนทนากันจะเกิดความใกล้ชิดและคุ้นเคยทำให้นักศึกษากลับ มาพูดปัญหาต่าง ๆ และสนุกกับการเขียนมากยิ่งขึ้น (4)

สรุปว่า อาจารย์ที่สอนนักศึกษาชาวต่างชาติได้ร่วมกันกำหนดแนวทางในการพัฒนา ทักษะการเขียนภาษาไทยให้แก่ นักศึกษาจีนไว้ว่า การกำหนดแนวทางในการพัฒนาทักษะการเขียน ภาษาไทยให้นักศึกษาจีนนั้นควรกำหนดไว้ 3 ระดับได้แก่ ระดับผู้เรียน โดยเน้นที่วิธีพัฒนาผู้เรียนนั้น ให้ผู้เรียนเห็นคุณค่าตนเอง แบ่งกลุ่มนักศึกษาตามระดับความรู้และส่งเสริมกิจกรรมเพื่อนช่วยเพื่อน ระดับผู้สอน เน้นที่การจัดการเรียนการสอนโดยใช้กลวิธีการสอนให้เหมาะสมกับนักศึกษาชาวต่างชาติ และสอนสอดแทรกเนื้อหาหลักภาษาไทยในทุกรายวิชา และระดับหลักสูตรเน้นด้านการส่งเสริม สนับสนุนด้านโครงสร้างหลักสูตรโดยเพิ่มวิชาการใช้ภาษาไทยให้มากขึ้น ตลอดจนการจัดกิจกรรมต่าง ๆ ที่ช่วยพัฒนาทักษะการเขียน เช่น จัดกิจกรรมที่ตัวน้อง จัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรนอกห้องเรียน เป็นต้น

5.6 ความคิดเห็นเสนอแนะเพิ่มเติม

ในการสนทนากลุ่มอาจารย์ผู้สอน มีความคิดเห็นเสนอแนะเพิ่มเติมสรุปได้ดังนี้

นักศึกษาที่เรียนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็น ภาษาที่สอง ควรมีคุณสมบัติที่เหมาะสม คือรักการเรียนรู้ ชอบค้นคว้าหาความรู้ เอาใจใส่และพร้อมที่ จะแก้ไขข้อบกพร่องของตนเอง (5)

มหาวิทยาลัยควรมีศูนย์ทดสอบความสามารถด้านภาษาไทย เพื่อใช้ทดสอบความสามารถ ของนักศึกษาชาวต่างชาติ เมื่อนักศึกษาได้ทดสอบแล้วนักศึกษาก็จะทราบความสามารถและความ บกพร่องด้านภาษาไทยของตนเอง ทำให้แก้ไขหรือปรับปรุงได้ง่าย

มหาวิทยาลัยควรสนับสนุนการใช้ระบบ “เพื่อนช่วยเพื่อน” ซึ่งเป็นระบบการแนะแนวที่ นำมาใช้เพื่อให้นักศึกษาได้ช่วยเหลือกันและกัน โดยการจับคู่เป็นเพื่อน (Buddy) ระหว่างนักศึกษาจีน กับนักศึกษาไทย นักศึกษาไทยจะได้เป็นผู้ช่วยเหลือนักศึกษาจีนตลอดระยะเวลาที่เรียนอยู่ในประเทศ ไทย เป็นระบบของเพื่อนช่วยเพื่อน ที่จะแนะนำการใช้ทักษะภาษาไทยต่าง ๆ ได้ถูกต้อง และช่วย ประเมินผลหรือการสอบวัดความรู้ด้านการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีน ในกลุ่ม “หมอภาษา” ต่อไป (6)

มหาวิทยาลัยหรือคณะวิชาควรจัดตั้งกลุ่ม “หมอภาษา” เพื่อทดสอบการใช้ภาษาไทย ให้ นักศึกษาจีนได้ทดสอบความสามารถในการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนภาษาไทย โดยกำหนด เกณฑ์เป็นคะแนนเต็ม 100 คะแนน เมื่อนักศึกษาจีนสอบผ่านเกณฑ์แล้ว มหาวิทยาลัยควรมอบใบ ประกาศนียบัตรให้นักศึกษา เพื่อรับรองว่านักศึกษาได้ผ่านการทดสอบผ่านแล้วและเกิดความ ภาคภูมิใจอันจะนำไปสู่การพัฒนาทักษะการใช้ภาษาไทยต่อไป (2)

มหาวิทยาลัยควรกำหนดเกณฑ์การวัดพื้นฐานการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาที่เป็นนักศึกษาใหม่ เช่น สอบวัดระดับความสามารถด้านภาษาไทย ควรมีระดับคะแนนที่แสดงว่าสอบผ่านเกณฑ์ที่สามารถเรียนได้ หากสอบได้คะแนนไม่ดี อาจจะทำให้เรียนปรับพื้นฐานการใช้ภาษาไทยก่อน (7)

มหาวิทยาลัยควรมีงบประมาณสนับสนุนเพื่อจัดหาหนังสือที่เกี่ยวข้องกับวรรณกรรม วรรณคดี คติชนวิทยา ภาษาศาสตร์ เพื่อส่งเสริมการอ่าน และการใช้เป็นแหล่งข้อมูลเพื่อพัฒนาทักษะการเขียนของนักศึกษาชาวต่างชาติ (3)

สรุปได้ว่า อาจารย์ผู้สอนภาษาไทยแก่ชาวต่างชาติ มีความคิดเห็นเสนอแนะเพิ่มเติมเพื่อแก้ปัญหาและพัฒนาความสามารถในด้านการเขียนของนักศึกษาจีน โดยส่วนใหญ่จะเน้นไปที่ระบบของมหาวิทยาลัยเพื่อให้เข้ามามีส่วนร่วมในการแก้ไขและพัฒนาการใช้ภาษาไทยของชาวต่างประเทศมากยิ่งขึ้น

บทที่ 6

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาเรื่อง “การศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนของนักศึกษาจีน สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ” เป็นการศึกษาเชิงคุณภาพ (Quantitative Data) โดยการวิเคราะห์ข้อมูลและดำเนินการวิจัยจากเอกสารและสรุปรวบรวมความคิดเห็นในการสนทนากลุ่มย่อย และสรุปผลการวิจัยแบบพรรณนาวิเคราะห์ สรุปได้ดังนี้

1. การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยด้านการใช้คำและการสร้างประโยคของนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ระดับปริญญาตรี ปีการศึกษา 2560 เพื่อศึกษาสาเหตุของข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยด้านการใช้คำและการสร้างประโยคของนักศึกษาชาวจีนของนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ระดับปริญญาตรี ปีการศึกษา 2560 และเพื่อหาแนวทางแก้ไขปัญหาการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาจีนให้ดีขึ้น

2. วิธีดำเนินการวิจัยครั้งนี้ ใช้ระเบียบวิธีการวิจัยโดยการวิเคราะห์ข้อมูลการเขียนของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาจีนและอาจารย์ผู้สอนภาษาไทยแก่นักศึกษาชาวต่างชาติ แบ่งเป็น 2 กลุ่ม ดังนี้

2.1 นักศึกษาจีนที่ศึกษาภาษาไทยมาอย่างน้อย 1 ปี ในหลักสูตร ศศ.บ.การสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ซึ่งเลือกจาก 2 กลุ่มคือกลุ่มที่ศึกษาในหลักสูตร 4 ปี และกลุ่มที่ศึกษาสาขาวิชาภาษาไทยที่ประเทศจีนมาแล้ว 2 ปีและมาศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติอีก 2 ปี (2+2) ซึ่งเลือกแบบเจาะจงเป็นนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนในปีการศึกษา 2560 จำนวน 57 คน โดยแบ่งเป็น นักศึกษากลุ่ม 4 ปี รหัส 58 จำนวน 14 คน นักศึกษากลุ่ม 4 ปี รหัส 59 จำนวน 9 คน นักศึกษาเทียบโอนจากมหาวิทยาลัยอื่นในประเทศไทยมาเรียนต่อที่มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ 11 คน และนักศึกษากลุ่มขนาดกว้างซีที่ศึกษาต่ออีก 2 ปี (2+2) จำนวน 22 คน

2.2 กลุ่มตัวอย่างการสนทนากลุ่มย่อย สำหรับรวบรวมข้อมูลความคิดเห็น เป็นกลุ่มตัวอย่างที่สุ่มตัวอย่างแบบง่าย ได้แก่ กลุ่มนักศึกษาจีนที่เรียนสาขาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง จำนวน 20 คน และกลุ่มอาจารย์ผู้สอนภาษาไทยแก่นักศึกษาจีน ซึ่งเป็นคณาจารย์ คณะศิลป-ศาสตร์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ จำนวน 7 คน

3. การเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลข้อบกพร่องการเขียนของกลุ่ม

3.1 ผู้วิจัยเก็บข้อมูลโดยการเก็บข้อมูลงานเขียนทุกประเภทในรายวิชาต่าง ๆ ที่เปิดสอนในปีการศึกษา 2560 โดยเก็บจากกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาจีนที่ศึกษาภาษาไทยมาอย่างน้อย 1 ปี ในหลักสูตร ศศ.บ.การสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ซึ่งเลือกจาก 2 กลุ่มคือกลุ่มที่ 1 คือกลุ่มที่ศึกษาในหลักสูตร 4 ปี และกลุ่มที่ 2 คือกลุ่มนักศึกษาที่ศึกษาสาขาวิชาภาษาไทยที่ประเทศจีนมาแล้ว 2 ปีและมาศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติอีก 2 ปี (2+2) ซึ่งทั้ง 2 กลุ่มนี้ผู้วิจัยเลือกแบบเจาะจงเป็นนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนในปีการศึกษา 2560 จำนวน 57 คน

จากนั้นผู้วิจัยนำข้อมูลมาวิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเขียน โดยวิเคราะห์ด้านการใช้คำและการสร้างประโยคภาษาไทย โดยใช้ทฤษฎีด้านหลักภาษาไทยของ พระยาอุปกิตศิลปสาร กำชัยทองหล่อ ตลอดจนนักวิชาการด้านภาษาไทยมาวิเคราะห์

3.2 ผู้วิจัยเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสัมภาษณ์เชิงลึกแบบมีโครงสร้างคำถามกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาจีนและอาจารย์สอนภาษาไทยแก่ชาวต่างชาติ เพื่อรวบรวมแนวทางแก้ไข ปัญหา

4. การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยเก็บรวบรวมเป็นข้อมูลเชิงคุณภาพ (Quantitative Data) มีขั้นตอนการวิจัยดังนี้

4.1 การวิเคราะห์ข้อมูลข้อบกพร่องในการเขียน จากผลงานการเขียนที่เป็นแบบฝึกหัดและ กิจกรรมการเขียน กำหนดรหัสข้อมูลและศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพซึ่งแสดงปัญหาการเขียนของ นักศึกษาจีน 2 ด้าน ดังนี้

1) ข้อบกพร่องด้านการใช้คำ ได้แก่ การเขียนสะกดการันต์ไม่ถูกต้อง การเลือกใช้ คำผิด การเขียนวรรคตอนผิดพลาด และการใช้เครื่องหมายวรรคตอนไม่ถูกต้อง

2) ข้อบกพร่องด้านการสร้างประโยค ได้แก่ การเขียนประโยคไม่ถูกต้องตามหลัก ไวยากรณ์การเขียนประโยคสื่อความหมายไม่ชัดเจน และการเขียนประโยคไม่สละสลวย

4.2 การสรุปข้อมูลความคิดเห็นจากการสนทนากลุ่ม สรุปและประมวลข้อมูลความ คิดเห็นของนักศึกษาจีน และอาจารย์ผู้สอนภาษาไทยให้แก่นักศึกษาต่างประเทศ ประกอบด้วย

1) ปัญหาด้านการเขียนของนักศึกษาจีน

2) สาเหตุที่ทำให้เกิดข้อบกพร่องในการเขียน

3) แนวทางการแก้ปัญหาการเขียนภาษาไทย

4) ปัจจัยที่มีส่วนสนับสนุนให้นักศึกษาจีนมีทักษะการเขียนให้ถูกต้อง

5) การกำหนดแนวทางในการพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทยให้แก่นักศึกษาจีน

6.1 สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “การศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนของนักศึกษาจีน สาขาวิชาการสื่อสาร ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ” มีผลสรุปดังนี้

6.1.1 ข้อบกพร่องเรื่องการใช้คำ

การวิเคราะห์ข้อบกพร่องเรื่องการใช้คำแบ่งเป็น 4 ด้าน ได้แก่ การใช้คำผิด การสะกด การันต์ผิด การเว้นวรรคตอนผิด และการใช้เครื่องหมายวรรคตอนผิด ดังรายละเอียดต่อไปนี้

6.1.1.1 การใช้คำผิด จากการศึกษางานด้านการเขียนของนักศึกษาจีนพบว่า นักศึกษาจีนมีข้อบกพร่องด้านการใช้คำผิด 3 ลักษณะคือ การใช้คำผิดไวยากรณ์ การใช้คำผิด ความหมาย การใช้ภาษาพูดในภาษาเขียน

1) **การใช้คำผิดไวยากรณ์** จากการศึกษาพบว่านักศึกษาใช้คำผิด ไวยากรณ์ 5 ชนิด ได้แก่ คำสรรพนาม คำบุพบท คำสันธาน คำลักษณนาม คำกริยา คำวิเศษณ์

2) **การใช้คำผิดความหมาย** จากการศึกษาการเขียนภาษาไทยของ นักศึกษาจีนพบว่า มีข้อบกพร่องเรื่องการใช้คำผิดความหมายคือ ส่วนใหญ่จะใช้คำที่ไม่ตรง ความหมาย รองลงมาคือการใช้คำไม่สัมพันธ์กัน

3) **การใช้ภาษาพูดในภาษาเขียน** จากการศึกษาพบว่า นักศึกษานำภาษาพูดมาใช้ปะปนกับภาษาเขียนจำนวนมาก ทั้งนี้อาจเกิดจากนักศึกษามีคลังคำน้อย โดยเฉพาะคำภาษาเขียนจึงนำภาษาพูดในชีวิตประจำวันมาเขียนสื่อสารแทน

6.1.1.2 การสะกดการันต์ผิด พบว่า นักศึกษาจีนมีปัญหาการเขียนสะกดการันต์ผิดทั้งการเขียนสระ พยัญชนะ วรรณยุกต์ผิด เขียนส่วนของคำสลับกัน และเขียนตัวการันต์ผิด ทำให้บางคำไม่มีความหมาย และบางคำมีความคลาดเคลื่อนไป สรุปได้ดังนี้

1) **การเขียนสระผิด** พบว่า นักศึกษาจีนเขียนสระไม่ถูกต้องตามหลักการเขียนสะกดคำภาษาไทย โดยเขียนผิดที่สระ 3 แบบ คือ เขียนสระผิด เขียนสระขาด และเขียนสระเกิน

2) **การเขียนพยัญชนะผิด** พบว่า นักศึกษาจีนเขียนพยัญชนะไม่ถูกต้องทั้งในตำแหน่งพยัญชนะต้นซึ่งพบทั้งพยัญชนะต้นเดี่ยวและพยัญชนะต้นประสมและพยัญชนะท้าย

3) **การเขียนวรรณยุกต์ผิด** จากการศึกษาพบว่า นักศึกษาเขียนวรรณยุกต์ไม่ถูกต้องตามหลักการเขียนคำภาษาไทย 3 แบบ คือ เขียนวรรณยุกต์ผิด เขียนวรรณยุกต์ขาด และเขียนวรรณยุกต์เกิน นักศึกษาจีนเขียนวรรณยุกต์ผิด วางวรรณยุกต์ผิดตำแหน่ง และใช้สระแทนรูปวรรณยุกต์

4) **การเขียนส่วนของคำสลับกัน** คือ การเขียนคำโดยเขียนพยัญชนะสระ และวรรณยุกต์สลับตำแหน่งกัน ได้แก่ เขียนพยัญชนะต้นสลับกับสระ เขียนพยัญชนะตัวที่สองในอักษรควบสลับกับสระ เขียนสระสลับกับพยัญชนะท้าย รวมทั้งเขียนรูปวรรณยุกต์ไว้ในตำแหน่งพยัญชนะท้ายหรือในตำแหน่งพยัญชนะตัวแรกของคำอักษรควบหรืออักษรนำ ทำให้คำไม่สามารถสื่อความหมายโดยตัวของคำเองได้ ผู้อ่านต้องอ่านข้อความและดูจากบริบท จึงจะเข้าใจความหมายได้

5) **การเขียนตัวการันต์ผิด** นักศึกษาจีนเขียนสะกดการันต์ไม่ถูกต้องตามหลักการเขียนคำภาษาไทย 4 แบบ คือ เขียนตัวการันต์ผิด เขียนตัวการันต์ขาด เขียนตัวการันต์เกิน และเขียนวรรณยุกต์แทนตัวการันต์

6.1.1.3 การเว้นวรรคตอนผิด จากการศึกษาพบว่า นักศึกษาจีนเขียนเว้นวรรคคำผิด โดยเว้นวรรคในที่ไม่ควรเว้น 2 ลักษณะ คือ 1) เว้นวรรคตอนโดยแยกพยางค์ออกจากกัน และ 2) เว้นวรรคตอนโดยแยกคำออกจากกัน ซึ่งการเขียนเว้นวรรคผิดดังกล่าวนี้ ผิดหลักการเขียนภาษาไทย ทำให้เสียจังหวะในการอ่าน และจับใจความยาก

6.1.1.4 การใช้เครื่องหมายวรรคตอน พบว่า นักศึกษาจีนใช้เครื่องหมายวรรคตอนผิด โดยเครื่องหมายที่ใช้ผิดมี 3 เครื่องหมาย คือ เครื่องหมายยัติภังค์ เครื่องหมายมหัพภาค และเครื่องหมายไม้ยมก

6.1.2 ข้อบกพร่องเรื่องการสร้างประโยค

การวิจัยเรื่องนี้พบว่า นักศึกษาจีนยังรู้คำศัพท์ภาษาไทยไม่มากพอและความรู้เรื่องการประกอบคำเป็นประโยคยังไม่ดีมากพอ จึงทำให้งานเขียนของนักศึกษามีข้อบกพร่องในการสร้างประโยคจำนวนมาก ซึ่งสามารถสรุปข้อบกพร่องด้านการสร้างประโยคได้ 3 ลักษณะ ได้แก่ ประโยคตามหลักไวยากรณ์ ประโยคสื่อความหมาย และประโยคสละสลวย

6.1.2.1 ประโยคตามหลักไวยากรณ์ จากการศึกษางานเขียนของนักศึกษาจีนพบข้อบกพร่องด้านการเขียนประโยคไม่ถูกต้องตามโครงสร้างภาษาไทย 2 ลักษณะ ได้แก่ การเรียงลำดับคำหรือกลุ่มคำในประโยคไม่ถูกต้องและการเขียนประโยคไม่สมบูรณ์

1) **การเรียงลำดับคำหรือกลุ่มคำในประโยคไม่ถูกต้อง** การศึกษาพบว่า นักศึกษาจีนมีปัญหาการเขียนประโยคไม่ถูกต้องตามโครงสร้างภาษาไทย คือ ในภาคประธานมีการเขียนลำดับคำหรือกลุ่มคำในบทประธานและบทขยายประธานไม่ถูกต้อง ภาคแสดงเขียนลำดับคำหรือกลุ่มคำในบทกริยา บทขยายกริยา บทกรรม และบทเชื่อมไม่ถูกต้อง

2) **การเขียนประโยคไม่สมบูรณ์** พบว่า นักศึกษาจีนเขียนประโยคไม่สมบูรณ์โดยเขียนประโยคขาดบทประธาน ขาดบทกริยา ขาดบทขยายกริยา ขาดบทกรรม และขาดบทเชื่อม

6.1.2.2 ประโยคสื่อความหมาย จากการศึกษาพบว่า นักศึกษาจีนมีข้อบกพร่องในการเขียนประโยคสื่อความหมาย 3 ประการ คือ การเขียนประโยคไม่จบกระแสความ การใช้คำเกิน และการเว้นวรรคผิด

1) **การเขียนประโยคไม่จบกระแสความ** จากการศึกษาพบว่า นักศึกษาจีนเขียนประโยคไม่จบกระแสความโดยเขียนคำขาด กลุ่มคำขาดและเขียนประโยคขาด ทำให้ประโยคไม่สื่อความหมายหรือสื่อความหมายผิดพลาด

2) **การใช้คำเกิน** พบว่า นักศึกษาจีนเขียนคำนาม คำวิเศษณ์ คำสันธาน คำกริยา คำนาม คำสรรพนาม เกินมามากกว่า 1 คำ แต่ไม่พบคำอุทานและคำบุพบท

3) **การเว้นวรรคผิด** พบว่า นักศึกษาจีนเว้นวรรคผิด 2 ลักษณะคือ การเว้นวรรคผิดที่ซึ่งพบมากที่สุดและรองลงมาคือการไม่เว้นวรรค

6.1.2.3 ประโยคสละสลวย จากการศึกษาพบว่า นักศึกษาจีนยังมีข้อบกพร่องในการเขียนประโยคไม่สละสลวย ซึ่งมาเกิดจาก 2 สาเหตุคือ การใช้คำไม่คงที่ และการใช้คำต่างระดับ

6.1.3 ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาและอาจารย์ผู้สอน

ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างในการสนทนากลุ่มย่อย นักศึกษาและอาจารย์ผู้สอนมีผลสรุปดังนี้

6.1.3.1 ปัญหาการเขียนของนักศึกษาจีน

สรุปว่า กลุ่มสนทนาทั้งกลุ่มนักศึกษาและคณาจารย์ที่สอนนักศึกษาต่างชาติ ได้แสดงความคิดเห็นถึงปัญหาการเขียนของนักศึกษาจีนไว้ว่าส่วนใหญ่เกิดจากการขาดความรู้ความเข้าใจในด้านตัวอักษรภาษาไทย ทั้งพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ตลอดจนเครื่องหมายต่าง ๆ ที่มีเสียงและรูปการเขียนที่คล้าย ๆ กัน

6.1.3.2 สาเหตุที่ทำให้เกิดข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย

สรุปได้ว่า กลุ่มนักศึกษาจีนและกลุ่มอาจารย์ผู้สอน มีความคิดเห็นถึงสาเหตุที่ทำให้เกิดข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยว่า สาเหตุสำคัญมาจากการขาดความรู้ความเข้าใจในด้านหลักภาษาไทย เกิดจากเทียบเคียงกับภาษาแม่คือภาษาจีน ซึ่งมีโครงสร้างและวิธีการใช้ภาษาเขียนที่แตกต่างกับภาษาไทย การใช้สื่ออิเล็กทรอนิกส์ค้นหาความรู้มาเกินไป รวมทั้งมีความรู้และ

ประสบการณ์ในการใช้ภาษาเขียนเพื่อถ่ายทอดความคิดต่าง ๆ ไม่มากเพียงพอ จึงเป็นปัญหาการเขียนสื่อสารไม่ถูกต้อง

6.1.3.3 แนวทางการแก้ไขปัญหาการเขียนภาษาไทย

สรุปได้ว่า กลุ่มนักศึกษาจีนและกลุ่มอาจารย์ผู้สอน มีความคิดเห็นถึงแนวทางการแก้ไขปัญหาการเขียนภาษาไทยว่า แนวทางแก้ไขปัญหาที่สำคัญที่สุดคือด้านผู้เรียนต้องมีความรู้ความเข้าใจเรื่องหลักภาษาไทย ต้องหมั่นค้นคว้าหาความรู้เรื่องคำศัพท์ต่าง ๆ ส่วนผู้สอนต้องปรับปรุงวิธีการเรียนการสอนและการเขียนให้น่าสนใจโดยใช้สื่อประกอบ ตรวจงานและแก้ไขข้อบกพร่องของภาษาทุกครั้ง หากิจกรรมที่ช่วยฝึกการเขียนของนักศึกษา ด้านหลักสูตรควรบังคับให้นักศึกษาทุกกลุ่มเรียนหลักภาษาไทย เพื่อให้มีความรู้เรื่องหลักภาษาไทยและนำไปใช้เขียนให้ถูกต้อง ตลอดจนเพิ่มรายวิชาที่ได้ให้ผู้เรียนได้ฝึกการเขียนเพิ่มมากขึ้น

6.1.3.4 ปัจจัยที่มีส่วนสนับสนุนให้นักศึกษาจีนมีทักษะการเขียนให้ถูกต้อง

สรุปว่า กลุ่มนักศึกษาจีนและกลุ่มอาจารย์ผู้สอน มีความคิดเห็นถึงปัจจัยที่มีส่วนสนับสนุนให้นักศึกษาจีนมีทักษะการเขียนให้ถูกต้องว่า ปัจจัยที่มีส่วนสนับสนุนที่สำคัญมาจากสิ่งแวดล้อมรอบ ๆ ตัวของนักศึกษาได้แก่ อาจารย์หรือผู้สอน ที่เป็นส่วนสำคัญอย่างยิ่งที่จะสนับสนุนให้นักศึกษาเขียนได้ถูกต้อง อาจารย์หรือผู้สอน จะเป็นผู้ให้กำลังใจและจูงใจให้นักศึกษาอยากเรียนส่งเสริมทักษะการเรียน เลือกลีขื่อที่มีประสิทธิภาพและเหมาะสมกับการเรียน เป็นต้น เพื่อนและบุคคลใกล้ชิดเป็นปัจจัยที่มีส่วนสนับสนุนนักศึกษาด้วยเช่นกัน บุคคลเหล่านี้จะเป็นกำลังใจและให้ความรู้ด้านภาษาไทย โดยเฉพาะเพื่อนคนไทย นอกจากนี้สถาบันหรือมหาวิทยาลัยที่นักศึกษาศึกษาอยู่ยังเป็นปัจจัยที่สนับสนุนให้นักศึกษาจีนมีทักษะการเขียนให้ถูกต้องอีกด้วย เช่น การส่งเสริมให้มีกิจกรรมหรือประกวดทักษะต่าง ๆ ทางด้านภาษาไทย สนับสนุนเงินงบประมาณในการจัดสรรสื่อต่าง ๆ ในการเรียนการสอน ตลอดจนการยกย่องเชิดชูนักศึกษาที่เรียนภาษาไทยดีหรือประกวดทักษะต่าง ๆ ทางภาษาไทยแล้วได้รับรางวัล เป็นต้น

6.1.3.5 การกำหนดแนวทางในการพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทยให้แก่ นักศึกษาจีน

หัวข้อนี้สนทนาเฉพาะกลุ่มคณาจารย์ที่สอนนักศึกษาชาวต่างชาติ ซึ่งคณาจารย์ที่ได้ร่วมกันกำหนดแนวทางในการพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทยให้แก่ นักศึกษาจีนไว้ว่า การกำหนดแนวทางในการพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทยให้นักศึกษาจีนนั้นควรกำหนดไว้ 3 ระดับได้แก่ ระดับผู้เรียน โดยเน้นที่วิธีพัฒนาผู้เรียนเน้นให้ผู้เรียนเห็นคุณค่าตนเอง แบ่งกลุ่มนักศึกษาตามระดับความรู้ และส่งเสริมกิจกรรมเพื่อนช่วยเพื่อน ระดับผู้สอน เน้นที่การจัดการเรียนการสอนโดยใช้กลวิธีการสอนให้เหมาะสมกับนักศึกษาชาวต่างชาติและสอนสอดแทรกเนื้อหาหลักภาษาไทยในทุกรายวิชา และระดับหลักสูตรเน้นด้านการส่งเสริมสนับสนุนด้านโครงสร้างหลักสูตรโดยเพิ่มวิชาการใช้ภาษาไทยให้มากขึ้น ตลอดจนการจัดกิจกรรมต่าง ๆ ที่ช่วยพัฒนาทักษะการเขียน เช่น จัดกิจกรรมพี่ติวน้อง จัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรนอกห้องเรียน เป็นต้น

6.2 อภิปรายผล

จากการวิจัยเรื่อง “การศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนของนักศึกษาจีน สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ” มีประเด็นที่นำมาอภิปรายผลได้ดังต่อไปนี้

6.2.1 ข้อบกพร่องเรื่องการใช้คำ

จากผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาจีนมีข้อบกพร่องเรื่องการใช้คำ 4 ด้าน ได้แก่ 1. การใช้คำผิด ซึ่งพบ 3 ประเด็นย่อยคือ การใช้คำผิดไวยากรณ์ การใช้คำผิดความหมาย และการใช้ภาษาพูดในภาษาเขียน ซึ่งการใช้คำผิดไวยากรณ์นั้นสอดคล้องกับงานวิจัยเรื่อง วิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาจีนที่เรียนสาขาวิชาภาษาไทยในมณฑลยูนนาน ประเทศจีน ของ ศิวริน แสงอาวุธ (2560) ที่พบว่า ข้อผิดพลาดในการใช้คำมี 6 ลักษณะ ได้แก่ การใช้คำนามผิด การใช้คำสรรพนามผิด การใช้คำกริยาผิด การใช้คำขยายผิด การใช้คำลักษณนามผิด และการใช้คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษแทนคำไทย นอกจากนี้การใช้คำผิดยังสอดคล้องกับงานวิจัยของฉุนพาง ไป (2555) ศึกษาเรื่อง การใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีน : กรณีศึกษางานเขียนเรียงความของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยชนชาติยูนนาน เมืองคุนหมิง ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ซึ่งได้ผลการวิจัยเรื่อง ข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทยในด้านต่าง ๆ แบ่งเป็น 2 ลักษณะ ได้แก่ ข้อบกพร่องด้านการใช้คำ คือ การใช้คำผิดความหมาย การสะกดคำผิด การใช้คำฟุ่มเฟือย และการใช้ภาษาพูดในการเขียน 2. การสะกดการันต์ผิด สอดคล้องกับงานวิจัยของชนิกา คำพุ่ม (2545) ที่วิจัยเรื่องการศึกษาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีนวิชาเอกภาษาไทยชั้นปีที่ 4 สถาบันชนชาติยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน ได้ผลการวิจัยเรื่องการเขียนของนักศึกษาจีนพบความบกพร่องของการเขียนพยัญชนะต้นผิดมากที่สุด โดยเฉพาะการเขียนพยัญชนะต้น “ด” เป็น “ต” รองลงมาคือพยัญชนะต้น “ต” เป็น “ด” พยัญชนะต้น “บ” เป็น “ป” และพยัญชนะต้น “ป” เป็น “บ” ส่วนการเขียนพยัญชนะท้ายผิด พบมากที่สุดคือ “แม่กง” เป็น “แม่กน” และ “แม่กน” เป็น “แม่กง” และการเขียนสระผิด คือ นักศึกษาจีนมักเขียนผิดพลาดคือ จากสระเสียงสั้น เป็นสระเสียงยาว สระเสียงยาว เป็นสระเสียงสั้น และสระประสมเป็นสระเดี่ยว 3. คำการเว้นวรรคตอนผิด และ 4. การใช้เครื่องหมายวรรคตอนผิด ซึ่งสาเหตุของปัญหาเกิดมาจากนักศึกษาจีนขาดความรู้เรื่องหลักภาษาไทยและแยกรูปพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ และเครื่องหมายวรรคตอนไม่ได้ จึงใช้ภาษาที่สับสน และไม่สามารถสื่อความหมาย ผลการวิจัยนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยที่ศึกษาปัญหาการใช้ภาษาของนักศึกษาต่างชาติ เช่น วรวรรณ์ ศรียาภย์ (2555) ธิดา โมสิกรัตน์ และคณะ(2558) เป็นต้น

6.2.2 ข้อบกพร่องเรื่องการสร้างประโยค

จากผลการวิจัยพบว่านักศึกษาจีนมีข้อบกพร่องในการสร้างประโยค 3 ลักษณะ ได้แก่ ประโยคตามหลักไวยากรณ์ ประโยคสื่อความหมาย และประโยคสละสลวย สอดคล้องกับงานวิจัยเรื่อง วิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาจีนที่เรียนสาขาวิชาภาษาไทยในมณฑลยูนนาน ประเทศจีน ของศิวริน แสงอาวุธ (2560) ผลการวิจัยพบว่าข้อบกพร่องในการสร้างประโยคมี 9 ลักษณะ ได้แก่ การสร้างประโยคผิดโดยขาดคำที่จำเป็นการสร้างประโยคผิดโดยเพิ่มคำที่ไม่จำเป็น การสร้างประโยคผิดโดยการวางลำดับคำไม่ถูกต้อง การสร้างประโยคผิดโดยขาดคำเชื่อม การสร้างประโยคผิดโดยใช้คำเชื่อมผิด การสร้างประโยคผิดโดยขาดคำลักษณนาม การสร้างประโยคผิดโดย

ไม่จบกระแสความ สอดคล้องกับงานวิจัยเรื่องการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีน : กรณีศึกษางานเขียนเรียงความของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยชนชาติยูนนาน เมืองคุนหมิง ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ของฉุนฟาง ไป๋ (2555) ผลการวิจัยเรื่องข้อบกพร่องด้านการใช้ประโยคพบว่า นักศึกษามีการเรียงลำดับคำและลำดับความคิดผิด ขาดคำ กลุ่มคำ หรือข้อความที่จำเป็นในประโยค และการใช้ภาษาในประโยคยังไม่สละสลวย และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ชนิกา คำพุ่ม (2545) ศึกษาเรื่อง การศึกษาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีนวิชาเอกภาษาไทยชั้นปีที่ 4 สถาบันชนชาติยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน ผลการวิจัยด้านการใช้ประโยคในการเขียน พบปัญหามากที่สุดคือ การใช้คำไม่ถูกต้องตามหน้าที่และความหมายในประโยค รวมทั้งการใช้คำเกิน การขาดคำ และการเรียงคำเข้าประโยคไม่ถูกต้องและไม่สละสลวย

6.2.3 ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาและอาจารย์ผู้สอน

ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างในกลุ่มสนทนาย่อย ทั้งนักศึกษาจีนและอาจารย์ผู้สอนมีความคิดเห็นว่า นักศึกษาจีนส่วนใหญ่มีปัญหาด้านการเขียนภาษาไทยทั้งนี้มาจากขาดความรู้ความเข้าใจเรื่องหลักภาษาไทย สับสนเรื่องการออกเสียงคำและการจดจำคำศัพท์ เกิดจากเทียบเคียงกับภาษาแม่คือภาษาจีน ซึ่งมีโครงสร้างและวิธีการใช้ภาษาเขียนที่แตกต่างกับภาษาไทย การใช้สื่ออิเล็กทรอนิกส์ค้นหาความรู้มากเกินไป ซึ่งมีแนวทางแก้ไขปัญหาที่สำคัญที่สุดคือด้านผู้เรียนต้องมีความรู้ความเข้าใจเรื่องหลักภาษาไทย ต้องหมั่นค้นคว้าหาความรู้เรื่องคำศัพท์ต่าง ๆ ผู้สอนปรับปรุงวิธีการเรียนการสอนและการเขียนให้น่าสนใจโดยใช้สื่อประกอบ ตรวจงานและแก้ไขข้อบกพร่องของภาษาทุกครั้ง หากิจกรรมที่ช่วยฝึกการเขียนของนักศึกษา ด้านหลักสูตรควรบังคับให้นักศึกษาทุกกลุ่มเรียนหลักภาษาไทย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ทศนีย์ ทานตวนิช (2557) ที่มีผลการวิจัยและให้ข้อเสนอแนะว่า ควรแก้ไขปัญหาคำการเขียนที่มีสาเหตุจากการขาดความรู้เกี่ยวกับหลักการใช้ภาษา โดยการเสริมความรู้ การพัฒนาทักษะการคิดและการเขียน ทั้งนี้มหาวิทยาลัยควรมีบทบาทและการจัดการจัดหลักสูตรและการเรียนการสอนสำหรับกลุ่มเป้าหมายที่เป็นชาวจีน ที่สอดคล้องกับแผนยุทธศาสตร์นโยบายภาษาของชาติ ทั้งนี้กลุ่มตัวอย่างนักศึกษาและอาจารย์ผู้สอนยังได้เสริมว่าควรมีปัจจัยที่มีส่วนสนับสนุนให้นักศึกษาจีนมีทักษะการเขียนให้ถูกต้อง เช่น การให้กำลังใจกล่าวชื่นชมเพื่อเสริมแรงผู้เรียน การเลือกสื่อให้เหมาะสมกับการสอนนักศึกษาชาวต่างชาติ มีบุคคลแวดล้อมเช่น เพื่อน อาจารย์ ที่ใกล้ชิดมีส่วนสนับสนุนด้านการเรียน ตลอดจนทำกิจกรรมต่าง ๆ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ธิดา โมสิกรัตน์และคณะ(2561) ที่มีผลวิจัยกล่าวถึงปัจจัยที่ช่วยแก้ไขปัญหาและพัฒนาการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาจีนว่า ควรส่งเสริมกิจกรรมการอ่านแก่นักศึกษา การให้กำลังใจผู้เรียน การใช้กลวิธีการสอนที่เหมาะสมกับผู้เรียนต่างชาติ ทั้งนี้ในงานวิจัยครั้งนี้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นคณาจารย์ยังได้เสริมว่า ควรกำหนดแนวทางในการพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทยให้แก่ นักศึกษาจีนตั้งแต่ระดับผู้เรียน ระดับผู้สอนและระดับหลักสูตร เพื่อให้ นักศึกษามีทักษะการเขียนภาษาไทยที่ดียิ่งขึ้น

6.3 ข้อเสนอแนะ

6.3.1 ข้อเสนอแนะที่ได้จากผลการวิจัย

1) อาจารย์ประจำหลักสูตรควรนำผลการวิจัยไปปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องด้านการเขียน เพื่อส่งเสริมและพัฒนาทักษะความสามารถในการเขียนของนักศึกษาจีน เช่น พัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียน พัฒนาวีธีการและกิจกรรมการเรียนการสอน พัฒนาสื่อการสอน เป็นต้น

6.3.2 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1) ควรศึกษาเปรียบเทียบข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาจีนกับนักศึกษาชาติอื่น เพื่อให้เห็นลักษณะความแตกต่างหรือลักษณะร่วมของปัญหาที่เกิดขึ้นในการเขียนภาษาไทย

2) ควรศึกษาวิจัยข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทยในทักษะอื่น ๆ ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน ของนักศึกษาชาวต่างชาติที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยของประเทศไทย

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กองทัพ เคลือบพนิกกุล. (2542) **การใช้ภาษาไทย**. กรุงเทพมหานคร : โอเดียนสโตร์.
- กอบกาญจน์ วงศ์วิสิทธิ์. (2551) **ทักษะภาษาเพื่อการสื่อสาร**. กรุงเทพมหานคร : โอเดียนสโตร์.
- กำชัย ทองหล่อ. (2547) **หลักภาษาไทย**. กรุงเทพมหานคร : อมรการพิมพ์.
- ฉุนพาง ไข่. (2555) **การใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีน : กรณีศึกษางานเขียนเรียงความของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยชนชาติยูนนาน เมืองคุนหมิง ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน**. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (สาขาวิชาภาษาไทย) กรุงเทพมหานคร : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ชนิกา คำพุดม. (2545) **การศึกษาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีนวิชาเอกภาษาไทยชั้นปีที่ 4 สถาบันชนชาติยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน**. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (สาขาวิชาการสอน ภาษาไทย) เชียงใหม่ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ดวงใจ ไทยอุบุญ. (2556) **ทักษะการเขียนภาษาไทย**. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ดุษฐิพร ชำนิโรคสานต์. (2523) “**ข้อบกพร่องบางประการในการเขียนภาษาไทย**” วารสารอักษรศาสตร์ 1(12) : 32-45.
- ทัศนีย์ ทานตวนิช. (2557) **ข้อผิดพลาดในการเขียนเชิงวิชาการของนิสิตสาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยบูรพา**. ชลบุรี : คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ธิดา โมสิกรัตน์ และคณะ. (2558) **การใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีน : กรณีศึกษาปัญหาการเขียนของนักศึกษาจีน หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ**. สมุทรปราการ : มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ.
- นพดล จันท์เพ็ญ. (2539). **การใช้ภาษาไทย**. (พิมพ์ครั้งที่ 2).กรุงเทพฯ : ต้นอ้อ แกรมมี่ .
- นิตยา กาญจนะวรรณ. (2542) **ปัญหาการใช้ภาษาไทย**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ประสาท เนื่องเฉลิม. (2556) **วิจัยการเรียนการสอน**. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปิยนิตย์ เปี่ยมงาม และคณะ. (2544) **รายงานผลการวิจัย การศึกษา ลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ปีที่ 1 ในสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพิษณุโลก ปีการศึกษา 2544**. พิษณุโลก : สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพิษณุโลก.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- พะยอม ธานี. (2541). ศึกษาลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษา
ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ 1 ในวิทยาลัยเทคนิคนครราชสีมา
ปีการศึกษา 2539. ปริญญาโท กศ.ม. สงขลา : มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- ไพบูลย์ ดวงจันทร์. (2545) การใช้ภาษา. กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ภณิดา จิตนุกูล. (2551) รายงานการวิจัยเรื่องลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของ
นักศึกษาระดับปริญญาตรี ปีที่ 1 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา
ปีการศึกษา 2550. สงขลา : คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย.
- ภาคภูมิ วรรณภา. (2554) การเขียนเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพมหานคร : อินทนิล.
- ภาสพงศ์ ผิวพอใช้. (2550) การศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาระดับ
บัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยอุบลราชธานี. อุบลราชธานี : มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี.
- ลดาวลัย ศรีวงษ์. (2543) "ปัญหาการใช้ภาษาไทย," ใน ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร. หน้า 1 -31.
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรังสิต.
- วรวรรณ ศรียาภัย. (2555) การเขียนเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- วัลย์รัตน์ อติแพทย์. (2533) การเขียน 1. กรุงเทพมหานคร : ครูสภาลาดพร้าว.
- วิยะดา มีศรีและคณะ. (2550) ปัญหาการใช้ภาษาไทยในการเขียนของนักศึกษามหาวิทยาลัย
เทคโนโลยีราชมงคล ล้านนา เขตพื้นที่เชียงราย. เชียงราย : มหาวิทยาลัยเทคโนโลยี
ราชมงคล ล้านนา.
- ศิริพร ลิ้มตระการ. (2534) เทคนิคการอ่านแบบไดนามิก = Evelyn wood reading dynamics.
ม.ป.ท.:ม.ป.พ .
- ศิวริน แสงอาวุธ. (2560) วิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาจีนที่เรียน
สาขาวิชาภาษาไทยในมณฑลยูนนาน ประเทศจีน. กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยราช
ภัฏพระนคร.
- สมพร มั่นตะสูตร. (2525). สัมมนาการใช้ภาษาไทยปัจจุบัน. กรุงเทพมหานคร : โอเดียนสโตร์.
- สมพร มั่นตะสูตร . (2540) การเขียนเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพมหานคร : โอเดียนสโตร์.
- สนิท ตั้งทวี. (2538) การใช้ภาษาเชิงปฏิบัติ. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : โอเดียนสโตร์.
- สันต์ สุวทันพรกุล. (2544) คู่มือเสริมสาระการเรียนรู้ภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6.
กรุงเทพมหานคร : พีปซี.
- สำเนียง ฟ้ากระจ่าง. (2554) วิธีสอนภาษาไทยสำหรับชาวต่างชาติ. กรุงเทพมหานคร : เอ็ม แอนด์
เอ็ม เลเซอร์พริ้นท์.
- สุทธิวงศ์ พงศ์ไพบูลย์. (2513) หลักภาษาไทยตามหลักสูตรวิชาครูมัธยม. พิมพ์ครั้งที่ 5.
กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- สุนันทา โสรัจจ์. (2542) ปัญหาภาษาไทยและการใช้ภาษาไทยในปัจจุบัน ฉบับปรับปรุง.
กรุงเทพมหานคร : ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก มหาวิทยาลัยศรีนครินทร
วิโรฒ.
- อริศรา แก้วชนะเนตร. (2554) การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนสะกดคำของนักศึกษาจีนที่เรียน
เอกภาษาไทย ชั้นปีที่ 4 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ
อุตรดิตถ์. อุตรดิตถ์ : มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์.
- เอกฉัท จารุเมธีชน. (2539). การใช้ภาษาไทย. กรุงเทพมหานคร : โอเดียนสโตร์.
- เอมอร ชิตตะโสภณ. (2529). การแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียน. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์รุ่ง
วัฒนา.
- อุปกิตศิลปสาร, พระยา. (2546) หลักภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ 12. กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

เอกสารรับรองคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัย

เรียนผู้สอบได้ดังนี้

เอกสารรับรอง
(Certificate of Exemption)
คณะกรรมการจริยธรรมการวิจัย
มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ

วันที่ 3 มกราคม 2562

ชื่อเรื่อง การศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนของนักศึกษาจีน หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต
สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ
ชื่อนักวิจัย/หัวหน้าโครงการ อาจารย์อวีระ เจริญจิตร
คณะวิชา/หลักสูตร คณะศิลปศาสตร์

มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ

ขอรับรองว่า งานวิจัยดังกล่าวข้างต้นได้ผ่านการพิจารณาเห็นชอบโดยสอดคล้องกับ
ประกาศเสลงชิงกิ จากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัย มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ

ลงนาม

(รองศาสตราจารย์ ดร.จริยาวัตร สมภณิศล)

ประธานคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัย

มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ

วันที่รับรอง

วันที่ 3 มกราคม 2562

เลขที่รับรอง

อ.784/2562

ภาคผนวก ข

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ

ภาคผนวก ข

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

1. รองศาสตราจารย์ธิดา โมสิกรัตน์ ข้าราชการบำนาญ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
2. ดร.ณัฐา คำชู อาจารย์ประจำภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์
และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
3. ดร.พัชรินทร์ บุรณะกร หัวหน้าสาขาวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย
คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิม
พระเกียรติ

มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ
 HUACHIEW CHALERMPRAKIET UNIVERSITY
 มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ กรุงเทพมหานคร 10344
 1418 Sakonnakhon Road, Km. 18.1 Bangpa-Trai Bangkok (Rafat, Sakonprakhon) 10344, THAILAND
 Tel: 02-022-4300 (ext. 6-21) 4337 Fax: 022-022-4339-19 Fax: 022-512-4337
 http://www.hcu.ac.th

วพ.ร.ร.018

เวปไซต์: www.hcu.ac.th

ที่ มอก.0107/408

22 พฤษภาคม 2562

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ตรวจเครื่องมือวิจัย

เรียน อาจารย์ ดร.วชิรา ช่างู

- สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. คำโครงการวิจัยเรื่อง "การศึกษาร้อยกรองในการเขียนของนักศึกษาจีน หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ"
 2. เครื่องมือวิจัย แบบคำถามที่ใช้ในการสัมภาษณ์

ตามที่มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ มีนโยบายส่งเสริมให้คณาจารย์ทำวิจัยเพื่อพัฒนาระบบวิชาการ และในโอกาสที่ปีการศึกษา 2561 อาจารย์วชิรา เจริญจิตร อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะศิลปศาสตร์ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการวิจัยเรื่อง "การศึกษาร้อยกรองในการเขียนของนักศึกษาจีน หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ" เพื่อนำผลการดำเนินงานวิจัยไปใช้ประโยชน์ในการพัฒนาหลักสูตรและเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนที่เหมาะสมให้กับนักศึกษาชาวจีนต่อไป

คณะศิลปศาสตร์ พิจารณาด่วนเห็นว่า ท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิที่มีประสบการณ์ มีความรู้เชี่ยวชาญ การตรวจเครื่องมือวิจัยเป็นอย่างดี และเพื่อให้การดำเนินงานวิจัยในเรื่องดังกล่าวเป็นไปตามวัตถุประสงค์ คณะฯ ขอความอนุเคราะห์จากท่านตรวจเครื่องมือวิจัย (รายละเอียดตามสิ่งที่ส่งมาด้วย) โดยคณะฯ มอบหมายให้ อาจารย์วชิรา เจริญจิตร ผู้ดำเนินงานวิจัยฯ นำส่งรายละเอียดตามสิ่งที่ส่งมาด้วย พร้อมขอมารับผลการตรวจเครื่องมือวิจัยฯ คืนภายในวันที่ 30 มิถุนายน 2562

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศิลปศาสตร์ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่าน และขอขอบคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ฉีก ช่างู)

คณบดีคณะศิลปศาสตร์

คณะศิลปศาสตร์

ผู้ประสานงาน : อาจารย์วชิรา เจริญจิตร อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย

โทรศัพท์ 089-802-9988 e-mail : wachira_chung@hotmail.com

ภาคผนวก ค

เครื่องมือวิจัย

เครื่องมือวิจัย
แบบคำถามที่ใช้ในการตอบแบบสอบถาม
(นักศึกษาจีน)

คำชี้แจงคำถามในการตอบแบบสอบถาม แบ่งเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลเบื้องต้นของผู้ตอบแบบสอบถาม

1. เพศ ชาย หญิง
2. ศึกษาชั้นปีที่.....
3. เรียนภาษาไทยมาแล้ว.....ปี

ตอนที่ 2 คำถามเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาจีน
 หลักสูตร ศศ.บ.การสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

1. นักศึกษาคิดว่า นักศึกษามีปัญหาการเขียนภาษาไทยหรือไม่

- ไม่มีปัญหา (ทำข้อ 3-5) มีปัญหา (ทำข้อ 2-5)

2. ถ้านักศึกษามีปัญหาด้านการเขียนนักศึกษามีปัญหาการเขียนภาษาไทยในข้อใด

2.1 ด้านการใช้คำ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- เขียนพยัญชนะต้นผิด เช่น สึกสา โลงเลียน
- เขียนพยัญชนะท้าย(ตัวสะกด)ผิด เช่น อากาสเงิน
- เขียนสระผิด เช่น ไส่ ดูแล
- เขียนวรรณยุกต์ผิด เช่น นีดช่วย
- เขียนพยัญชนะสลับที่กัน เช่น ความ (ความ) หกา (หาก)
- ใช้คำผิดความหมาย
- ใช้คำสันธานหรือคำบุพบทผิด
- เขียนคำควบกล้ำหรืออักษรนำผิด เช่น โภธ เปียนแปง หยาก ไหย
- เขียนคำไม่ครบ (เช่น ไม่มี สระ ไม่มีตัวสะกด) เช่น เดิ ช่ว เต๊ว
- เขียนคำและมีพยัญชนะเกินมา เช่น ดาวว มากมายย
- อื่นๆ

2.2 ด้านการใช้ประโยค (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- เรียงคำในประโยคผิดเช่น ฉั่นของพ่อด้วยกันไปเที่ยว
- ไม่มีคำเชื่อม(คำสันธานคำบุพบท)ในประโยคที่เป็นประโยคความรวมหรือประโยคความซ้อน เช่น อาจารย์บอกเราต้องขยัน
- ใช้คำเชื่อม(คำสันธานคำบุพบท)ในประโยคที่เป็นประโยคความรวมหรือประโยคความซ้อนผิด เช่น พวกเขาไม่ออกไปเที่ยวและเขาออกไปเที่ยว
- เขียนประโยคไม่จบเนื้อความ
- เขียนประโยคไม่ต่อเนื่องหรือไม่สัมพันธ์กัน เช่น เราไม่ชอบกินอาหารในโรงอาหารเมื่ออาจารย์มาโรงอาหารเราก็ชอบกิน

อื่นๆ

3. นักศึกษาคิดว่าอะไรเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย

3.1 ข้อบกพร่องในการเขียนคำผิด (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- ไม่รู้คำศัพท์เขียนอย่างไร
- เขียนคำศัพท์ตามอินเทอร์เน็ต (internet)
- จำคำศัพท์ไม่ได้ว่าเขียนอย่างไร
- สับสนคำที่มีเสียงพยัญชนะเหมือนกัน เช่น ส ช ศ, ณ น, ณ ญ หยุหย
- เขียนเหมือนเพื่อน
- ไม่ตั้งใจเขียน
- รีบเขียนเพราะต้องรีบส่งงานอาจารย์ให้ทันเวลา
- ไม่เข้าใจเรื่องเสียงวรรณยุกต์
- สับสนเรื่องเสียงวรรณยุกต์กับรูปวรรณยุกต์ โดยเฉพาะอักษรต่ำ เช่น ช่วย คิดว่าเขียนว่า ช้วย
- สับสนเรื่องสระเสียงสั้นสระเสียงยาว เช่น ข้าว เขียนเป็น เข้า ดาว เขียนเป็น เดา
- ไม่รู้จักเครื่องหมายหรือสระเปลี่ยนรูปบางตัว เช่น ั ๅ
- เรียนเรื่องคำภาษาไทยมานิดหน่อยจึงเขียนไม่ได้
- อื่น ๆ

3.2 ข้อบกพร่องในการเขียนประโยคผิด (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- ไม่เข้าใจลักษณะประโยคในภาษาไทย
- สับสนเรื่องการเรียงคำในประโยคไม่แน่ใจว่าประโยคต่าง ๆ เรียงอย่างไร
- เรียนมาแล้วแต่ลืมลักษณะการเรียงประโยค
- เคยชินกับการเรียงประโยคแบบผิด ๆ แบบนี้จึงแก้ไขยาก
- คิดถึงประโยคภาษาจีนก่อนแล้วจึงเขียนออกมาเป็นภาษาไทยทำให้ลักษณะประโยคเรียงคำเหมือนในภาษาจีน
- ไม่รู้ว่าประโยคภาษาไทยเรียงคำอย่างไร
- ไม่รู้จักคำเชื่อม (คำสันธาน/คำบุพบท) เช่น ที่ ซึ่ง จึง จน เพราะ เมื่อ....ก็..... กับ โดย ว่า
- ใช้เว็บไซต์ www.google.com ช่วยแปลประโยคภาษาไทยแล้วจึงคัดลอก(copy)มา
- อื่น ๆ

4. นักศึกษาคิดว่าแนวทางในการแก้ไขปัญหาการเขียนของนักศึกษาจีนควรดำเนินการอย่างไร

4.1 ด้านผู้เรียน (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- อ่านหนังสือภาษาไทยให้มากขึ้นเพื่อให้รู้จักคำและลักษณะประโยคในภาษาไทย
- เมื่อไม่เข้าใจให้ถามอาจารย์
- ฝึกเขียนภาษาไทยบ่อย ๆ และให้อาจารย์ช่วยตรวจแก้ไข
- เรียนพิเศษภาษาไทย
- เมื่ออาจารย์แก้ไขเรื่องการเขียนให้อ่านทำความเข้าใจ
- ต้องเข้าใจลักษณะคำและประโยคในภาษาไทยว่าเขียนอย่างไรไม่นำลักษณะประโยคภาษาจีนมาใช้
- พยายามเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ และฝึกฝนเรื่องการเขียนเสมอ
- เรียนวิชาหลักภาษาไทยหรือถามอาจารย์เรื่องหลักภาษาไทยให้เข้าใจ
- ทบทวนบทเรียนบ่อย ๆ
- ระวังคำศัพท์ที่เขียนยาก คิดหรือตรวจสอบก่อนเขียน
- หาข้อบกพร่องหรือปัญหาด้านการเขียนของตนเองให้เจอแล้วพยายามแก้ไข
- อื่น ๆ

4.2 ด้านผู้สอน (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- แก้ไขคำ ประโยค และข้อความภาษาไทยที่นักศึกษาเขียนผิดให้ชัดเจน
- เมื่อพบปัญหาเรื่องใดบ่อย ๆ ให้ทบทวนเรื่องนั้นอีกครั้ง
- ก่อนให้งานเรื่องการเขียนผู้สอนควรพูดคุยปัญหาที่นักศึกษาจะเขียนผิดบ่อย ๆ
- มีตัวอย่างงานเขียนภาษาไทยที่ดีและถูกต้อง(เนื้อหาไม่ยากเกินไป) มาให้นักศึกษาดูเป็นตัวอย่าง
- ฝึกให้นักศึกษาเขียนด้วยภาษาของตนเอง
- ตรวจสอบไม่ให้นักศึกษาคัดลอก (copy) งานเขียนของผู้อื่น
- เรียกนักศึกษาที่มีปัญหาด้านการเขียนภาษาไทยมาเรียนเพิ่มหรือช่วยแก้ไขเป็นพิเศษ
- อื่น ๆ

4.3 ด้านหลักสูตร (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- บังคับให้นักศึกษาชาวต่างชาติที่เรียนภาษาไทยต้องเรียนวิชาหลักภาษาไทยก่อนเรียนวิชาในระดับสูงต่อไป
- ปรับปรุงเนื้อหาของวิชาต่าง ๆ ไม่ให้ยากเกินไป
- มีชั่วโมงให้นักศึกษามาเรียนเสริม(เรียนเพิ่มเติมในด้านการเขียนภาษาไทย)
- อื่น ๆ

5. นักศึกษาคิดว่ามีปัจจัยอะไรบ้างที่มีส่วนสนับสนุนให้นักศึกษาจีนมีทักษะการเขียนภาษาไทยให้ถูกต้อง (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- อาจารย์/ผู้สอนมีวิธีการสอนที่สนุกและไม่ทำให้นักศึกษาเครียดจนเกินไปเมื่อสอนเรื่องการเขียนภาษาไทย
- เพื่อนหรือคนใกล้ชิดสนับสนุนและเป็นกำลังใจให้นักศึกษาอยากเขียน
- หนังสือเรียน/เอกสารที่เรียนอธิบายง่ายและมีตัวอย่างงานเขียนที่ดีและถูกต้องจำนวนมาก
- สื่อ POWER POINT ที่น่าสนใจทำให้นักศึกษาเรียนเข้าใจง่ายและอยากฝึกเขียน
- การค้นคว้านอกห้องเรียน
- มหาวิทยาลัยหรือคณะมีกิจกรรมที่ส่งเสริมและสนับสนุนเรื่องการเขียนภาษาไทย เช่น การจัดประกวดการเขียนภาษาไทยสำหรับชาวต่างชาติ การประกวดคัดลายมือ เป็นต้น
- อื่น ๆ

ขอขอบคุณที่ท่านให้ความกรุณาตอบแบบสอบถาม

เครื่องมือวิจัย
แบบคำถามที่ใช้ในการสัมภาษณ์
(อาจารย์ชาวไทย)

คำชี้แจงคำถามในการสัมภาษณ์กลุ่ม แบ่งเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลเบื้องต้นของผู้สัมภาษณ์

ชื่อผู้ให้สัมภาษณ์ ตำแหน่ง/ชั้นปี.....

วันเดือนปีที่สัมภาษณ์

สถานที่สัมภาษณ์.....

ตอนที่ 2 คำถามเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาจีน
หลักสูตร ศศ.บ.การสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

1. ท่านคิดว่า นักศึกษาจีนมีปัญหาการเขียนภาษาไทยอย่างไร

1.1 ด้านการใช้คำ

.....
.....
.....
.....
.....
.....

1.2 ด้านการใช้ประโยค

.....
.....
.....
.....
.....
.....

2. ท่านคิดว่าอะไรเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาจีน

2.1 ข้อบกพร่องในการเขียนคำผิด

.....
.....
.....
.....
.....
.....

2.2 ข้อบกพร่องในการเขียนประโยคผิด

.....
.....
.....
.....
.....

3. ท่านคิดว่าแนวทางในการแก้ไขปัญหาการเขียนของนักศึกษาจีนควรดำเนินการอย่างไร

3.1 ผู้เรียน

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

3.2 ผู้สอน

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

3.3 หลักสูตร

.....
.....
.....
.....
.....
.....

4. ท่านคิดว่ามีปัจจัยอะไรบ้างที่มีส่วนสนับสนุนให้นักศึกษาจีนมีทักษะการเขียนภาษาไทยให้ถูกต้อง

.....
.....
.....
.....
.....
.....

5. ท่านคิดว่าควรกำหนดแนวทางในการพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทยให้นักศึกษาจีนอย่างไรบ้าง (เฉพาะอาจารย์เป็นผู้ตอบ)

5.1 ระดับผู้เรียน (วิธีพัฒนาผู้เรียน)

.....

.....

.....

.....

.....

.....

5.2 ระดับผู้สอน (การจัดการเรียนการสอน)

.....

.....

.....

.....

.....

5.3 ระดับหลักสูตร (การส่งเสริมสนับสนุน)

.....

.....

.....

.....

.....

6. ข้อเสนอแนะอื่น ๆ

.....

.....

.....

.....

.....

ขอขอบคุณที่ท่านให้ความกรุณาตอบแบบสัมภาษณ์

ภาคผนวก ง
รายชื่อกลุ่มตัวอย่าง

รายชื่อกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

1. รายชื่อนักศึกษาและคณาจารย์ที่ร่วมสนทนากลุ่มย่อย

1.1 รายชื่ออาจารย์ผู้สอนภาษาไทยให้แก่ชาวต่างชาติ เป็นอาจารย์ประจำสาขาวิชา ภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ เป็นผู้ให้ สัมภาษณ์ โดยผู้วิจัยเลือกแบบเจาะจง เป็นอาจารย์ชาวไทยที่มีประสบการณ์ในการสอนภาษาไทย ให้แก่นักศึกษาต่างชาติ (ไม่นับอาจารย์ชาวต่างชาติและผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือ) จำนวน 7 คน ดังนี้

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ปราโมทย์ ชูเดช
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์วิไล ธรรมวาจา
3. ดร.จันทร์สุดา ไชยประเสริฐ
4. ดร.อิมธิรา อ่อนคำ
5. อาจารย์นริศรา เกตวัลท์
6. อาจารย์ศนิชา แก้วเสถียร
7. อาจารย์วนิสา สัมภาวะผล

1.2 รายชื่อนักศึกษาที่ร่วมสนทนากลุ่มย่อย จำนวน 20 คน ดังนี้

1. 592067 – 038 MS.YA-HSUAN JIANG
2. 592419 – 038 MR.XIA YANJUN
3. 592421 – 038 MS.NINGCHUN JI
4. 592682 – 038 MR.CHEN YANG
5. 592794 – 038 MS.YAO XINRU
6. 592829 – 038 MR.GUO JIAPENG
7. 592844 – 038 MR.GAO YUJIAN
8. 592878-038 MS.WU LINGYUE
9. 602438 – 038 MR.PENG LIANGDING
10. 602456 – 038 MR.NONG SHIXIN
11. 621699-038 MS.LIAO MIN
12. 621700-038 MS.YANG YAO
13. 621701-038 MS.LI XIAOYING
14. 621704-038 MS.WEI RUNDI
15. 621706-038 MS.WEI XIANLI
16. 621712-038 MS.WEI FENGCHANG
17. 621714-038 MS.LU CAIHUAN
18. 621715-038 MS.DING LEI
19. 621716-038 MS.LIN MINXIN
20. 621717-038 MS.WEI HAIXIANG

2. กลุ่มตัวอย่างที่นำงานเขียนมาใช้ในการวิจัยจำนวน 58 คน ได้แก่

1. 573433 – 038 MR.ZHANG XIANGJIE
2. 582798 – 038 MS.SHUIYUE LI
3. 583429 – 038 MS.CHEN HANQING
4. 583561 – 038 MR.ZHAO YUANPING
5. 583600 – 038 MS.SHIYA LIN
6. 583617 - 038 MR.CHEN LIN
7. 583660 - 038 MS.ZHAO BINBING
8. 583666 - 038 MS.XUE QIAOQING
9. 583667 – 038 MS.WANG POYANG
10. 583679 - 038 MS.ZHANG WENQI
11. 583684 - 038 MS.ZHANG YI
12. 583685 – 038 MR.WANG HAILUO
13. 583689 - 038 MR.PAN CHUNZHI
14. 583711 - 038 MR.LIANG YIREN
15. 592067 – 038 MS.YA-HSUAN JIANG
16. 592419 – 038 MR.XIA YANJUN
17. 592421 – 038 MS.NINGCHUN JI
18. 592682 – 038 MR.CHEN YANG
19. 592747 – 038 MR.WU LINGXIANG
20. 592794 – 038 MS.YAO XINRU
21. 592829 – 038 MR.GUO JIAPENG
22. 592844 – 038 MR.GAO YUJIAN
23. 592878-038 MS.WU LINGYUE
24. 601769 - 038 MS.QIUXI HUANG
25. 601770 – 038 MS.SHANGWEI YANG
26. 601795 - 038 MR.PENGXIANG LAN
27. 601796 – 038 MS.MANSHI ZHU
28. 601971 – 038 MS.PANYUE LIANG
29. 601972 - 038 MS.QIUXIA LUO
30. 601973 - 038 MS.JIAXIN LI
31. 601974 – 038 MS.FENG DIAO LU
32. 601975 - 038 MS.LINGYAN LIAO
33. 601976 - 038 MS.JUAN QU
34. 601977 - 038 MS.RUJIE LU
35. 602237 - 038 MS.LIAO MEILIAN
36. 602238 - 038 MS.HUANG ZUHENG
37. 602239 - 038 MS.JIANG SONGQIN

38. 602240 - 038 MS.HUANG YULU
39. 602241 - 038 MS.MENG XIAOLI
40. 602242 - 038 MS.WU CHUNLAN
41. 602243 - 038 MS.YANG MIN
42. 602244 - 038 MS.WEI PEIBEI
43. 602245 - 038 MS.LIANG TING
44. 602246 - 038 MS.WEI FEIYAN
45. 602247 - 038 MS.QIN YUEJING
46. 602248 - 038 MS.PAN XINYE
47. 602249 - 038 MS.WU LIMEI
48. 602250 - 038 MR.GAN SONGGUI
49. 602251 - 038 MS.WEI HAIFEI
50. 602252 - 038 MS.DENG RONG
51. 602253 - 038 MS.ZHOU SHUZHEN
52. 602254 - 038 MS.LI YANWEN
53. 602255 - 038 MR.YU SONGWEI
54. 602256 - 038 MR.LI XIN
55. 602257 - 038 MR.SU JIEXIN
56. 602258 - 038 MR.XU YINGRAG
57. 602442-038 MR.JIANG S
58. 602443-038 MR.LI YANGDONG

ภาคผนวก จ

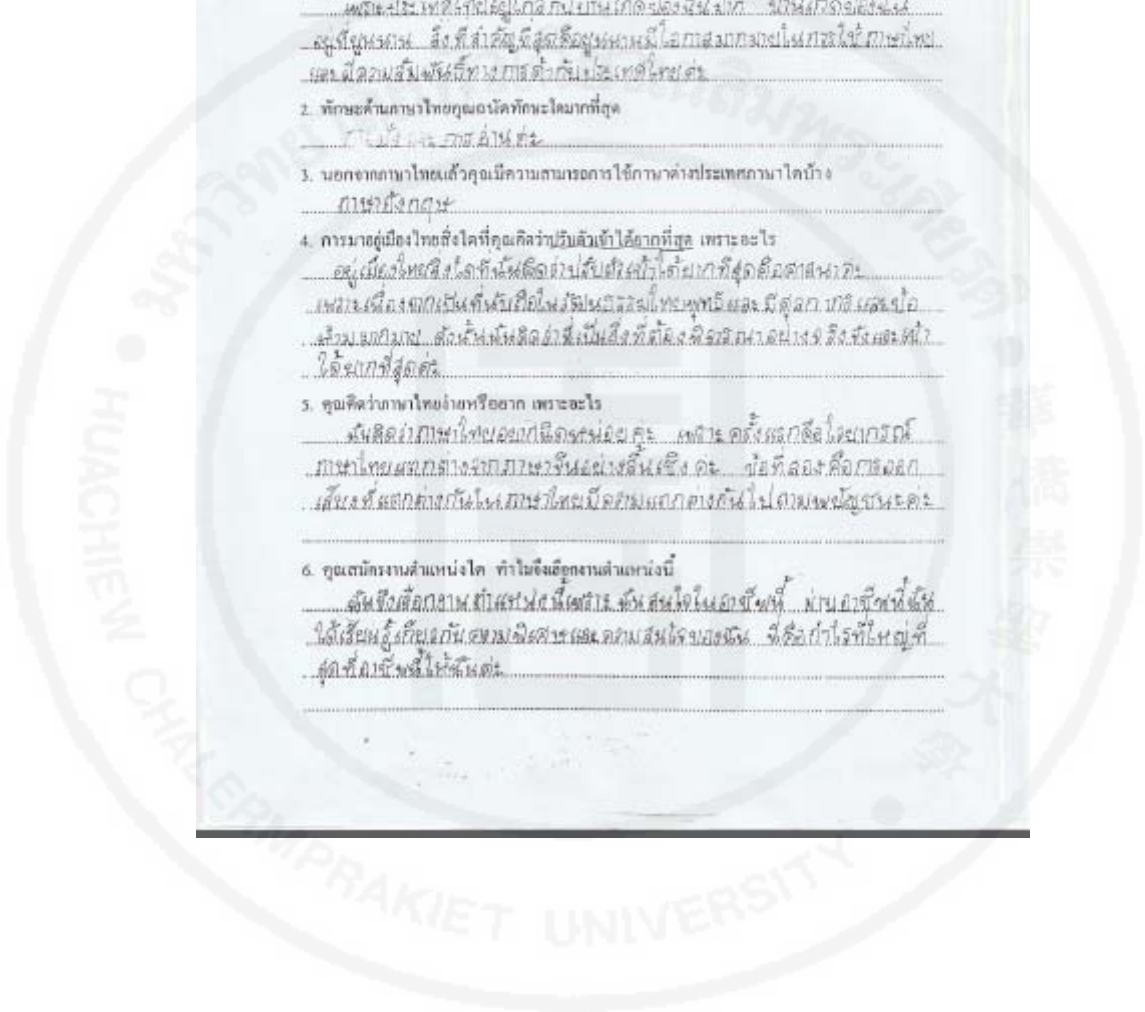
ตัวอย่างงานเขียนของนักศึกษาจีน

พจนานุกรมไทย 58/1

ชื่อ.....

แบบฝึกหัดการตอบคำถามอ่านภาษาอังกฤษ

- ทำไมคุณจึงเลือกเรียนภาษา ไทย ทั้งๆ ที่ภาษาไทยไม่ใช่ภาษาสากล
.....เพราะประเทศไทยอยู่ใกล้กับบ้านเกิดของพวกเรา จึงสนใจเรียนอย่าง
สูงได้มากกว่า สิ่งที่สำคัญที่สุดคือคุณหาหนังสือภาษาอังกฤษในภาษาไทย
และได้ความสนใจที่มากกว่ากับประเทศไทยค่ะ
- ทักษะด้านภาษาไทยของคุณดีทักษะใดมากที่สุด
.....การฟังและการอ่านค่ะ
- นอกจากภาษาไทยแล้วคุณมีความสามารถที่ใช้ในการทำงานต่างประเทศภาษาใดบ้าง
.....ภาษาอังกฤษ
- การภาคภูมิใจของไทยซึ่งใคร่คุณคิดว่ามันดีอย่างไรมากที่สุดเพราะอะไร
.....คนไทยมีจิตใจที่เห็นคุณค่ากับสิ่งที่เป็นประโยชน์มากที่สุดคือศาสนา
เพราะสิ่งต่าง ๆ เป็นที่นับถือในใจคนธรรมดาทุกคน ทั้งคนดีคนชั่ว
ส่วนคนดีคนชั่ว ส่วนคนดีเห็นดีว่าเป็นสิ่งที่ดีสิ่งดีของคนดีคนชั่ว สิ่งดีของคนดี
ได้มากกว่าที่สุดค่ะ
- คุณคิดว่าภาษาไทยง่ายหรือยาก เพราะอะไร
.....มันคิดว่าภาษาไทยนั้นยากนิดหน่อย เพราะ คำที่แปลกคือไวยากรณ์
ภาษาไทยแตกต่างจากภาษาจีนอย่างสิ้นเชิง ค่ะ ข้อที่สองคือการออก
เสียงที่แตกต่างกันในภาษาไทยนั้นมีความแตกต่างกันในภาษาจีนจะ
.....
- คุณประทับใจส่วนไหนของไทย ทำให้อะไรคุณประทับใจ
.....ฉันคิดถึงสถานที่ที่สวยงามที่สวยงาม ฉันสนใจในอาชีพนี้ มันทำให้ฉันได้
ได้เรียนรู้สิ่งที่ยากและยากและฉันสนใจในอาชีพนี้ ฉันคิดว่าอาชีพนี้
.....ที่ดีที่สุดสำหรับฉันค่ะ

เอกสารหมายเลข 58/3

ดูชาติ: สวัสดิ์ศรี ขอบเรียนสายท่านผู้จัดการบ่อนอครีบ
แก้เวลา: ปวีร์วิทย์ ศรีชัย พม กวีลัด พุทธิโย ศุภช= 65 ศรีชัย

ดูชาติ: ดูชาติศรี

แก้เวลา: ไม่ทราบว่าคุณมีธุระอะไรกับท่านผู้จัดการคะ

ดูชาติ: คณะกรรมการทราบเรื่องเกี่ยวกับงานแสดงสินค้ากับบริษัทศรี

แก้เวลา: พี่จอย พี่จอย พี่จอย! เรื่องนี้คุณคุยกับคุณแมวลาทีได้คะ พี่จอยนั้นจะโอนสายให้
นคะ

ดูชาติ: พี่จอย พม ลือลาบอง ศรีชัย

ขอสายเพื่อติดต่อคุณแมวลา

แก้เวลา: ไม่มีคนรับสายคะ พี่จอย คุณพี่จอย พี่จอย พี่จอย พี่จอย พี่จอย พี่จอย พี่จอย

ดูชาติ: ศรีชัย ขอบคุณศรี

แก้เวลา: ไม่เป็นไรละ สวัสดิ์ศรี

เห็นใจ: สวัสดิ์ศรีคะ บริษัทเพื่อนกัน จำกัด ต้องการเรียนสายกับใครคะ

มุ่งมัน: สวัสดิ์ศรี ขอบมุ่งมัน ขอเรียนสายกับคุณวิภาดาบ่อนอครีบ

เห็นใจ: ปวีร์วิทย์ ศรีชัย พม กวีลัด พุทธิโย ศุภช= 65 ศรีชัย

มุ่งมัน: พี่จอย พี่จอย พี่จอย พี่จอย พี่จอย พี่จอย พี่จอย พี่จอย พี่จอย พี่จอย

เห็นใจ: พี่จอย พี่จอย พี่จอย พี่จอย พี่จอย พี่จอย พี่จอย พี่จอย พี่จอย พี่จอย ต้องถาม พี่จอย เรื่องอะไรคะ

มุ่งมัน: คือ ผมอยากให้คุณวิภาดาบ่อนอครีบโทรหาพี่จอย เพื่อให้คุณวิภาดาบ่อนอครีบเรียนสายกับ
ผมแล้วให้ทางบริษัทของพี่จอยติดต่อ เพราะตอนนี้มีปัญหาและเกิดความวุ่นวายมาก เพราะ
บริษัทของคุณไม่ยอมส่งของตามกำหนดทางบริษัทไม่อยากจะตั้งชื่อสินค้าจากบริษัทของคุณอีก
แล้ว บอกคุณวิภาดาบ่อนอครีบว่าพี่จอยนี้ไม่มาส่งทางบริษัทจะยกเลิกการตั้งชื่อสินค้าทั้งหมด (แต่จ
นึ่งต้องไม่โหมก)

เห็นใจ: พี่จอย พี่จอย พี่จอย พี่จอย พี่จอย พี่จอย พี่จอย พี่จอย พี่จอย พี่จอย อีกอย่างหนึ่งวันหนึ่งคุณวิภาดาบ่อนอครีบ
1 วันนะ

มุ่งมัน: ไม่ต้องมาขอโทษแทนคุณวิภาดาบ่อนอครีบ โหมกนคะ แล้วคุณจะทำอย่างไร โหมกนคะ
ว่าคุณจะจัดการแทนคุณวิภาดาบ่อนอครีบ

เห็นใจ: พี่จอย

มุ่งมัน: ก็ได้ แล้วพี่จอยนี่เจอกันนะศรี สวัสดิ์ศรี

เห็นใจ: ปวีร์วิทย์ ศรีชัย พม กวีลัด พุทธิโย ศุภช= 65 ศรีชัย

ข้อควรระวัง May 59 / 2

- 16. ตัวหนังสือ นำมาจากเป็นชื่อของ ศิลปะไทย
เป็นภาษา สันสกฤต
- 17. ตัวอักษร นำมาจากเป็นชื่อของ ภาษาเขมร
เป็นภาษา สันสกฤต
- 18. อักษรวิเศษ นำมาจากเป็นชื่อของ อักษรขอม
เป็นภาษา เขมร
- 19. King of Art นำมาจากเป็นชื่อของ กีฬา
เป็นภาษา อิตาลี-ฝรั่งเศส
- 20. กีฬา นำมาจากเป็นชื่อของ กีฬา
เป็นภาษา สันสกฤต

2. นักศึกษาเขียนภาษาต่างประเทศที่มีอิทธิพลต่อภาษาไทยครบทุกภาษาแล้ว นักศึกษามีความคิดเป็น
อย่างไรต่อเรื่องที่ยื่น และนักศึกษาลงมือไปใช้ประโยชน์ได้หรือไม่ เขียนแสดงความคิดเห็นตาม
ความจริงที่นักศึกษารู้สึก (เขียนอย่างน้อย 5 บรรทัด)

ภาษาที่มีอิทธิพลต่อภาษาไทยมากที่สุด คือ ภาษาสันสกฤต ซึ่งเห็นอิทธิพลภาษาเข้ามาตั้งแต่ก่อน
ที่ ส. มีอิทธิพลต่อภาษาไทยในหลายด้าน ภาษาสันสกฤต มีอิทธิพลต่อภาษาไทย
ในด้าน สันสกฤตของภาษาไทย และ ส. มีอิทธิพลของภาษา และ ศัพท์บางคำ
เข้ามาในภาษาไทย เช่น ส. มีอิทธิพลต่อคำศัพท์สันสกฤต ซึ่งในสมัยก่อน เมื่อ
เขียน ภาษาสันสกฤต จะใช้ อักษรวิเศษ บางครั้ง ส. มาอยู่ใน ภาษา

- 16. โปรตุเกส นำมาจาก/เป็นชื่อของ อ่าฮูว์
- เป็นภาษา อังกฤษ
- 17. บราซิล นำมาจาก/เป็นชื่อของ ฟิน
- เป็นภาษา ฝรั่งเศส
- 18. ไนจเมอริอัน นำมาจาก/เป็นชื่อของ เคอริอูตี
- เป็นภาษา ฝรั่งเศส
- 19. เซเนกัล นำมาจาก/เป็นชื่อของ เคอริอูตี
- เป็นภาษา ฝรั่งเศส
- 20. กัมพูชา นำมาจาก/เป็นชื่อของ คน
- เป็นภาษา ยาลี่

2. นักศึกษาเรียนภาษาต่างประเทศที่มีอิทธิพลต่อภาษาไทยครบทุกภาษามาแล้ว นักศึกษามีความคิดเห็นอย่างไรต่อเรื่องที่ยื่น และนักศึกษามีการนำไปใช้ประโยชน์ได้หรือไม่ เขียนแสดงความคิดเห็นตามความจริงที่นักศึกษารู้สึก (เขียนอย่างน้อย 5 บรรทัด)

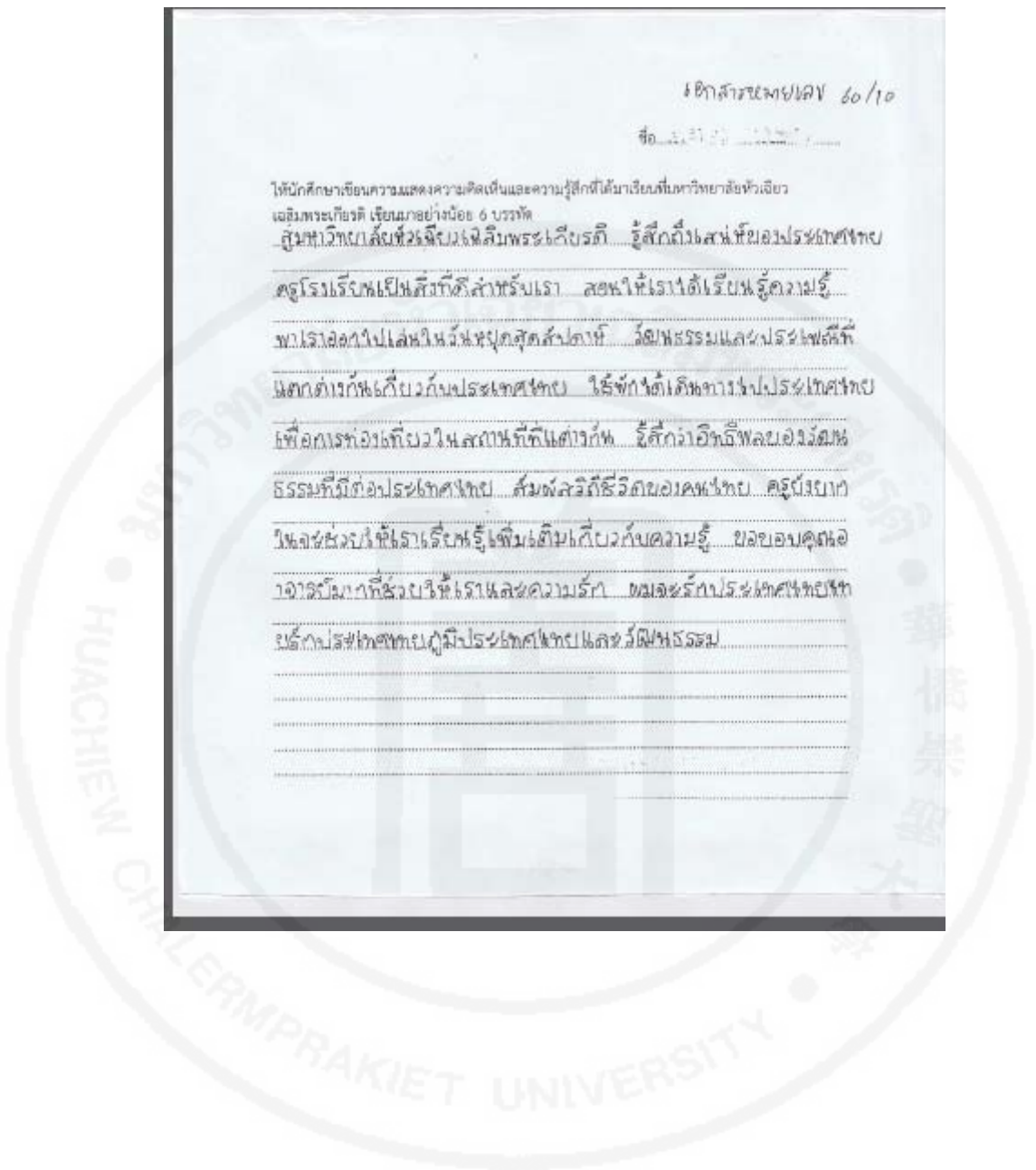
ผมรู้สึกที่ว่า ภาษาต่างประเทศ เข้ามาภาษาไทย มีอิทธิพลสองชนิด คือ อิทธิพลที่ กับ อิทธิพลที่ไม่ดี อิทธิพลที่ดี คือ ใช้ภาษาต่างประเทศอธิบายสิ่งของที่ หรือ อรรถ ของความคิด อย่าง ๆ ไม่ได้ลงในภาษาไทย คำอธิบายที่อาจมา ได้ให้ความสะดวกในการติดต่อ สื่อสารกับผู้อื่น ผมรู้สึกว่า อิทธิพลที่ไม่ดี ก็คือ ใช้ชื่อย่อภาษาต่างประเทศ จะทำให้คนไทย สื่อสารในภาษาไทย เช่น สอนดี ขยายคน ชุด รื่อง กสิกรรม ของของว่า ผู้ที่รับ คำนี้ มาจาก ภาษา อังกฤษ แต่ คนไทยหลายคน ออกเสียงไม่ใช่ว่าภาษาอังกฤษนี่แน่

เอกสารหมายเลข 60/10

ชื่อ.....

ให้นักศึกษาเขียนความแสดงความคิดเห็นและความรู้สึกที่ได้มาเรียนที่มหาวิทยาลัยหัวเฉียว
เฉลิมพระเกียรติ เขียนมาอย่างน้อย 6 บรรทัด
ศูนย์วิทยบริการที่วัดเขมาภิรตาราม กรุงเทพมหานคร ผู้สืบทอดสายพระโลหิตของประเทศไทย

ครูโรงเรียนเฟื่องฟ้าที่วัดเขมาภิรตาราม ขอให้นักเรียนได้เรียนด้วยความรู้
ที่เราได้อ่านไปใส่ลงในข้อสอบสุดท้ายนี้ มีพิธีกรรมและประเพณีที่
แตกต่างกันไปในแต่ละประเทศต่างๆ ใช้ทั้งคำศัพท์และภาษาต่างประเทศ
เพื่อที่เราจะได้เรียนรู้ในสภาพที่ที่แตกต่าง ผู้สืบทอดสายพระโลหิตของ
วัฒนธรรมที่มีอยู่ในประเทศไทย สัมผัสวิถีชีวิตวิถีของประเทศไทย ครูผู้รับ
ในใจช่วงเวลาที่เรารับรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับความดี ขอบอกคุณ
อาจารย์มากที่ช่วยให้นักเรียนมีความรัก วัฒนธรรมประเทศไทย
ผู้สืบทอดสายพระโลหิตประเทศไทยและวัฒนธรรม

ภาคผนวก ฉ

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ-นามสกุล	นางวชิรา เจริญจิตร
ประวัติการศึกษา	ศศ.บ.(ภาษาไทย) เกียรตินิยมอันดับ 2 มหาวิทยาลัยบูรพา ศศ.ม. (ภาษาไทย) มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
สถานที่ติดต่อ	คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ โทรศัพท์ 02-312-6300 ต่อ 1185

